

“Devir, cahillerin hükümran olduğu ve okumuşlardan   aldığı bir devirdir.”

Bahaettin KARAKOÇ

ŞİİRİN BAŞKENTİ KAHRAMANMARAŞ'TA
DOLUNAY ESİNTİSİ VE BAHAETTİN KARAKOÇ

Yayın Koordinatörü:
Mehmet Fetih YANARDAĞ

Hazırlayan:
Serdar YAKAR

Fotograf:
Yasin MORTAŞ
Oğuz KARAKOÇ

Kapak:
Şükran İŞÇİ

Baskı – Cilt:
Fatih Ofset

Baskı Tarihi:
Kasım 2015

ISBN:
978-605-4996-32-2

Yazışma Adresi:
Kültür ve Sosyal İşler Dairesi Başkanlığı
Kütüphaneler Şube Müdürlüğü
Yunus Emre Mh. NFK Kültür Merkezi
Tel: 0.344.215 40 40
Onikişubat / Kahramanmaraş

ŒİRİN BAŒKENTİ KAHRAMANMARAŒ'TA
DOLUNAY ESİNTİSİ
VE
BAHAETTİN KARAKOÇ

Hazırlayan:
Serdar YAKAR

**Bu Eser KahramanmaraŒ BykŒehir
Belediyesi'nin Bir Kültür Hizmetidir**

Serdar YAKAR: 1965’de Kahramanmaraş’ta doğdu. İlk ve orta öğrenimini memleketinde tamamladıktan sonra 1983’de M.Ü. İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Kamu Yönetimi Bölümünü kazandı ve buradan 1987’de mezun oldu.

İlk yazı çalışmaları **Erciyes** dergisinde 1983’de yayınlandı. Üniversite öğrencilik yıllarında **Milli Gazete’de** “Gençlik” ve “Kültür Sanat” sayfaları hazırladı. “**Kadın ve Aile**” ve “**Gül Çocuk**” dergilerinde Yazı İşleri Müdürü, **Timaş Yayınları**’nda Editör olarak çalıştı.

Yazı çalışmaları; İslam, İlim ve Sanat, Altınoluk, Kadın ve Aile, Gül Çocuk, Sur, Maveria, Uzunoluk, Kurtuluş, Dört Mevsim Maraş ve Alkış gibi dergilerde yayınlandı.

Vatani görevini 1991’de Güney Deniz Saha Komutanlığında tamamlayıp 1992 yılında memleketine dönerek Kahramanmaraş Belediyesinde memur olarak göreve başladı. Bir süre Belediye Özel Kalem Müdürlüğü görevini vekâleten yürüttü. 1993 yılında atandığı Yazı İşleri Müdürlüğü görevini aralıksız olarak 12 yıl sürdürdü. Aynı zamanda Belediye Memurları Sendikası (BEM-BİR-SEN)’in şube başkanlığını da yaptı.

Bir gurup arkadaşıyla birlikte kurduğu Ukde Basın Yayın ve Organizasyon bünyesinde haftalık “**Ukde Haber**” gazetesi ve “**Kurtuluş**” dergilerini çıkardı. Kitap yayıncılığı yaptı. Yerel yayın yapan Yunus TV’de haftalık “**Ukde Sanat Edebiyat**” programları hazırladı.

Birçok sivil toplum kuruluşunun üyesi veya kurucuları arasında yer aldı. 2003’de Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsünde Yüksek Lisans programını tamamlayarak “*Yerel Yönetimlerde Alternatif Hizmet Sunma Yöntemleri: Kahramanmaraş Belediyesi Örneği*” adlı çalışması ile “**Kamu Yönetimi Uzmanı**” unvanını aldı.

15.12.2004’de Kahramanmaraş Belediyesi Kültür ve Sosyal İşler Müdürlüğüne kurucu müdür olarak atandı.

Kahramanmaraş yerel mahkemelerinde Belediyecilikle ilgili adli davalarda Bilirkişi’lik yaptı.

Kısa bir süre Belediye Terminal Müdürü olarak görev yaptıktan sonra yeniden Belediye Kültür ve Sosyal İşler Müdürlüğü kadrosuna atandı.

Halen Kahramanmaraş Büyükşehir Belediyesi Kültür ve Sosyal İşler Dairesi Başkanlığı bünyesinde Kütüphaneler Şube Müdürü olarak görev yapmakta olup yayınlanmış birçok kitap çalışması mevcuttur

Evli ve üç çocuk babasıdır.

İÇİNDEKİLER

TAKDİM / Fatih Mehmet ERKOÇ.....	8
SUNUŞ / Bahaettin KARAKOÇ.....	11
ÖN SÖZ / Serdar YAKAR.....	13

BİRİNCİ BÖLÜM:

DOLUNAY DERGİSİ.....	17
----------------------	----

İKİNCİ BÖLÜM:

DOLUNAY YAYINLARI.....	63
BİR ÇİFT BEYAZ KARTAL.....	63
ANADOLU EFSANELERİ.....	67
ÇİÇEKLER SATILMASIN.....	68
VURGUN YÜREKLER ADINA.....	69
MENZİL.....	70
ORADA ÇİÇEKSİN SEN.....	71
ISLAK ÇİMEN KOKUSU.....	72
GÖRKEMLİ DENGELER.....	72
SINIRDAKİ TARLA.....	72
YIKIK MİNARE.....	73
DOLUNAY ŞİİR GÜLDESTESİ.....	74
BAHARI GÖREMEYEN ÇOCUKLAR.....	75
... YAZILMAMIŞ ŞİİR OL.....	77
DOLUNAY SEVDA ŞİİRLERİ.....	78
BIRAKIN AĞAÇLAR BEKLESİN DAĞLARI.....	79
VUSLAT.....	80
KILGI.....	81
TURNAMA AĞIT YAKAMAM.....	82
MUTLULUĞUN KAÇAK VURUŞLARI.....	87
SEVDAMIN YURDU.....	87
VİRANEDE BAYKUŞUM.....	88
DÜĞÜN GÖNÜLE KURULUR.....	89
AŞK MEKTUPLARI.....	90
SEVDA İKLİMİ.....	91
VAR VARANIN.....	92
VURGUN YAŞAMAK.....	93
ÇAYKEŞ.....	94
3 NOKTANIN İKİSİ.....	94

BAŞKA DAĞLAR VAR.....	96
ÖZLEMİN YEŞİL DURAĞI.....	96
BİLİNEN ADRESE DOĞRU.....	97
SEVDAMIN KIBLESİNİ KAYBETTİM.....	98
SEVGİSİ İBADET OLAN SEVGİLİYE.....	99
GÖZLERİN AŞK MAVİSİ.....	100
ANI DÖKEN BAHÇE.....	101
MAVİ BEKLENTİLER.....	101
SÜRGÜN VEZİRİN AŞK NEŞİDELERİ.....	102
DAĞLAR YOL VERMEZ Kİ DOSTA GİDEYİM.....	103
MÜLTECİ YALNIZLIĞIM.....	104
KIRDA KELEBEK KOVALARKEN ADINI UNUTAN ÇOCUK.....	105
GÖNÜLLERİN BUDAK GÜLLERİ.....	106
SAHİPSİZ HÜZÜNLER.....	107
BEN SENİN YUSUF'UN OLMUŞUM.....	107
UMUTLARININ TÜKENDİĞİ YERDE BEKLE BENİ GELECEĞİM.....	108

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM:

DOLUNAY ŞİİR ŞÖLENLERİ.....	109
BİR SÖYLEŞİ / Sibel GÜLER.....	141
KİM NE DEDİ.....	146
Ali Şeyh ÖZDEMİR /.....	146
Bestami YAZGAN /.....	148
İnci OKUMUŞ /.....	149
Metin Önal MENGÜŞOĞLU /.....	151
Mustafa OKUMUŞ /.....	152
Nusret ŞAN /.....	153
Ramazan AVCI /.....	155
Sıddık ELBİSTANLI /.....	157
Sıddık ÖZER /.....	159
Tacettin ŞİMŞEK /.....	160
Yasin MORTAŞ /.....	162
Yaşar BAYAR.....	163
ALBÜM.....	165

Fatih Mehmet ERKOÇ
Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediye Başkanı

TAKDİM

Kültürel Miras, milletlerin hafızasıdır, geçmişidir, geleceğe bakışıdır, kimliğidir. Bu miraslarını kaybeden ya da onu yok sayan milletler; karakterlerini, geçmişini, kimliklerini de kaybeder. Şairlerimiz ve yazarlarımız, Türk edebiyat dünyası ve ait oldukları dönemin duyusu, düşünüşü, tasası, sıkıntısı, sevinci kısaca yaşam bağlantılarının en önemli düğüm noktalarından birini meydana getirir ve vazgeçilmez kültür değerlerimizdendir.

Şairler şehri, şiirin başkenti olan Kahramanmaraş'ımızda edebiyatın yeri bu noktada ayrıca önemlidir. Karacaoğlan'lar, Necip Fazıl Kısakürek'ler, Yedi Güzel Adam'lar gibi daha nice sayabileceğimiz kalem sahiplerine ilham kaynağı olmuş ilimizde; Edebiyat-Kültür alanında önem arz eden isimlerden biri de hiç şüphe yok ki Bahaettin Karakoç'tur.

Şairimiz,1986 yılında çıkarmaya başladığı Dolunay Sanat ve Edebiyat Dergisi ve Dolunay Şiir Şölenleriyle şiire ayrı bir ilgi göstermiş; yine bu kapsamda kurmuş olduğu Dolunay Yayınları ile de yazarlık ve şairlik peşinde yürüyen bireyleri edebiyat dünyasına kazandırmayı amaçlamıştır. Dolunay Şiir Şöleni şairlerin katılımıyla 17 yıl aralıksız olarak her yıl düzenlenen geleneksel bir şiir şölenine dönüşmüş, edebiyat alanında önemli sayılabilecek organizasyonlardandır. Bahaettin Karakoç'un, bu çalışmaları yanında çıkartmış olduğu eserleri ile de sadece ilimizin değil, Türk

edebiyat ve kültür dünyasındaki yeri, değeri açıkça ortaya çıkmaktadır.

İlimizin Şairler Şehri, Şiirin başkenti olmasında bizleri yukarı taşıyan isimlerden olan Bahaettin Karakoç; gerek eserleri gerekse bu yönde çalışmaları ile ilimiz için nder bir kimliktir. Bu kapsamda onun hayatı, edebi kişiliği ve çalıŐmalarının anlatıldığı bu eser de, edebiyat-kültür hayatına kazandırdığımız önemli bir çalıŐmadır. Serdar Yakar'ın hazırladığı bu çalışmayı sizlere takdim ederken; Türk Şiirinin abisi Bahattin Karakoç' a en kalbi muhabbetlerimi gönderiyorum.

Kitabın hazırlanmasında emeği geçen herkese teşekkür ediyorum. Bu vesile ile de kitapları, yazıları ile bilim ve edebiyat dünyasına katkılar sağlayan; ilimizin medar-ı iftiharı tüm Kahramanmaraşlı Şair ve yazarlarımızda ayrıca teŐekkrlerimignderiyorum.

Kahramanmaraş Büyükşehir Belediyesi olarak kültürel değerlerimizi korumaya, yaşatmaya, onları geleceğe taŐımaya devam edeceğiz. İlimiz edebiyat-kültür hayatında var olacak olan bu çalışmanın da okurlarımıza, araŐtırmacılarımıza ve tüm halkımıza hayırlı olması dileklerle...

Fatih Mehmet ERKOÇ
Büyükşehir Belediye Başkanı

Fotograf: Yasin Mortaş

SUNUŞ

..."DOLUNAY ESİNTİSİ VE BAHAETTİN KARAKOÇ" ESTRUMANINA EŞLİK EDEN KARAKOÇ, SONRASINI ANLATIYOR:

Dolunay uğruna, uygarca ne mücadeleler verdiğimi bu kitapçıkta, yazar Serdar Yakar imzasından okuyacaksınız.

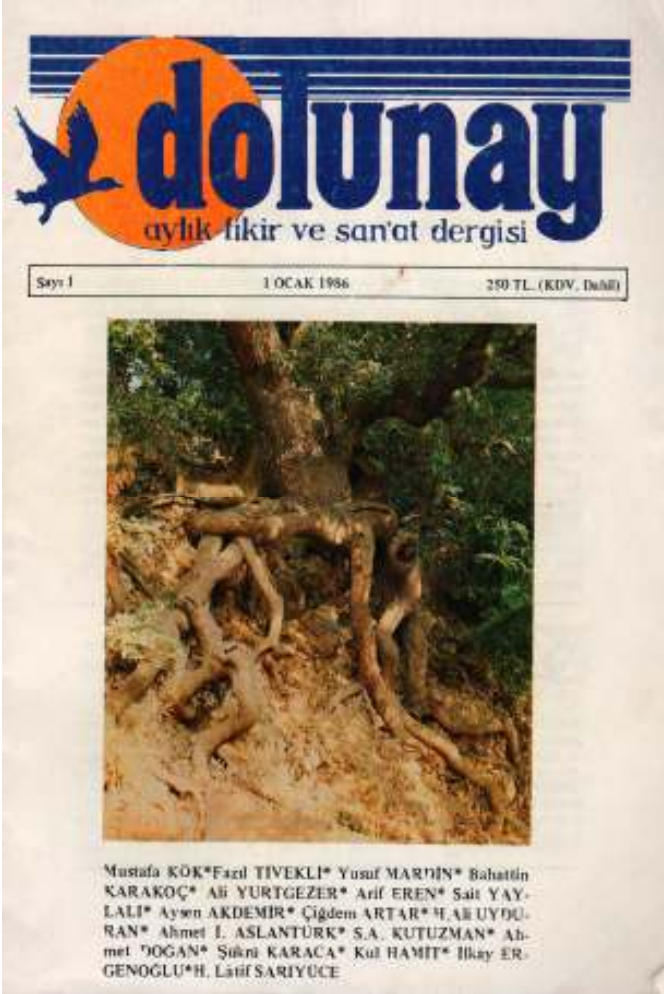
85 yaşındayım, yakında bir beyin ameliyatı geçirdim. Rabbim şifa ihsan etti, ayaktayım artık...

Dolunay sevdası, ilk günlerde olduğu gibi hiç inmiyor, hiç çekilip gitmiyor başımdan ve gönlümden, belki de beni yaşatan bu sevdadır.

Hala genç şair adayları, Dolunay çeşmesinden bir bardak su içmiş olan şairler benim yanımdadırlar.

Söz çok ama bahçelerde dut ağacı, sanayide sarı teller oldukça saz bitmez; beyinde sancı, yürekte çile bitmedikçe söz bitmez. Zaten kitaptaki fikirler benim, ben anlatmışım bunları ve sevgili Serdar Yakar güzel bir biçimde dizayn etmiştir.

Bahaettin KARAKOÇ

İlk Sayının Kapağı

ÖN SÖZ

Cemil Meriç “Bu Ülke”de “*Dergi, hür tefekkürün kalesi*” diyor ve şöyle ekliyordu: “*Kitap, istikbale yollanan mektup... Smokin giyen heyecan, mumyalanan tefekkür. Kitap ve gazete... Biri zamanın dışındadır, öteki ‘an’ın kendisi. Kitap, beraber yaşar sizinle, beraber büyür. Gazete, okununca biter. Kitap fazla ciddi, gazete fazla sorumsuz. Dergi, hür tefekkürün kalesi. Belki serseri ama taze ve sıcak bir tefekkür. Kitap, çok defa tek insanın eseri, tek düşüncenin yankısı; dergi bir zekâlar topluluğunun. Bir neslin vasiyetnamesidir dergi; vasiyetnamesi, daha doğrusu mesajı. Kapanan her dergi, kaybedilen bir savaş, hezimet veya intihar.*”

Böyle diyor Üstad Cemil Meriç..

Hür tefekkürün kalelerinden, hem de en önemli kalelerinden biri idi DOLUNAY. Şiirin Dede Korkut’u Bahaettin Karakoç ve çevresinin katılımıyla 1 Ocak 1986’da aylık olarak yayın hayatına başlamış ve 1 Ocak 1989’de 37. sayı ile yayını durdurmuştu. 22 Mayıs 1999 ve 29 Nisan 2000’de yayınlanan sayılar ise özel bir amaca yönelikti.

Her ne kadar Dolunay bir ekip tarafından çıkartılmış olsa da Bahaettin Karakoç ismi ile özdeşleşti. Necip Fazıl Kısakürek için Büyük Doğu, Sezai Karakoç için Diriliş ne ise Bahaettin Karakoç için de Dolunay o idi.

Dolunay’ın aylık dergi olarak yayın hayatına başlamasının hemen ardından Dolunay Yayınları da kitap neşriyatına başladı. İlk kitap Üstad Bahaettin Karakoç’un “Bir Çift Beyaz Kartal”ı oldu. Türkiye Yazarlar Birliği’nin ödülünü alan bu eserden sonra Dolunay’a emek vermiş şair ve yazarların kitapları ard arda yayınlanmaya başladı. Dolunay Dergisi 37. Sayı ile 1988’de yayınına son vermişti ama Dolunay Yayınları yıllar yılı devam ederek 40’ı aşkın eser neşretti.

Dolunay şairleri aynı yıllarda bir ilki daha gerçekleştirerek şiiri şölenlere taşıdı. Şairler meydanlara inerek şölen havasında seslendirdiler şiirlerini. Yine başı çeken kişi idi Bahaettin Karakoç. Dergi kapansa, kitap yayını dursa bile 17. si 2013'de gerçekleştirilen Dolunay Şiir Şöleni'nin 18. si de 28 Kasım 2015'de gerçekleştirilecekti. İşte bu kitap 18. Dolunay Şiir Şöleni'nin hemen öncesinde Dolunay Dergisi'ni, Dolunay Yayınları'nı ve Dolunay Şiir Şölenlerini anlamak ve anlatmak için kaleme alındı.

Ama önce kısaca Bahaettin Karakoç Üstadı tanımak gerekiyor tanımayan olmasa da. Bahaettin Karakoç şiirin Dede Korkut'u. Elbistan Ekinözü (Celâ) köyünde 1930'da doğdu. İlköğretimini köyünde okudu. Adana Düziçi Köy Enstitüsü ve Ankara Hasanoğlan Köy Enstitüsü'nü bitirdi. Sağlık memuru olarak görev yaptı. 32 yıl 8 ay çalıştıktan sonra kendi isteği ile 1982'de emekli oldu.

Şair bir aileden geliyordu. İlk şiiri henüz 12 yaşında iken yayımlandı. Şiirleri; Köy Postası, Genç Kalemler, Orkun, Tohum, Ozan, Varlık Yıllığı, Büyük Türkiye, Hareket, Adımlar, Elif, Zeren, Töre, Hisar, Türk Edebiyatı, Doğu, Nilüfer, Millî Kültür, Dolunay, Ortadoğu, Bayrak gibi dergi ve gazetelerde yayımlandı.

Hakkında 10'dan fazla tez hazırlandı, dergiler özel sayı çıkarttı. Şiirleri çeşitli sanatçılar tarafından bestelendi.

İlk ödülünü Kayseri Sanatçılar Derneği'nden 1983'de yılın şairi olarak aldı. 1986'da "Bir Çift Beyaz Kartal" adlı şiir kitabıyla Türkiye Yazarlar Birliği ödülünü aldı. 1989'da Kültür Bakanlığı'nın teklifi sonucu Türkiye'yi temsilen Strugua Uluslar arası Şiir Akşamları Festivali'ne katıldı. Aynı yıl Na't-ı Şerif yazma yarışmasında üçüncülük ödülü aldı.

1991 yılında "Beyaz Dilekçe" adlı şiiri ile Diyanet Vakfı'nın düzenlediği münacaat yarışmasında birincilik kazandı. 1993 yılında ise Kazakistan'da "Büyük Abay" ödülü ile ödüllendirildi. 1996 yılında Güneydoğu Radyo Televizyonu tarafından "Yılın Sanatçısı" ödülüne layık görüldü. 1997'de Malatya konulu şiir yarışmasında birincilik ödülü aldı.

Türkiye Yazarlar Birliği 2003 yılında “Şükran ve İhtiram Berati” ile ödüllendirdi. 2004 yılında “Karacaoğlan Onur Ödülü”ne layık görüldü.

2008’de ESKADER, 2009’da Kahramanmaraş İl Özel İdaresi, 2011’de “Evliya Çelebi Ödülü” ve onur plaketi, 2012’de Kahramanmaraş Kültürüne Hizmet Ödülü ve Türk Şiiri Hizmet Ödülünü aldı. Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi senato kararı ile 2014 yılında ise “Fahri Doktor” ünvanını aldı.

Eserleri; Mevsimler ve Ötesi (1962), Seyran (1973), Sevgi Turnaları (1975), Ay Şafağı Çok Çiçek (1983), Kar Sesi (1983), Zaman Bir Beyaz Türküdür (1984), İlkyazda (1984), Bir Çift Beyaz Kartal (1986), Menzil (1991), Uzaklara Türkü (1991), Güneşe Uçmak İstiyorum (1993), Şiir Burcunda Çocuk (1993-müşterek), Beyaz Dilekçe (1995), Güneşten Öte (1995), Dolunay Şiir Güldestesi (1996), Leyl ü Nehar Aşk (1997), Aşk Mektupları (1999), İhlamurlar Çiçek Açtığı Zaman Ayışığında Serenatlar (2001), Sürgün Vezirin Aşk Neşideleri (2004), Ben Senin Yusuf’un Olmuşum (2006), Gündemde Yine Aşk Var (2008),’dir.

Nar Yayınları tarafından “Bütün Eserleri” serisi içerisinde kitapların birleştirilmiş yeni baskıları yapılmaktadır.

Bu eserin hazırlanması aşamasında evini ve kütüphanesini açan Üstad Bahaettin Karakoç’a, dağarcığımı bizimle paylaşan Ramazan Avcı’ya ve ayrıca sanat eseri fotoğrafları ile esere katkı sağlayan Yasin Mortaş ve Oğuz Karakoç’a teşekkürlerimi sunuyorum.

Serdar YAKAR

dolunay
AYLIK FIKIR VE SAN'AT DERGISI

Sayı: 37 Haziran 1990

3000 TL. (KDV dahil)

Son Sayının Kapağı

BİRİNCİ BÖLÜM:

DOLUNAY DERGİSİ

“DOLUNAY bir sanat okulu, bir aşk dergahi, bir iman yoğunlaşması, bir umut ışığı, bir sevgi harmanı bir gönül havuzu, bir güzellikler kılavuzu olmak için yola çıkmıştır.”

Tefekkürün hür kaleleri olan dergiler büyük şehirlerde yaşam şansı bulamazken millî mücadelenin ilk kıvılcımını ateşleyen Kahramanmaraş'tan gür bir ses tüm bir Anadolu'yu sarsmıştı bir anda. Şair Bahaettin Karakoç iki elin parmaklarını geçmeyen bir arkadaş gurubuyla Dolunay Dergisi'ni çıkartma kararı almış ve derginin ilk sayısı Ocak 1986'da okurla buluşmuştu.

Asırlık bir ağacın kök kıvrımlarını kapağına taşıyan dergi 32 sayfadan oluşmakta idi. İlk sayıda yazıları bulunan isimler kapaktan verilirken Dolunay imzalı başyazı “Özenti Değil Özden” başlığını taşır.

Kimlik'te derginin sahibi ve mesul yazı işleri müdürü olarak Bahaettin Karakoç ismi yer alır. Yine derginin kimliğinden anlaşılan odur ki kapak başlığı Ali Yurtgezen'e, kapak fotoğrafı ise Enver Karakoç'a aittir.

Dolunay imzalı başyazı yaşadığımız asrın olumsuzluklarına dikkat çeker. Kirlenen dünyanın anlatıldığı yazıda “Kısır politik çekişmeler yüzünden gönüller kirlendi” denilerek “Hava kirliliğinden kuşlar ve insanlar, gönül kirliliğinden de nice güzellikler öldü” denilir. Sonra sanat ve edebiyatın kirliliğinden dem vurularak; “Kirli bir sanat, edebiyat ve kültür ise ancak sömürge sanatı, edebiyatı ve kültürü çerçevesine sığar, millî kültür çerçevesine değil” hükmü verilir.

Sonra asıl meseleye şu cümlelerle yer verilir:

“Burası Kahraman Maraş... Çok çileli zamanlar yaşamış, ama yiğitliğine hiçbir zaman gölge

düşürmemiş bir Anamaadolu kenti. Burada bizim de söylenecek sözlerimiz, sergilenecek özerimiz var. İstiyoruz ki sesimiz, ışığımız dağları ve ufukları sıyrısın. İşte DOLUNAY bu gaye için açılan ilk bayraktır.

Evet, DOLUNAY; Türk-İslam boyutlu sanat, edebiyat ve kültür serenine asılan bir inanç bayrağıdır. Şiirde, hikâyede, romanda, tenkitde, denemede, tiyatrodada, sinemada, resimde, musikide ne çürük duvarlara yaslanır, ne de sömürge kültürünün Türkiye'deki şemsiyeleri altına sığırır. DOLUNAY, Türkiye dikdörgeğini merkez bilen, Müslüman Türklerin yaşadıkları bütün mukaddes topraklara, iman coğrafyalarına sevgi ve selamlar uçuran bir ılık yürektir.

DOLUNAY; Dede Korkut'tan Yunus'a; Karacaoğlan'dan Dadaloğlu'na; Köroğlu'ndan Seyrani'ye; Mehmet Akiften Yahya Kemal'e; Ahmet Muhip Dranas'tan Arif Nihat Asya'ya; Çıldırılı Aşık Şenlik'ten Şarkışlalı Aşık Veysel'e bir öz emanet taşır sürekli olarak: Toprak sesi, bayrak sesi, ezan sesi, insan sesi... Ve yeni zamanlara, yeni mekânlara nakşeder bu kutsal emanetleri.

DOLUNAY, çıktığı sürece Türk diline, Türk edebiyatına ve Türk kültürüne, kirlenmeden, kirlenmeden ve bütün kirli atmosferleri temizleyerek hizmet etmeyi bir ülkü borcu sayar.

Bir tas ayranımızı, bir kova bal şerbetiyle bir görenler buyursunlar helâl soframıza, şölenimize. Sevgide birleşen dolu yürekleredir bizim ışık örgülü çağrı yağmurumuz. Özenti değil, özden sesleniyoruz: Yolumuza duvar örmeyenlere bin selam olsun!”

İlk sayının muhtevasına geçmeden önce derginin nasıl doğduğu, adını nereden aldığı konusunda birkaç söz söylemek gerekir.

Dolunay'ın 29 Nisan 2000 tarihli özel sayısında Bahaettin Karakoç konu ile ilgili şu bilgileri aktarır bize:

“Bir oğlumuz olursa adını TOLUNBAY, kızımız olursa adını DOLUNAY koymak isterim diye

hiç hayâl kurdunuz mu bilmem. Dördü kız, beşi erkek olmak üzere dokuz çocuk babası Bahaettin Karakoç, yani ben, böyle bir hayali çok kurmuşumdur. Kız veya erkek, bir daha hiç çocuğumuzun olmayacağını bile bile böyle hayaller kurmuş olmamı gerçeğe aykırı bulanlar ve kınamaya kalkışanlar elbette olacaktır. Umursamıyorum. Tohumunu bilinç altına ektiğim bu arzum, elbette bir gün iç evresini tamamlayacak, kültür toprağından bilinç üstüne taşacaktı...

Düşündüğüm gibi oldu.

Bir yol açıldı önümde yeni ufuklara doğru.

Dar kapılardan, asma köprülerden geçtim.

Ve, gerçekleşmesi muhal bile sayılmayan bir hayâli gerçekleştirdim.

Yıl, 1985, aylardan aralık ayı. Bir dergi çıkarmaya karar verdik. Bu dergi için bir isim düşünüldüğünde onlarca isim atıldı ortaya. Sonunda finale üç isim kaldı, üçü de beni tatmin etmedi. Çıkaracağımız derginin ismi kesinleşmeden geçici olarak ikamet ettiğimiz o mekândan ayrıldık. Ayrılırken, “Siz hiç merak etmeyin, yarın en güzel bir isimle ilgili mercilere resmen başvururum, işte o zaman öğrenirsiniz derginin ismini” dedim ve gittim.

Evde uzun uzun düşündüm. Derginin ismi öyle bir isim olmalıydı ki, bu isim sanat anlayışını da, felsefesini de, geleceği sarmalayan bakış açısını da, toplumsal platformlardaki tavrını da simgelemeliydi ve sıradanlığa düşmeden, aşırı uçlara kaçmadan yüklendiği misyonu yerine getirmeliydi. Sevgi, hareket ekseni; her kesime gülümseyerek yaklaşma, mizacı olmalıydı.

Sonunda dergimize yakışan ismi buldum ve besmele çekip, kulağına ezan okuyup ismini DOLUNAY koydum. Dolunay, 1 Ocak 1986’da çıkan ilk sayısıyla basın hayatına girmiş oldu”

Bahaettin Karakoç Üstad’ın bu satırlarından sonra Arif Bilgin’in tespitlerine de bir göz atalım:

“Peş peşe şiir kitapları yayımlayan, çeşitli dergi ve gazetelerde şiir ve yazıları aralıksız çıkan, kısaca sanat hayatının verimli zamanlarından birini

yaşayan Bahaettin Karakoç'un zihninde epeydir yoğrulan bir dergi çıkartmak fikri 1985 yılının güz aylarında karara dönüştü. Kahramanmaraş'ta şiire edebiyata düşkün, okumayı seven öğrenci ve eğitimci insanlardan birçoğu kendisini sık sık ziyaret ve sohbet ederlerdi. Bunlar arasında tamamı da eğitimci; Fazıl Tiyekli, Faruk Paksoy, Abdulhakim Eren, Mustafa Kök, Arif Eren ve Ali Yurtgezen gibi öne çıkanlara dergi çıkartma fikrini açtı.

Günlerce konuştular. Özellikle toplantılar yapıldı; ölçüldü, biçildi, finans konusunun ağırlığı altında ezilmek üzereydiler ki başta Fazıl Tiyekli olmak üzere ismi geçenler "Abone temin edelim. Yetmezse biz masrafları aramızda paylaşırız..." fikrini ileri sürerek bellerinin doğrulmasını sağladılar. Fazıl Tiyekli'nin katkısı çoktur ve önemlidir. Derginin idare yeri olarak mekân aranırken öğretmen dostlardan Faruk Paksoy Kahramanmaraş'ın işlek alanlarının başında gelen Trabzon Caddesi üzerindeki Akdeniz apartmanında bulunan yazıhanesinin asma katını kirasız olarak tahsis etti.

İş yürümeye dergi sesini duyurmaya başlamıştı. Hepsinin yüreğindeki heyecan adeta gözle görünür hale gelmişti. Artık bir isim bulmalı idi. Bunun için toplantılar yapıldı; arkadaşlardan teklifler alındı. Her toplantıda birkaç isim geldi, önce gelenlerden birkaçı elendi; ama hiç biri de Bahaettin Karakoç'un canına sinmiyordu.

Birden dördü kız, beşi erkek dokuz çocuğu varken "eğer bir oğlumuz olsaydı adını TOLUNBAY, kızımız olsaydı DOLUNAY kordum" hayıflanması aklına düştü. O an derginin ismi bir ışık huzmesi olarak zihnine ağmış ve çakılıp kalmıştı: DOLUNAY. Besmele çeker, kulağına ezan okur ve ismini DOLUNAY kor...

1986 yılının Ocak ayında çıkmak üzere bütün hazırlıklar yapıldı. İşlerinden arta kalan zamanlarında gösterdikleri gayretlerle 300 civarında abone temin edilmişti.

Aralık ayının ortalarına doğru yazılar toplandı. Yukarıda isimleri zikredilen arkadaşlardan bir Yayın Kurulu oluşturuldu: Bahaettin Karakoç, Arif Eren, Fazıl Tiyekli, Ali Yurtgezen, Abdülhakim Eren, Faruk Paksoy ve Mustafa Kök. Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü Bahaettin Karakoç'tu. Yayın kurulu görevini yaparak gelen yazı ve şiirleri inceleyip yayınlanmaya uygun olanları belirledi. Bunların hangi sayılarda ve hangi sırada yayınlanacağına Bahaettin Karakoç karar verecekti.

Nihayet tamamlandı ve baskısı için Bahaettin Karakoç Ankara'ya gitti. Dizgisinden tashihine kadar kılı kırk yararcasına titizlik gösteren Karakoç'un omuzlarına bir de baskı yükü binmişti.

İlk Dolunay sayısı 1 Ocak 1986 tarihiyle basılıp paketlenildi. Karakoç, Ankara'dan akşam hareket edip şafak vakti Kahramanmaraş'ta olacak otobüslerden birine yükleyip yola çıktı. Otobüsün geleceği saati bilen Abdülhakim Eren arabası olan arkadaşlardan biri idi, getirmek üzere şevkle ve heyecanla kalkıp garaja gitti. Diğerlerinden birkaçı daha okullarına gitmeden önce Dolunay'ın idare merkezine koşmuşlar, çıkan ilk sayıyı kutlu bir emaneti ellerine alır gibi alarak incelemişlerdi. Mustafa Kök şöyle anlatır bu anı: "Aç insanların fırından çıkan sıcak ekmeğe saldırışı gibi paketleri açtık. Ne kadar da güzel görünüyordu, üzerinde dolunayın yükselmede olduğu, turnaların süzülmesi Dolunay başlığı... Harika bir kök sarmaşığıyla dikkat çeken, Enver Karakoç çekimi bir ağaç; altında yazarlar kümesi... (Sayfaları çevirince) Yazılar, Bahaeddin Karakoç'un çıkış serüvenimizi anlatan okuyucuya mektup türünden bir yazısıyla başlıyor, ondan sonra benim (Mustafa Kök imzalı) "Osmanlıyı Doğru Anlamak" makalem, Sait Yaylalı müstearıyla Bahaeddin Karakoç'un başka bir yazısı ve bir şiiri, Arif Eren'in şiiri, Fazıl Tiyekli'nin "Kur'an Ahlâkı", Ali Yurtgezen'in bir yazısı ve bir-iki daha kendi çevremizden genç arkadaşın şiirleri; bir de Ahmet İhsan Aslantürk'ün desenleri Maraş mahsulü..."

Dergi, gerek Kahramanmaraş'ın okuyanları nezdinde gerek ülke düzeyindeki edebî çevrelerde

hayli ilgiyle karşılanır. Birçok dergi ve gazetelerin edebiyat sayfaları taşrada böyle nitelikli bir Edebiyat ağırlıklı derginin yayımlanmasından ve başarısından övgüyle bahseder. Mesela Tercüman gazetesinin Edebiyat sayfasını yöneten Beşir Ayvazoğlu'nun Dolunay'ı hayli öven yazısı, amatör ruhlarla kaleme sarılmış ve çoğu burada yazıya besmele çekmiş (Mustafa Kök, Fazıl Tiyekli, Ali Yurtgezen gibi) yazar ve şairleri, yazılarından alıntılarla yer verilmesi, sevindirmekten öte gururlandırır, şevklerini artırır.”

İlk sayının ilk yazısının Dolunay imzalı “Özenti Değil Özden” başlığını taşıdığını belirtmiştik. Bu yazının hemen ardından Mustafa Kök'ün “Osmanlıyı Doğru Anlamak Meselesi” başlıklı yazısı yer alır. Aysen Akdemir'in “Hasret Kattık Bayramlara” ve Arif Eren'in “Yaralar Sevgiyle Sarılmalı” şiirleri Mustafa Kök'ün uzun yazısının ara yerlerine serpiştirilmiştir. Said Yaylalı, Fazıl Tiyekli, Ali Yurtgezen, Hasan Latif Sarıyüce, Ahmet Doğan, Şükrü Karaca, Arif Eren, Seyit Ahmet Kutuzman, Kul Hamit, H.Ali Uyduran, Çiğdem Artar, Yusuf Mardin, İlkay Ergenoğlu dergide yer alan diğer isimlerdir. Ve tabii ki kaptan köşkündeki Bahaettin Karakoç. Karakoç'un adı burada Bahattin olarak yazılmıştır. Bu yazım şekli diğer sayılarda da uzun süre devam eder. Oysa dergi kimliğinde doğrusu, Bahaettin şeklinde yazılmıştır.

Bu ilk sayıda Dolunay imzalı yazının dışında “KONUŞAN PARMAK İZLERİ” şiiri ile de yer alır Üstad Bahaettin Karakoç. Said Yaylalı ismi de müstear olarak kullandığı bir diğer imzadır.

Şubat 1986'da yayınlanan ikinci sayıdan itibaren başyazılarda Üstad kendi ismini kullanır. Başyazının yanı sıra bir de şiir yayınlamaktan vazgeçmez tabii ki. İkinci sayıda öncekilere ilaveten Bedirhan Ermeydanı, Abdurrahim Karakoç, Abdülhakim Eren gibi isimler de dergide yer almaya başlar. İlerleyen her sayıda yeni isimler artarak devam edecektir.

“Dolunay, her sayısında yeni yazar ve şairlerle kadrosunu zenginleştirerek, ilgi çeken eserlerle yayınlanmaya devam eder. Abdurrahim Karakoç, Ali Akbaş, Nazan Bekiroğlu, Bayram Bilge Toker, Şükrü

Karaca, Kamil Aydoğan, Mehmet Önder, Mustafa Tatçı, O. Olcay Yazıcı, Şaban Abak, Ayhan İnal, Mehmet Narlı, Hasan Latif Sarıyüce, Cemal Sayan, Bahaettin Kabahasanoğlu, Cezmi Yurtsever gibi yazar ve şairlerin kimi sık sık kimi zaman zaman görünürler. Londra'dan Yusuf Mardin, Amerika'dan Talat Halman yazı ve şiir gönderirler. Arif Bilgin, Adem Konan, Avni Doğan, Celalettin Kurt, Seyit Ahmet Kutuzman ve Fatma Şengil'in yanı sıra yurdun dört bucağından tanınmış ve az tanınmış yazarların/şairlerin yanı sıra yeni yeni ortaya çıkmaya çalışan gençlerden tomar tomar yazı-şiir-hikâye-denemeler akar. Bunların yanında bugün ülkemizin önde gelen yazarlarından olan Nazan Bekiroğlu'nun ilk yazılarının Dolunay'da yayınlanması, hatıra defterine yapıştırılmış bir gül gibi her anıldığında gurur dolu gülücükler yayar. Mustafa Kök şu notun unutulmasını istemez: "Nazan Bekiroğlu'nun hikâyelerini okuyan Mustafa Kutlu, Bahaettin Karakoç'a mektup yazarak, takdirleriyle birlikte onun kim olduğunu sordu..."

O zamanlar bilgisayar yoktur. Daktilo ile çalışılmaktadır. Her sayı için yazı ve şiirleri yeterince seçmek. Onları sayfalara göre düzenlemek ve daktilo ile yazıp dosyalamak; tamamlanınca Ankara'ya götürüp bastırmak; alıp getirmek. Tek tek aboneler için zarflayıp postaya vermek.. Bunların yanında yazmak, gelenlerle gidenlerle ilgilenmek, abone temini için çalışmak, parasal problemleri halletmek, kitap yayınları için çaba harcamak, şölenler düşünüp tertipleme... Ömür tüketici işler yani... Dergi çıkartmak, üç kelimelik iş değil yani...

Dergi dördüncü sayıya ulaştığında Üstad bir değerlendirme yazısı kaleme almaya ihtiyaç duymuş olmalı ki Başyazıya "Hedefe Doğru" başlığını koyarak şunları kaleme alır:

"İlk sayımızda okuyucularımızla tanışırken demiştik ki: «DOLUNAY, çıktığı sürece Türk diline, Türk edebiyatına ve Türk kültürüne, kirlenmeden, kirlenmeden ve bütün kirli atmosferleri temizleyerek hizmet etmeyi bir ülkü borcu sayar... Sevgide birleşen

dolu yürekleredir bizim ışık örgülü çağrı yağmurumuz.»

İlk sayımızdan beri bir keskin nişancı gibi sinüsünü, kosinüsünü hep hesaplayarak hedefe ateş açtık, çıkış çizgimizden dışarıya sapmadık. Dolunay'ın dost ışığı uzaklara, çok uzaklara vurdu. Sesimiz dağları, ufukları sıyrarak ta deniz aşırı ülkelerde yankılandı. Sesimiz ses getirdi.

Bir, beş, on değil, yüzlerce örnek gösterebiliriz böyle olduğuna dair. Ama sayı çokluğuyla oynamaktansa biz tek bir örnek verip bununla yetinmek istiyoruz.

Denizaşırı ülkelerden birisinden, daha doğrusu Amerika'dan Sayın Talat Halman, New York posta damgalı 5 Mart 1986 tarihli mektubunda diyor ki:

"Dolunay'ı ve sizi heyecanla kutlarım. İçindeki şiirler ve yazılarla, görünüşüyle enfes bir dergi. Eminim, Dolunay Türk düşünce ve edebiyat âlemine önemli katkılarda bulunacak. Tebrik ve teşekkürler, saygı ve sevgiler.»

Böyle düşünmekte, bu tür samimi düşüncelerini mektuplarda, telgraflarda dergilerde ve gazetelerde odaklaştırarak bize yansıtmakta sayın Talat Halman asla tek değildir. İngiltere'den, Hollanda'dan, Almanya'dan ve daha başka ülkelerden de aynı kanaati paylaşanlar var. Hele de Türkiye dikdörtgeninin her tarafından beyaz güvercinler gibi her gün posta kutusuna inen mektupların hali... Hepsi de doğru yolda olduğumuzu belirten, çizgimizi, rengimizi, biçimimizi, özümüzü ve edâmızı beğenen; bize güven ve kıvanç veren mektuplardır.

Düşünür, yazar-çizer ve okur takımlarının beğenileri hiç bir zaman Dolunay'ın yoluna, daha doğrusu seyir çizgisine bir duvar gibi dikilip kalmayacaktır. Herkes bizi beğeniyor diye bununla yetinmek, gecedен sabaha tok çıkmış bir tavşan gibi zevkten geviş getirip bıyık oynatmak bize göre değildir. Her beğeni bize biraz daha fazla sorumluluk yükleyecektir. Duraklamak ya da geriye doğru bir adım kaymak değildir Dolunay'ın ülküsü; ileriye,

daima ileriye hamle yapmak ve daima yüreklere gülümsemektir. Her türlü eleştiriye açığız. Yeter ki Dolunay'ı eleştirenler konuşmadan önce düşünmesini kinlerine ya da salgılı ben'lerine tutsak olmadan sevmesini, yakıp yıkmadan önce yapma fiilini özlerine sindirmesini bilmelidirler.

İstanbul'da büyük bir şirketin çıkardığı bir kültür ve sanat dergisi vardır. Geçenlerde bu derginin sorumlu yazı işleri müdürüyle konuşurken kendisine kaç adet dergi bastıklarını sordum, sevinerek verdiği rakam Dolunay'ın tirajına yakın bir rakamdı. Üstelik derginin dağıtımını da ünlü bir dağıtım şirketi yapıyormuş. Ne var ki, 13 ilin dışında hiç dağıtım yapamıyorlarmış.

Dolunay'ı düşündüm, Dolunay ise en az 40-45 ile gidiyordu aksamadan. Dağıtımını kendimiz yapmamıza rağmen dergiyi gönderdiğimiz her yerden sesler geliyor, bizden devamlı dergi talep ediyorlardı. Kim sevinmez böylesine farklı bir duruma? Türkiye'de kaliteli okuyucu kalmadı, kimse ciddi yayınları okumuyor, takip etmiyor diyenlere Dolunay'a gösterilen ilgi, haklı bir cevap olmuyor mu? Okuyucuyu uyuşturan, yozlaştıran da okuyucuyu sarsıp uyandıran, sarıp kuşatan da kendi üretip pazarladıklarımızdır. Bozuk mal üretiyorsak, bozukluk kendi içimizde demektir, bunu dışarıda aramaya hiçbir sebep yoktur. Birisini yatıracaksak bir otopsi masasına, bu birisi önce kendi nefislerimiz ve ufuksuz tutkularımız olmalıdır. Hakça hesaplaşmak ancak böyle mümkündür.

DOLUNAY'ın her sayısı ileriye atılmış bir adım, ışıktan bir imza olacaktır... Her Dolunay'cının ülküsü budur, yürek sazına koştuğu kutsal türküsü budur.

...

Dolunay'ı daima vaktinde çıkarıp okuyucularımıza ulaştırmak en büyük amacımızdır. «Bir dergi üç ay, beş ay çıkar ve kapanır» kanaatini kökünden yıkmaya kesin kararlıyız. Okuyucularımıza her şeyin en güzelini, en doğrusunu, en gerçeğini, en helâlini vermek yayın politikamızın temelini

oluşturacak. Her zaman bilerek, inanarak, güvenerek ve sevgileri bölüşerek el-ele, yürek yüreğe beraber olacağız kafa çilesine talip olan bütün okuyucularımızla. Emanetimiz koruyan, gözeten, rahmetiyle donatan Yüce Mevla'ya. Sözümüz ise, sadece ehline. Bizim fikir - sanat - edebiyat kervanımızın yollarda dökülüp kalmayacağına yürekten inanıyoruz. Bu inançladır ki Dolunay'ın her yeni sayısında yüreklerimiz, kalemlerimiz biraz daha çok çiçek, bugün dünden daha genç ve yeniyiz biz.”

Dolunay'ın 5. sayısından itibaren yarım forma daha ilave edilerek 34 sayfadan 42 sayfaya çıkılır. 5. sayı hazırlanırken yazıhaneye bir mektup gelir. Aslında her gün onlarca mektup gelmektedir ama bu farklıdır. Çünkü gönderen Emine Işınsu'dur. Mektubun farklılığı dergide şu cümlelerle yer alır:

“Romancı Emine Işınsu, oyun yazarı Emine Işınsu, 'biraz değişik' hikâyelerin yazarı Emine Işınsu... Ve «dergici» Emine Işınsu! Eğer ölçüyü 'zaman ve emek' olarak alırsanız bu sonuncusu ötekilerden baskın çıkar. İşte bu «Dergici Işınsu», Töre'li yılların tecrübelerini, gerçeklerini mektup eylemiş, tâ Riyad'lardan yollamış Dolunay'a. Muhatabı; yazarı, çizeri, okuyucusu ile Dolunay! Emine Işınsu Bacımıza çok, çok teşekkür ediyor, bu çok güzel ve değerli mektup - yazısını aynen yayınlıyoruz.”

Ve Emine Işınsu'nun mektubu:

“Yıllardan beri, Karakoç ağamın bir dergi çıkarma sancısı çektiğin bilirim, elde olanlarla bir türlü tatmin olmaz; bazen susup kıvrır, bazen köpürüp taşar, ille doruklarda kanat çırpın gönlüne layık bir dergi arar; yeni ve çok güçlü kalemlerin hasretindedir.

Kolay beğenmez, tenkitçidir. Medihlerinde ise, kendine has şiirli üslûbunun ötelere gelen değişik seslerine kapılır gider. Şüphesiz tenkitlerinde de medihlerinde de «denge» şaircedir!

Şimdi bu şairce dengeli, şairce yaşantılı şair kişi, dergi çıkarmaya durmuş; müjde kuşları pır pır kanat çırpıyor, gülüyorum. Karakoç ağamı; matba, kağıt,

bilmem hurufat ve ille bono vs işleri ile uğraşır düşünüyorum.. hele yazarlarla (tembeli, sıkıntılısı, şüphelisi, söz verip de tutmayan, iyi niyet gösterileri arasında en kötüyü temenni edenleri, umutsuzları, «türlü-çeşit» kaprislileri, her halükârda muhakkak editörü suçlayanları, ben demedim miydi, demek için fırsat arayanları... yazmakla tükenir mi yazarların sıfatları, keselim en iyisi..) evet, yazarlarla münasebetlerini düşünüyorum; gülüyorum; «İşin pek zor ağam.» diyorum kendi kendime, söyleniyorum: «Eğilmeyen baş, eğilir mi olur, bir dergi için değer mi olur?..» Yok Allah etmesin, ne tür düşünceler geçmekte aklımdan!

Fakat işiniz zor ağam, zor.. Matbaa, para, yazar meselelerini kısa kestik ve daha okuyucu denen, «velinimet»den hiç söz açmadık. Ya bir de o var, değil mi.. bir de o var. Yedi başlı, yedi başında yetmiş iki ağızlı, yetmiş iki ağızında yüz yetmiş iki dilli!.. Biliyorum, «en güzeli vermenin heyecanındasınız şimdi, olmayacakları, «olur» kılıp, bütün imkânları zorlayıp, kendi gönlünüze ve de onlara «hizmet»e can adanmışsınız.. Yani canınızı uzatıyorsunuz, bir tomurcuk gül misali, ki rengi ve kokusu yalnız size hastır, şüphesiz Allah katında değerlidir. Peki ne yapacak bu canı okuyucu, verdiği iki kuruşun (Sahi ne olacak derginin fiyatı?) hesabını nasıl döne döne çıkaracak ondan? Bir yandan acayip sahiplenip, «Hesap sormalar»a kalkışacak, öte yandan burun kıvrıp, «Bizden değil!» hükmünü yapıştıracak ve ille iteleyecek elinin tersiyle, ille. Ee, şanındandır!

«Bacı sen de ne kara yürekli, ne kara dilli olmuşsun!» diye söylendiğinizi, işitir gibiyim şimdi. Yok, efendim, ne kara dili ne kara yüreği, sadece yıllardan bir tecrübe konuştu, gerçeklere şöyle bir dokunup geçti. Oysa bütün gerçeklerin üstünde, tecrübelerin üstünde, “yepyeni, güpgüzel dergi” çıkarmanın tadına doyumaz zevki var, bu zevkin desteği var, matbaadan adetâ sıcak aldığımız sayfaların yüreğimizin tâ içine bir hoş teması var. İlk anda dizgi yanlışları, hurufat kellikleri, mizanpaj hatâları bile dokunmaz insana, sonra bütün bunlar dakika dakika

ağırlaştırmaya başlar o yüreği, baştan ayağa sıkıntı kesilirsiniz, öfkelenirsiniz. Ve derken, “Gelecek sayı!” dersiniz, umut tekrar yeşillenmeğe başlar, heyecanı boşalmış bedeninizde sinirler tek tek elektriklenmeğe durur, kalbiniz, “gelecek sayı” türküsünü mırıldanır... “Kağıt işlerini halledebilsem..”, “Parayı denkleştirebilsem..” Peki falancadan halâ niçin yazı gelmedi, yahu söz de vermişti, tekrar yazıp hatırlatayım, yoksa telgraf mı çeksem, belki telefon etsem daha iyi..”

Bal peteğinde arı vızıltıları bunlar, olacak agam, mecburiyeti var çünkü. Balı arısız, arıyı balsız düşünmek mümkün mü?

Nimet külfet... Külfet ve nimet ve hoş geldin Dolunay!

Sana balı bol, balı bereketli çok uzun, uzun uzun bir ömür niyaz ediyorum Allah'tan.”

Dergi 6. sayıya ulaştığında Başyazı da Üstad dergi ile ilgili yeni şeyler söyleme gereği duyarak “Gönlümüzün Derin Sularında” başlıklı yazısının son kısmına şu cümleleri eklemeyi uygun bulur:

“DOLUNAY'ın objektifi cümle âleme güzel bakan, daima güzel görüntülerin helal sütlerini emerek ulvi bir sentez oluşturan ve süfliliğe yürek kapayan bir objektiftir. DOLUNAY'ın deklanşörüne basıp, cümle güzellikleri karelere sızdırmaya çalışan DOLUNAYCI gönül parmakları ise daima Hakk'a şahadet eder, hak ve haklıyı tutar.

Her sayısı bir kilometre taşı olan DOLUNAY, daha ilk sayısında rüştünü isbat etmiş ve sesini ufuklara taşımıştır. Başka bir deyimle, bir edeb aynasıdır, bir muhabbet sofrasıdır, bir sanat ve fikir eksenidir DOLUNAY, bir yuvadır, bir çıkış çizgisidir... Bütün Dolunaycılar ise bu kutsal ailede birbirine saygıyla, sevgiyle kenetlenmiş birer halkadırlar. Bu ailenin sürekli çoğalarak büyüyeceğinden, kesinkes eminiz. Bu ailede sadakalarla zengin olmuş ya da üretimden kalmış parazit üyelere asla yer verilmeyecektir. DOLUNAY

ne bir düşünler evi, ne bir emekliler kıraathanesi, ne de bir haytalar yuvasıdır. DOLUNAY bir sanat okulu, bir aşk dergahı, bir iman yoğunlaşması, bir umut ışığı, bir sevgi harmanı bir gönül havuzu, bir güzellikler kılavuzu olmak için yola çıkmıştır. Altı aydır yolda ve etrafına ışıklar saçarak yürümektedir. İlk sayımızın ilk yazısında neler vadetmiş ve kimliğimizi nasıl belirtmişsek, şimdi de, sonra da gene biz aynı çizgideyiz ve biz hep oyuz; o çizgiden, o kimlikten asla kopmayacağız. Bu güne kadar hiç aksamadan çıkan, her yeni sayısı bir öncekini aşan DOLUNAY'ın hesabını yüz akıyla vermeye her zaman hazırız. DOLUNAY, başı sıkıştığı zaman, yüreği asitli sularla kabardığı ve kabına sığmaz olduğu zaman, bunun suçunu asla dünyada ve başkalarında aramıyacak, sebepler manzumesinin her örgüsünde önce kendisini bulup eleştirecektir. Kuşkular, güvensizlikler mutlulukların yollarını keser, iç daraltır, yürek karartır. DOLUNAY ise bütün yüreklere gülümsemeyi, mutlulukların kaynaklarını çoğaltmayı ve helal sevgileri insanca bölüşmeyi daha başında vaat etmiştir. Bu vadinde duruyor ve daima da duracaktır.

DOLUNAY, çoğunlukla yeni fakat gür umutlar vadeden genç imzalarla yayın hayatına girmiş ve poetikasını yüreklince ortaya koymuştur. Ağırbaşlıdır, edeblidir, doludur, ülküdür, aksiyonerdir. DOLUNAY olmasaydı yazılarıyla, şiirleriyle, desenleriyle sesler getiren Mustafa Kök, Ali Yurtgezer, Fazıl Tiyekli, Ahmet Doğan, Ahmet. İ. Aslantürk, Aysen Akdemir, Çiğdem Artar gibi cins fikirler, hâs şiirler ve çarpıcı desenler üreten genç imzalar nerede, nasıl bir araya geleceklerdi? On iki yaşındaki Esra Yılmazdalay'ın, lisede okuyan Fatih Kiraz ile Yakup Doğan'ın adlarını nasıl duyacaktık? Daha sırada kimler yok ki... Kimler tutacaktı sanatımızın bu taze fişkınlarını ellerinden?.. Piyasadaki filizkırın fırtınası edalı «büyük benim/biziz» kompleksine kapılan çağdaş narsisler mi?.

Bizim gönlümüzün derin sularında muhabbetin ak kuğuları DOLUNAY'la cilveleşir, sesler kutsal bir ritmile dalgalanır, güzel dünyamıza gökyüzünden

sevda şiirleri yağar. Rahmeti bol ufuklarda DOLUNAY'ı dolu dolu görmek ve göstermek... İşte bizim görevimiz budur. Gönüllere sevgi tohumları ekmesini bilmeyenler, hasat zamanı saygıdan nasiplerini alamazlar ve geleceği göremezler. Biz geleceğe bakıyoruz.”

Memleketim Kahramanmaraş'ta doğup sesi her geçen gün gürleşen Dolunay'ın takipçilerinden biri idim o yıllarda. Vefa Yayıncılıktaki görevimin yanı sıra Milli Gazete'nin de kültür-sanat sayfasını hazırlamaktaydım. İstanbul - Ankara dışında Anadolu'dan ses veren her bir satırın kıymetinin idrakinde olarak onları sayfama konuk ediyor, tanıtımına katkı sağlıyordum.

Dolunay'ın 7. sayısı Temmuz sonu gibi elime geçmiş ve Milli Gazete'nin 3 Ağustos 1986 tarihli nüshasında tarafımdan şu satırlarla tanıtılmıştı:

“Dolunay bir taşra dergisi olmasına rağmen büyük şehirlerde yayınlanan birçok dergiye taş söktürecek bir dergi. Ciddi bir çalışmanın ürünü. Şiirleriyle tanıdığımız Bahaddin Karakoç'un idaresinde Maraş'ta yayınlanıyor.

Büyükşehir dergilerinin kendinden emin, mağrur tavrı bu tür taşra dergilerinde görülüyor. Genelde genç kalemlerin çalışmalarına yer verilen bu tür dergiler bir bakıma geleceğin kalemşörlerini yetiştiriyor. İşte Dolunay da böylesi bir dergi. İçerisinde şiirden hikâyeye, hatıratan ilmi makalelere kadar her türden çalışmayı bulmak mümkün. 7. sayısına ulaşan Dolunay'ın bu sayısında kendini gösteren yazı Dr. Feyzullah Eroğlu'nun “Bir davranış şekli olarak modanın iktisadi ve sosyal neticeleri” başlıklı yazısı. Eroğlu'nun yazısı “İnsan davranışlarını harekete geçiren ve belirli yönlerde şekillendiren en önemli kaidelerinden biri de “moda”dır. Moda; açık toplumlarda, fertlerin, mensubu buldukları sosyal sınıfa ait yaşama tarzlarında meydana getirdikleri bir takım değişikliklerdir. Bu açıdan moda, geçici davranışlar bütünüdür ve devamlı olarak değişme gösteren bir yaşama şeklidir.” Diye başlıyor ve şu

tesbitlerle açılım kazanıyor: “Moda denilen olay, sosyal sınıflar şeklinde tabakalaşmış bulunan insanların üç belirgin özelliğinden kaynaklanmaktadır. Birinci özellik, başkalarından farklı olma ve kendini gösterme; ikinci özellik, başkalarını tenkit etme ve onlara benzeme; üçüncü özellik, başkalarından geri kalma duygusuyla yadrganma korkusudur.” Gerçekten Eroğlu bu yazısında altı çizilecek konulara parmak basıyor.

Abdurrahim Karakoç da bir şiirle katılmış dergiye. Gerçekten okunması gereken makalelerle ve şiirlerle taşranın sesini duyuran Dolunay’a başarılar ve daha nice sayılar çıkarmasını diliyoruz.

Derginin yazışma adresi: P.K.77 K.Maraş”

Milli Gazete’nin kültür-sanat sayfasında yayınlanan bu yazının ardından yaz tatili dolayısıyla kısa bir ziyarette bulunduğum Kahramanmaraş’ta Bahaettin Karakoç Üstad’ı da ziyaret etmiş yine gazete için kendisi ile bir mülakatta bulunmuştum. Bu ziyaretimden ve özellikle Milli Gazete’deki yazıdan memnuniyetini belirten Karakoç Üstad, aradan geçen onca yıla (29 yıl geçmiş aradan) rağmen halen Milli Gazete’nin kendilerine farklı ve yeni bir okur kitlesi kazandırdığını belirterek övgülerini esirgemez.

İlk yılın son sayısı olan 12. sayının Başyazı’sı tam bir kendini sorgulama amacına maruf olarak kaleme alınır. “Koca Bir Yıl Çok Çabuk Eridi” diyen Üstad Karakoç bir yılın değerlendirmesini şu satırlarla yapar:

“Sevgili Okuyucular;

1985/Aralık ayında DOLUNAY Dergisini çıkarmaya karar verdiğimizde ne iki sayıyı garanti edecek bir sermayemiz, ne günümüz sanat - edebiyat takviminde imzaları netleşmiş bir yazar kadromuz, ne de böylesine seçkin ve çok okuyucumuz olacağı hesabımız vardı. İnanç rüzgârlarıyla şişti yelkenlerimiz, zaman ve mekân boyutlarını genişleterek açıldık engin ufuklara; rotamız daha iyiye, daha doğruya, daha güzeleydi... Böyle başladı

DOLUNAY'ın kutsal macerası, böyle geldi bugünkü çizgisine; hiç eğriler ve kırıklar çizmeden de bu çizgisini sürdürmek zorundadır, artık...

Suni yemlerle beslenen Sol'un, kendileri için çağdaş bir hara; Sağ'ın ise miras kemirmekte kendileri için mer'a saydıkları yozlaşmış bir sanat - edebiyat takviminde DOLUNAY'ın birdenbire belirlenmesi oldukça garip karşılandı çoklarınca. Sandılar ki bu bir tepki dergisidir. Elimizdeki uzun saplı beyaz zambağı kılıca, ezgilerimizdeki dost meltemleri rüzgârlara benzettiler. Sandılar ki bu meydanda sürekli kılıç sallayacağız ve herkesin yolunu keseceğiz. Sandılar ki acı acı eseceğiz. Bu derginin çıkması kimleri üzdü, kimleri sevindirdi, kimleri uyardı, kimleri sağduyudan yana biraz yaklaştırdı, bunların hepsini biliyoruz. DOLUNAY'a iki aylık, çok - çok üç aylık ömür biçenlerin; DOLUNAY'ın da çıkmadan batan ve abone ücretlerinin üzerine yatan dergilerden birisi olacağına inananların sayıları, yüzde doksanların üzerindeydi... Hele de böyle bir dergi «taşra» diye nitelendirilen uzak bir vatan köşesinde dev bir sermayeye yaslanmadan çıkıyor ve dağıtımını bile kendi sınırlı imkanlarıyla yapmaya soyunmuşsa...

Biz işe «BİSMİLLAH!» deyip başladık. Helal sofranın, güzel bereketin tılsımı, bizce bu sözün özünde saklıdır. Yolcuyu yollarda şaşkın ve perişan bırakmaz bu inanç. Bu inançla yola çıktık; her zaman inancımızı yaşamaya ve doğru bildiklerimizi yazmaya adadık kalemlerimizi, kafalarımızı ve gökler kadar geniş gönüllerimizi. Helâlın lezzetini haramın şehvetinden daima üstün tuttuk. Ham meyvalara uzanmaktan, çürük duvarlara yaslanmaktan her zaman kaçtık. Menfaat kaygısıyla hiç ürpermedik, kimseye taviz vermedik. Politika politikadır deyip, yıpranmış tahta köprüler gibi esneklik göstermedik. Her ay biraz daha olgun, biraz daha dolgun, biraz daha ufuklu ve çiçekli olarak DOLUNAY'ı aksatmadan çıkardık. Her çıkan sayımızı okuyucularımıza sunarken Cenab-ı Allah'a daima hamd ü senalar ettik. Dergimizin adından tutunuz da içindeki şiirler, yazılar ve desenlerle birlikte en sona koyduğumuz reklâma varıncaya kadar

hepsinin birbiriyle uyumlu olması, kenetlenmiş olması özellikle düşünölmüş ve sağlanmışır.

DOLUNAY'ın ilk sayısı 1 Ocak 1986'da günü gününe çıktı. O günün şartlarına göre ve hiç kâr gayesi gütmenden dergimizin yıllık ve altı aylık abone ücretlerini belirledik, tek - tek 250 TL bedelle satışa sunduk. O günden bu yana kâğıt, mürekkep, karton, filim, fotoğraf, renk ayrımı, klişe, her ay yeni gelen zamlarla daima dik bir grafik çizgisi çizdi ve hiç duraklamadı, ama bizim dergimizin fiyatı, sözümüzle orantılı olarak hep aynı çizgide kaldı. Türkiye'ye yakışan yeni bir ad aranacak olsaydı bu ad, şüphesiz ki ZAMİSTAN olurdu.

İçine düştüğümüz ve el-ele tutarak birlikte derinliklerine doğru yürüdüğümüz zam tünelinin iki ucunda da ışık izi görünmüyor. Bu zoraki zincirleme yürüyüş, sanırım 1987 yılının sonuna kadar da aynı tempoyla sürecek... Daha sonrasını gözlerimle kucaklamaya, mantığımla burgulamaya ise ne benim sabrım direnir, ne de zaman buna vefa gösterir... Şartlar ortada. Arada bir «Yeter mi devam mı?» diye kaçak bir soru soruyorum kendi kendime. Gerçek o ki, DOLUNAY olgusu beni de aştı; DOLUNAY belden aşağısını düşünmeyen herkesin dergisidir artık. Yeter, deyip noktalamak, onca inanmış, gönül verip sevdalanmış insanları dışlamak demektir. Buna ne benim, ne de başkalarının hakkı vardır. Öyleyse?.. Bizim ağzımızdan «yeter» sözü asla çıkmayacak, biz devam edeceğiz. İnananlar, seven ve sevgi üreten gönüller yanımızda olduğu sürece yollarda kalmayacağız. Yeter diyeceksek, bunu hep birlikte diyeceğiz. Hep birlikte...

Ülkemizde kitap - dergi - gazete okuma geleneği oldum olası sağlıklı bir biçimde kurulamamıştır. Bu yüzdendir ki, Türkiye dünyada en az okuyan bir ülkedir. Hükümran olmasını amaçladığımız bir öz-kültür, yarınlara dönük bir milli eğitim politikamız yoktur. Evlenememiş eğitimsiz fakir gençlerle kendi kültürlerine yabancılaşmış, vicdanı, namusu, helalı dışlayarak kısa günde zengin olmuş ya da salt rüşvet ekonomisiyle tez zamanda merdiven basamaklarının

en yüksek bir yerine varmış bürokrat kesimi torbalı neşriyatın ET pazarlayan renkli sayfalarında şuarsuzca bütünleştiren etken, şüphesiz ki bugünkü ekonomi politikamızdır. Pornografik yayın işletmeciliği milyonlarla, milyarlarla ve çok yönlü amaçlarla kurulmuş anonim şirketlerin tekelindedir. Hangi kapıyı çalsalar oradan milyonluk reklamlar alarak çıkarlar. DOLUNAY'ı biz 200.000 TL'sıyla kurduk. Hiçbir kesimi yufka yerlerinden gıdıklayarak mest etmediğimiz için, bizim ilan ve reklam almamız da zor. Ama kanun nazarında biz de birinci sınıf işletmeciyiz, o milyarlık anonim şirketler de... Bu şartlar altında kim kim ile rekabet edecek? Yetenekleri bir çukura doldurup, üzerini toprakla örtmek ve güzel ülküleri söndürmektir bu. İnancı olan, kültür birikimi olan değil, parası olan ayakta kalır, parası olmayan çekilsin ortalıktan anlamına gelir bu. Sermayedarı derebeyi kılma, sermayeye tapınma anlamına gelir bu... DOLUNAY'ı bu yozlaşma sürecinin dışında tutmak için bütün gücümüzle savaşaacağız, yeter ki ülkemizin helal süt emmiş şuurlu insanları bizimle olsunlar.

Biz Kahramanmaraş'ta bir çoban ateşi yaktık ve 12 dilimli bir yılımızı biz bu ateşle ısıttık. Işığımız dar bir çevreye değil, bütün vatan sathına yansıdı. Özellikle bu yansıma Ağrı'da, Erzurum'da, Trabzon'da, Fatsa'da, Ankara'da, Eskişehir'de, İstanbul'da daha bir görkemli, daha bir geniş oylumlu oldu. İstiyoruz ki bu çoban ateşi, bir Olimpiyat meşalesine dönüşsün ve bir çile yumağı olan dergâh Anadolu'muzu baştanbaşa ışıklarla donatsın; herkes bu sanat - fikir şöleninden yeterince nasibini alsın.

Koşturmaktan, okuyucularımıza daha güzel, daha oturmuş bir dergi sunma uğraşından, bize gelen mektuplara çokluk cevap verecek vakit bulamadık. Bazı okuyucularımız, birçok dergide şiirleri, yazıları takılmadan yayınlandığı halde DOLUNAY'da hiç yer tutamadıklarından yakındılar. Bazıları ise «meşhurlardan şiir ve yazı almadığımız için» bizi sorgulamaya kalkıştılar. Kim haklı, kim haksız, bunu elbet zaman gösterecektir. Şunun bilinmesi gerekir ki, DOLUNAY gelişigüzel derlemelerle ebat şişiren istifçi

bir dergi değildir ve hiç bir zaman da olmayacaktır. O meşhurlar kimlerse (Bu iddia bize göre çok mücerret bir iddiadır), bırakınız onlar yine metropolitan şehirlerde birbirlerinin kulaklarına bohem hikâyeleriyle ürettiklerini ve tükettiklerini üflesinler, devletin bütün imkânlarını bölüşmeye devam etsinler kendi aralarında. Nasıl olsa defleri şıngırıyor, kemanları her havada ötüyor. Varacakları yerlere hep koltuk değnekleriyle varmış, artık ufuklu bir eser üretemez olmuş ve kendilerini yenilemekten aciz o meşhur mücerret portrelerden yazı alıp, şiir alıp dergiye koymuşuz, bu ne kazandırır söyleyecek yeni sözler peşinde koşan ölçülü bir dergiye?.. Biz bulanık pınarları durultmaya, Anadolu'yu yeniden diriltmeye, helal sofralar donatıp bir meydanda harman olmaya soyunduk. Yazılarını, şiirlerini basamadığımız dostlarımız bize asla güvenmesinler. DOLUNAY önce bir kadro dergisidir ve belli bir çizgisi, bir üslubu vardır. Sayfalarımızda imzalarına yer açamadığımız sanatçı dostları ne küçümsüyoruz, ne de onlara bizim düşmanlığımız var. Biz, bize gelen yazıların daha iyisini, daha güzelini, daha doğru ve geniş yorum getirenlerini seçmek ve öne almak zorundayız. «Filân - filân» dergide yazı ve şiirler yayınlamak, öne geçmek için bir imtiyaz, bizim için de bir ölçü değildir. Dostlarımızın adlarını sıraladıkları dergileri yeterli görseydik elbette biz bu dergiyi çıkarmaya gerek duymaz ve bunca külfete katlanmazdık. Okumasını öğrenmeden okutmaya kalkışmak, bize her zaman abes görünmüştür. Yazdıklarını yayınlamak için rüşvet kabilinden abone olanlar var. Bunlar öylesine acelecidirler ki, yazdıkları yayınlanmayınca hemen küsüp, ilişkilerini koparıveriyorlar. Keşke bu işi orada kalsa... Kalmıyor, bir de dergiyi kötülemeye ve başkalarının abone olmalarını da önlemeye kalkışıyorlar. Böylelerine, «ihsanınız sizin olsun, bize gölge etmeyiniz kâfi!» demekten başka bir söz kalmıyor.

DOLUNAY yayın hayatına atıldığında fizikî cüssesi iki formaydı. 5. sayıda iki buçuk forma oldu. Tabii kapak hariç. Şimdi ise üç forma olarak birinci

yılımı tamamlıyor ve ikinci yılına giriyor. Böylece daha fazla imzaya yer açmak ve uzun beklemeleeri önlemek istiyoruz.

Koca bir yıl çok çabuk eridi. Ama biz daha teşekkür borçlu olduğumuz sanatçı dostlara ve çıkışımızı, seyir çizgimizi okuyucularına duyuran gazete ve dergilerimize bu borcumuzu ödeyemedik. Sanırım artık bunun tam sırasındır.

Nice böyle DOLUNAY'lı mutlu ve bereketli yıllar dileyerek Tercüman Gazetesi Kültür - Sanat köşesi yönetmeni şair ve yazar Beşir AYVAZOĞLU'na, Türkiye Gazetesi Sanat - Edebiyat köşesi yazarı O. Olcay YAZICI'ya, Millî Gazete Kültür - Sanat köşesi yönetmeni Serdar YAKAR'a; Erguvan, Türk Edebiyatı, İlim ve Sanat, Boğaziçi ve Güneysu dergilerine; yazar Emine Işınsu ÖKSÜZ, yazar Sevinç ÇOKUM, şair - ressam Cahide GÜRSÖY ve Şükran DANIŞOĞLU bacılarımıza; her zaman yakınımızda gördüğümüz sayın Mehmet ÖNDER ağabeyimize, şair - yazar Talat Sait HALMAN, Yusuf MARDİN, Doç. Dr. Saim SAKAOĞLU, Konya S.Ü.Z. Fak. Dekanı ve Rektör Yardımcısı Prof. Dr. Mümtaz Turgut TOPBAŞ, Yard. Doç. Dr. Ali Berat ALPTEKİN, Prof. Dr. Refet YİNANÇ, Prof. Dr. Orhan TÜRKDOĞAN, Gaziantep Kültür ve Turizm Müdürü Ali BOZBAŞ ve adları gönlümüzde çiçeklenen daha nice bilim adamı ve sanatçı dostlarımıza onlarca gecikmeli, bizce tam vakti sayılan bir vakit çizgisinden yürekler dolusu teşekkürlerimizi saygılarla, sevgilerle sunuyoruz.

Evet, koca bir yıl çok çabuk eridi. Biz aynı aşk - iman ve heyecanla ikinci yumağın ucundan tuttuk, yumağı sağımak için yeni takvimi bekliyoruz. Doluyuz, diriyiz...”

Dolunay daha ilk sayısı ile belirli bir seviye kazanır ve her geçen gün hem yazar kadrosunu hem de sayfa sayısını artırarak kendi istikametinde yayınına devam ettirir. Üstelik yanına iki de kardeş edinir. Dolunay dergisi bünyesinde Dolunay Yayınları da faaliyete geçerek kitap yayınına başlar. Yayınladığı ilk

kitapla da Türkiye Yazarlar Birliği'nin ödölünü alır ki bu konuya çalışmanın ikinci bölümünde yer verilecektir. Dolunay Dergisi'nin bir diğer kardeşi ise Dolunay Şiir Şöleni olur. Anadolu coğrafyasında yüzyıllardır devam eden Âşık geleneği gibi şairler şiirlerini salonlarda ve meydanlarda seslendirir. Bu konu da çalışmanın üçüncü bölümünde anlatılacağından tekrar Dolunay dergisine dönelim.

Seviyesini koruyarak ve hiçbir gücün –iktidar dahi olsa- kanatları altına girmeden yayınıni sürdüren Dolunay, ülkenin içerisinde bulunduğu sıkıntılı günleri 1987 yılı sonu itibariyle daha bir derinden hissetmeye başlar. İlk sayıdan 21. sayıya kadar aksamadan yayınıni sürdürürken 22. sayı gününde yayınlanamaz. 23. sayı da aynı akıbete uğrar. Gerekçe kağıt yokluğudur. 24. sayı için düşük kalitede bir gazete kağıdı bulunur ve 22, 23 ve 24. sayılar birleştirilerek yayınlanır. Bu birleştirmenin gerekçesi ise “Bir Açıklama” başlığı ile ilk sayfalardan şu şekilde verilir:

“Yaşadığımız genel seçim atmosferinin karaborsada bile gazete kağıdı bırakmaması ve bütün matbaaların, daha çok kâr sağladığı için uzun bir süre devamlı parti işleri yapması sebebiyle dergimiz zamanında çıkamadı. Onca ağır zamlara rağmen kağıt hâlâ karaborsada. Üç sayıyı mecburen birleştirerek ilk defa gecikmeli olarak çıkıyoruz.

Bu seyir çizgisinde sergilenen sanat ve kültür ayıbının muhatabı kesinlikle biz değiliz, çağ atlarken adımlarını çok ölçüsüz atanlardır. Böyle olmasına rağmen değerli okuyucularımızdan özür dilemek, gene bize düşüyor; lütfen bizi bağışlasınlar.

Saygılarımızla...”

Derginin yayınlanamadığı iki aylık süreç içerisinde onca çok yaşanmışlıklar vardır ki Üstad Bahaettin Karakoç'u çileden çıkarıp çılgına çevirmiştir. 24. sayı için kalitesiz de olsa kağıt bulur bulmaz sarılır kaleme.

“Dolunay'ın Önündeki Kara Bulutlar” işte bu atmosferde kaleme alınır ve yayınlanır. Aynen aktarıyoruz:

“Sevgili okuyucular!

Yeni askere giderken, davul-zurna eşliğinde koçaklamalar söyleyerek yollara düşen gençler gibi havalıydık DOLUNAY'ı ilk çıkarmaya başladığımızda. Önce Allah'a, sonra kendimize, daha sonra da sizlere güveniyorduk. İyi bir çizgi tutturmuştuk. Özümüzde çiylik, sözümüzde eğrilik, yüzümüzde ekşilik yoktu. Ne sanat ve edebiyatımızın morg bekçileri önünde düğmelerimizi ilikledik, ne de bu işlerin bezirgânlığıyla oylumlarını genişletmeye soyunan şamatacıların tavuk yemi bile olmaz bir avuç kepeklerine iltifat ettik. Genç, ama çok şuurlu bir kadroyla yola çıktık, aramıza katılan delikanlı imzalarla daha da yoğunlaştı DOLUNAY'ın muhabbet dokulu, saf yürek kokulu ışığı. Kimseye taviz vermedik. Dik kaldık, doğru yürüdük ve daima söylenmesi gerekeni söyledik. Günler demetlenip hafta, haftalar demetlenip ay, aylar demetlenip yıl oldu. Bu kovalamacada biz de çok hızlı ve özlü yaşadık; "daha iyiye, daha güzele, daha doğruya" deyip, daima sizler için ileriye ve yükseklerle baktık. Derken hepinizin dergisi olan DOLUNAY, bir yıl yaşadı, ikinci yaşına girdi ve şimdi de üçüncü yılına girmeye hazırlanıyor.

Türkiye'de, ferdî çabayla veya birkaç kişinin yeteneklerini ve harçlıklarından artırdıklarını birleştirerek dergi, gazete veya kitap çıkarmak eskisi kadar kolay değildir artık. Devir, cahillerin hükümran olduğu ve okumuşlardan öç aldığı bir devirdir. Hükümran olan zihniyet haysiyetli kalemleri susturarak suni kâğıt yoklukları yaratarak, salt boyalı ve borazan basını besleyip azmanlaştırarak, millî sanat ve edebiyat olgusunu dışlayarak "çağ atlamak" sevdasında. Gerçekten çok zor bir iştir günümüzde yayımcılık. Sırtınızı ballı para babalarına, ideolojik kökenli şirketlere ya da şairi-yazarı-sanatçıyı bir bütün olarak "komi" seviyesinde ceketi düğmeli görmek isteyen resmi kuruluşlara dayamamışsanız ağzınızla kuş, kaleminizle yıldızları avlasanız bile falınız hep kara çıkar. Çoğunluk yüksek ülküleri, üstün yetenekleri haliyle dışlamış. Bütün kültür miraslarından vazgeçmiş, boyasından üzerindeki çift imzaya kadar kirliliği olan, kara olan, haram olan, çağın

tek putu olan paraya sarılmış, onunla evler yıkıyor, ocaklar söndürüyor, onunla saraylar kuruyor, onunla silahlanıyor, onunla zina döşeklerini şenlendiriyor. Rüşvet, işret, gaflet ve iltimas karesinde bütün açılar eşittir. İşte böylesine sığ ve kaşıntılı bir ortamda fırına sürdük kendimizi, alışılmışın dışında yeni bir tavır koyduk ortaya, daima bir vergi kaynağı olan çileli Anadolu'da DOLUNAY yaptık inanç yüklü sesimizi, cümle âleme yüreğimizle gülümsedik. Eğri ya da kırık çizgiler çizmeden devam ediyor seferimiz. Var gücümüzle dostluk kavramının boyutlarını genişletmeye çalıştık. Herkes farkında mesajımızın, ama çokları görmemezlikten, duymamazlıktan geliyor hasetlerinden. Başından beri umursamadık böylelerini, her zaman acıdık bu çizgideki kompleks yumaklarına. Ve, hiçbir arıza yapmadan bugüne geldik. Hamdolsun Yüce Mevla'ya

Yirmibir sayı... Çiçek gibi yirmibir sayı. Bu az bir sayı değildir günümüz dergiciliğinde... Arızasız bu sayıya ulaşmak, oldukça büyük bir başarı. Hele de hiçbir kesime taviz vermeden, pornografik sanat ve edebiyatın salgın alanına girmeden, kendi doğrunuzda, kendi bacaklarınız üzerinde yürüyerek gelmişseniz...

Daha önce de belirtmiştik birkaç kez; bu dergi, yoğun bir sermaye üzerine kurulmadı, kılıç gibi keskin, dolunay gibi parlak ve yetkin bir inançtan doğdu: başı kültür, gövdesi iman, ayakları iradedir. Bu derginin yastığı, yorganı, döşeği topu topu iki yüz bin liradır. İşte bu ikiyüz bin lira ile geldik biz buralara kadar. Aslında bu miktar bir derginin bir aylık büro masrafını bile karşılamazdı. Çıktığımız günden beri maddî ve manevî büyük desteğini gördüğümüz Şükran Danışoğlu'nun ilgilerine gönlümüz esir olmuştur. Çıktığımız günden beri her ay hakkımızda çok olumlu yazılar yayınlayan dergi ve gazetelerin desteklerini küçümsememiz mümkün değil. DOLUNAY'ın her kesimde kabul görmesi, hiç tökezlemeden bu günlere erişmesi bir mucize değil, akıl ve gönül zeminine oturmuş yalın bir gerçektir. Böyle olmasında dergiyi çıkaranların da, dergiye yazarların da, dergiyi okuyanların da eşit payları vardır. Biz burada bütün

paydaşlarımıza şükran duygularımızı yansıtmayı bir gönül borcu biliyoruz.

Zam... zam... zam... Çıkmaya başladığımız günden beri her ay zamlı aldık derginin kâğıdını. Sadece kâğıt değildir zam gören, mürekkebe, klişeye, renk süzümüne, filme, işçiliğe, ulaşımına da fazlasıyla yansıdı bu frensiz zamlar. Son aylarda karaborsadan bile kâğıt temin etmek çok güçleşti. Dolayısıyla derginin geliri giderlerin çok altında kalmaya başladı. Edebimiz, bizim de dergiye sık sık zam yapmamızı daima engelledi. Ama dergiyi yaşatmak da şart. Çareler aradık, yakın dostlarımızın önerilerini dinledik ve bu dergiyi daha uzun yaşatmak için, meşru olan bütün yollara sesimizi ettik.

İlân-reklam ve abone için bütün bankalara başvurmamızı önerdiler, bütün bankalara yazdık. Kültür ve Turizm Bakanlığı'na başvurmamızı ısrarla önerdiler, oraya da başvurduk. Sonuç? Sonuç kapkara bir kördüğüm, bir utanç tablosu.

Makina ve Kimya Endüstrisi Kurumu Genel Müdürlüğü'ne yazdık. İş hacimlerinin dolu olduğunu bildirdiler. Şeker Fabrikaları Genel Müdürlüğü'ne. Türkiye Vakıflar Bankası Genel Müdürlüğü'ne, Türkiye Halk Bankası Genel Müdürlüğü'ne, Pamukbank Genel Müdürlüğü'ne, T.C. Ziraat Bankası Genel Müdürlüğü'ne, Sümerbank Genel Müdürlüğü'ne, Türkiye Öğretmenler Bankası Genel Müdürlüğü'ne, Şekerbank Genel Müdürlüğü'ne, Yapı ve Kredi Bankası Genel Müdürlüğü'ne, Akbank Genel Müdürlüğü'ne,... ve Türkiye İş Bankası Genel Müdürlüğü'ne yazdık. Türkiye İş Bankası'ndan gayrisi yazımıza cevap bile vermediler. Türkiye İş Bankası'nın verdiği cevap ise şu:

“2 Ocak 1987 tarihli mektubunuzun yanıtıdır.

Derginize reklam veremeyeceğimizi üzülerek bildirir, çalışmalarınızda başarılar dileriz.

Saygılarımızla,

TÜRKİYE İŞ BANKASI A.Ş.
Genel Müdürlük B.Taştan U.Rutkay

Türkiye İş Bankası A.Ş. Halkla İlişkiler Müdürlüğü'nün verdiği bu cevap bize tatmin edici gelmediği için, 26 Ocak 1987 tarihinde yeniden yazdık. Dedik ki:

“İLGİ: 8 Ocak 1987 tarih ve 00126 sayılı yanıt yazınıza binit olarak...

Yanıt yazınızda Dergimize reklam veremeyeceğinizi belirtmekte ama nedenini açıklamamaktasınız. Merakımızı çektiği için şu sorularımıza izninizle cevap bekliyoruz.

1-Mason olmadığımız için mi?

2-Dilde, düşüncede, sanatta ve eylemde yozlaşmaya ve anarşiye çanak tutmadığımız için mi?

3-Pornografik yayın yapmadığımız için mi?

Niçin reklam veremeyeceğinizi belirtmenizi istiyoruz. Tirajı üçyüzü aşmayan nice yayınlara her ay sürekli reklam verirken, neden tirajı ve itibarı yüksek bir dergi dışlanıyor? Bunu bilmek ve değerlendirmek istiyoruz.

Aydınlatıcı "yanıtlarınızı" rica ediyoruz. Saygılarımızla.”

İşte bu yazımıza gelen cevap:

“26.1.1987 tarihli yazınızla ilgilidir.

Yayın yaşamına başlamış gazete, dergi ve buna benzer yayınların, çeşitli kurum ve kuruluşlarca reklam verme yoluyla desteklenmesinin, o yayınların varlıklarını sürdürebilmeleri açısından çok önemli olduğu, Bankamızca da bilinmektedir.

Bankamız da basınla var olan iyi ilişkilerinin devamı açısından bu gerçeği kabul etmiş ve üzerine düşen görevi olabildiğince yerine getirmeye çalışmaktadır.

Ancak yayınların ve konularının çokluğu karşısında bazı ilkelerin saptanma zorunluluğunu takdir edersiniz.

Bankamız ilke olarak;

-Yayın yaşamına uzun süre ve aralıksız devam eden,

-Belirli bir tirajın üzerindeki sayıya ulaşmış.

-Banka ve finans konularını içeren,

-Yerel olmayan. Gazete ve dergilere reklam vermektedir.

Bilgilerinizi rica eder. Çalışmalarınızda başarılar dileriz.

Saygılarımızla,

TÜRKİYE İŞ BANKASI A.Ş.
Genel Müdürlük
L.Sürek E.Timur”

Evet, bize gelen cevap bu. Yetinmedik bu cevapla, tekrar üzerlerine gittik. 9 Temmuz 1987 tarihli yazımızda dedik ki:

TÜRKİYE İŞ BANKASI GENEL MÜDÜRLÜĞÜ
ANKARA:

İLGİ: 10 Şubat 1987 tarih ve 00624 sayılı yazınıza.

İlgi yazı, 26.1.1987 tarihli yazımızla ilgilidir. Tabii bunun bir de daha öncesi vardır. İlk kaynak 2 Ocak 1987 tarihlidir.

İlgi yazıda. Dergimize reklam veremeyişinizin nedenlerini Bankanızın şu ilkelerine dayandırmaktasınız:

- 1-Yayın yaşamına (Hayat ne hikmetse yaşarıp "yaşam" olmuş) uzun süre ve aralıksız devam eden.
- 2-Belirli bir tirajın üzerindeki sayıya ulaşmış.
- 3-Banka ve finans konularını içeren.
- 4-Yerel olmayan...

Evet bu dört maddelik ilkenizi "içeren" gazete ve dergilere reklam verdiğinizi belirtmektesiniz. Hem de çift imzayla.

Bu cevap da bizi ikna etmedi. Şöyle ki:

1-Daha çıktığının ikinci, üçüncü ayında reklam verdiğiniz siyasi, edebi ya da tepeden tırnağa pornografik dergiler vardır ve bunlar bizim arşivimizde mevcuttur.

2-Ankara'da ilkel bir şekilde çıkmakta olan ... Dergisi'nin tirajı DOLUNAY'ın tirajının beşte biri bile

değil. Ama her sayısında Türkiye İş Bankası A.Ş.'nin en az yarım sayfalık bir reklamı vardır.

3-(.....) Dergisi de, adlarını şimdilik buraya almayacağım reklam verdiğiniz nice dergi de banka ve finans konularını "içermezler"...

4-"Yerel olmayan" diyorsunuz ama buna kesin bir açıklık getirmiyorsunuz. Konya'da (.....) diye bir dergi çıkar; nasıl çıkar, niçin çıkar, nerelerde satılır, kaç abonesi vardır bu dergi gerçekten ciddi bir dergi mi yoksa naylon bir dergi mi bunu kimseler bilemez. Bilinen o ki, bu derginin topluma sunacağı bir mesajı yoktur, sırf basın kartını kaybetmemek için yayınını sürdürür... Sizce bu (.....) Dergisi yerel değil mi? Yerelse niye reklam verdiniz, değilse neden? Sizin yerel şubelerinize vatandaşlar "yerel" diye mevduat yatırmıyor mu?

Dergimiz DOLUNAY üçüncü yayın yılına onurluca girerken kamuoyuna açıklayacağımız çok şeyler var. Umarız bu yazımızın cevabını da geciktirmezsiniz ve bizi iyice aydınlatırsınız. Saygılarımızla.”

Bu yazımıza hâlâ inandırıcı bir cevap bekliyoruz. Tabii peşlerini kolay kolay bırakmayacağız, gerçekleri kabullenmedikleri sürece bütün foslukların ortaya koyacağız.

Ya Kültür ve Turizm Bakanlığı'nın salt bize karşı olan tavrı? O da bir acayip. Dilekçemi kendileri yazdılar, kendileri aldılar. Ben, "Kültür Bakanlığı bizim dergimize abone olmaz" dedikçe onlar, sürekli olacaklarını vurguladılar. Ha bugün, ha yarın derken bize yazılı olarak verdikleri cevap şu oldu:

“Yayımlamakta olduğunuz "DOLUNAY" dergisine 1987 yılında abone olunması konusu Başkanlığımız "Kitap ve Süreli Yayınları Seçme ve Değerlendirme Kurulu”nda görüşülmüş ve abone olunmasına imkân bulunamamıştır.

Bilgilerinize rica ederim.

BAKAN ADINA A.T
Turabi TÛTÛNCÛ Daire Başkanı”

Sayın Daire Başkanı'nın gerekçesiz bu yazısını alınca tekrar yazdık. 9 Temmuz 1987'de yazdığımız bu yazıda dedik ki:

“1 Ocak 1986 tarihinden beri hiç aksatmadan aralıksız olarak çıkmakta olan DOLUNAY Aylık Fikir ve Sanat Dergisi'nin sahip ve sorumlu yazı işleri müdürüyüm. T.C. nin iyi ve sadık bir tebaası olduğum da kesindir. Türkiye'deki bütün dergi yetkilileri gibi ben de zor şartlar altında çıkarmakta olduğum dergimin yaşaması için Kültür ve Turizm Bakanlığı'na müracaat ederek Dergim DOLUNAY'a Bakanlığımızca bir miktar abone olunmasını istedim. Ne yazık ki, ilgi yazıda, bizim bu meşru isteğimizin "Kitap ve Süreli Yayınları Seçme ve Değerlendirme Kurulu'nda görüşülmüş olduğu ve abone olunmasına "imkân" bulunmadığı belirtilmiştir.

Mahalli birimlerinin abone oldukları mahalli dergi ve gazeteler hariç. BAKANLIK olarak adı çok az bilinen ve hiç bilinmeyen 75 adet dergiye 1987 yılı için abone olunmuştur. Bunların en az üçte ikisine dergi demek için vicdanların sükût etmesi gerekir. Hal böyleyken Türkiye genelinde benzeri dergilerden ve vatandaşlardan alınan dolaylı ve dolaysız vergilerle bütçesi oluşan KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI'nın onca imkânlarla çıkarmakta olduğu "Milli Kültür" Dergisi'nden daha yoğun daha kaliteli daha yaygın ve daha itibarlı bir dergi olan DOLUNAY'a abone olunmamasını yadırgadım. Buna hiçbir gerekçe gösterilmemiş. Suçumuzu veya eksikimizi bilmek istiyorum. Gerektiğinde gündeme getirip değerlendirmek üzere:

1-İşini bilir ve iş bitirir çevrelerden olmadığımız için mi?

2-Fosilleşmiş bürokrat bir kadroyla fosilleşmiş bir kültür ve sanat politikası izlemediğimiz için mi?

3-Dilde, düşüncede, aksiyonda geniş oylumlu olduğumuz için mi?

4-Masonik bir çevreden olmadığımız için mi?

5-Dalkavukluğu beceremediğimiz için mi?

6-Yetkililerle kuralına göre esnek bir diyalog kuramadığımız için mi?...

Tercih yapılırken dışlanmamıza sebep olan eksikliğimizin ya da eksiklerimizin bunlardan hangileri olduğunu açıkça belirtmenizi saygıyla arz ederim.”

Bu yazımıza da A.Turabi Tütüncü imzasıyla bir cevap geldi, ama köpükten bir cevap. Sorduğumuz mermi gibi altı sorunun altısına da teğet geçen havadan bir cevap. Bilgileriniz yoğunluk kazansın diye aynen aktarıyorum.

“Bahaettin KARAKOÇ

P.K.77 46001 -KAHRAMANMARAŞ

İLGİ: 9 Temmuz 1987 tarihli yazınız.

Yayımlamakta olduğunuz "DOLUNAY" dergisine Bakanlığımızca abone olunmadığını belirten ilgi yazınız incelenmiştir.

Ülkemizde çeşitli konuları ihtiva eden 1500 civarında dergi yayımlanmaktadır. Bakanlık olarak pek çok dergiye abone olunması ve kütüphanelerimizde okuyucu hizmetine sunulması arzu edilmesine karşılık, sınırlı bütçe imkânları ile 1500 civarındaki dergiden ancak 75 kadarına abone olunabilmiştir.

Her yıl kütüphanelerimiz için abone olunacak dergilerin tespiti; birbirine yakın konulardaki dergilerin sayısı ve bütçe imkânları oranında Bakanlığımız Kitap ve Süreli Yayınları Seçme Yönetmeliği'nde yer alan kitap seçimi ilkeleri doğrultusunda "Kitap ve Süreli Yayınları Seçme ve Değerlendirme Kurulu" tarafından değerlendirilerek yapılmaktadır.

Bilgilerinize rica ederim.

BAKAN ADINA

A.Turabi Tütüncü Daire Başkanı”

Gördüğünüz gibi, imza hep aynı. Bize verilen bu cevabın, bizim sorduklarımızla hiç bir ilgisi yoktur. Ama bizdeki bürokrasinin tavrı öteden beri budur. Sanmam ki bu yazıdan ne Kültür ve Turizm Bakanı'nın, ne Müsteşarı'nın, ne de yardımcılarının haberi vardır; yalama olmuş çark, hep alt kattakilerin keyfince dönüyor.

DOLUNAY'ın önündeki kara bulutlar sadece bunlar mı? Elbette değil, başkaları da var. Bunlar resmi belgeli olanlar. Belgesizlere gelince... Bunları teşhir için, vakti erken sayıyor, bir süre daha beklemeyi yeğliyoruz. Evet, bir süre daha tetikte bekleyeceğiz ve ondan sonra kendi üslûbumuzla konuşmaya başlayacağız.

Ekim/87 tarihinden geçerli olmak üzere DOLUNAY'da fiyat ayarlaması yaptık. Çağ ya da çit atlamanın başka yolu var mı? Derginin yaşaması için bu zamma mecbur olduk, umarım bu hususta değerli okuyucularımız bize anlayış gösterip, hak vereceklerdir. Çukurlarda debelenmeyen, her zaman yükseklerle bakan ve doruklarda kanat çırpan, gençliğe adanan bu genç ve dinamik dergi, bundan sonra tamamen bir mektep olacaktır. Sanat ve kültürümüzün orijinal kumaşları bu tezgâhta dokunacaktır. Sanat-edebiyat dünyamızın ihtiyar büyücülerinin, gedikli saray falcılarının nefesleri, kendilerini bile ısıtmıyor artık. Kuvvetten düşmüşlerin silah kuşanıp akına çıkması sağlıklı ve cazip bir gösteri değildir. Her sahada yeni ufukların fethi için, eğitilmiş, içi donatılmış öncü gençlerin, sorumluluk alması şart. DOLUNAY bu kapıyı aralamış, yetenekli bütün gençleri yüreklendirmiş ve yetiştirdiklerinin ellerinden tutmaya çalışmıştır. Küller altında kalmış daha nice közler vardır ki, çaresizlikten ısı ve ışık gönderemiyorlar etraflarına, ama güneşiğine çıkmak için imkân ve fırsat gözettiklerini çok iyi biliyoruz. Keşke hepsine de yetiştirebilsek... Ama yakın bir gelecekte yetenekli bütün gençler için bir büyük kapı olacağımıza yürekte inanıyoruz. Kastettiğimiz gençlik, takvimlere bağlı bir yaş olgusu değildir. 90 yaşında bile yüreği sevdalı ve kavi; düşünceleri her zaman yeni ve dili sihirli ve iksirli; nefesi gür ve bereketli; yıktığı bâtil, yaptığı hak ve görkemli öncü bir insan gücü, fizyolojik bir olgudur bu gençlik.

DOLUNAY, önündeki kara bulutları yırtıp yırtıp yoluna devam edecektir. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın. İyilerle, doğrularla, güzellerle bir arada olmak

- bir ışıklı merkezde bütünleşmek, en büyük gayemizdir. Selâm bizi anlayanlara!...”

Dolunay dergisinin 22. 23. ve 24. sayılarının birleştirilerek yayınlanması bomba etkisi yapar fikir dünyasında. Başta Türkiye Yazarlar Birliği olmak üzere birçok yayın organı konuya yer verir. Ne var ki ülkenin içerisinde bulunduğu darboğaz devam etmektedir. 25. sayı da vaktinde yayınlanamaz. 25, 26 ve 27. sayılar birleştirilerek yayınlanır. Üstad'ın Başyazısının başlığı bu kez “Rüzgâr ve Kepek”tir. Bir önceki sayıdaki yazısına kaldığı yerden devam etmiş ve hakikatleri kaleme alarak şunları yazmıştır:

“Bu yazıyı, hiç bir kimseye serenat yapmak için yazmıyorum. Zaten anot olarak yüklendiği satirik unsurların yoğunluğu, böyle bir şeye imkan tanımaz da. Yazı makinemin tuşlarına basmadan önce tuşlara ritmik bir uyum sağlamak istiyorum. Cins bir yarış atından ne farkı vardır ki iyi bir yazı makinesinin? İkisi de suskundur, ürkektir sizinle tanışmaya kadar; ikisi de bakım ve sevgi isterler; ikisi de siz parmaklarımızla dokununca hareketlenirler. Aslında ikisiyle de diyalog kurmak, günümüz insanıyla diyalog kurmaktan daha kolay ve daha faydalıdır.

DOLUNAY üçüncü yılına girdi. Başından beri bu yazı makinesiyle birlikteyiz. Yaz-kış gündüz-gece ben onun tuşlarını okuyup durdum, oda benim yüreğimi. Birbirimizden hiç incinmedik. Öfkelendiğim zaman benimle birlikte öfkeleni, sevdiğim zaman benimle sevindi, hüznlendiğim zaman benimle hüznleniverdi...

Beynimde şimşekler çakıyor, yıldızlar uçuşuyor. Gönlüm dolu dolu. Dudaklarım kıpır kıpır, yazı makinemse koklanmak isteyen bir sarı gül gibi önümde duruyor yine. Soldan sağa doğru dizilip giden bu harf ve rakam kervanının başında (W) harfi açık bir makas gibi duruyor. Bizim alfabemizde böyle bir harf yoktur ama ben bu harfe de bastım sık sık, yakın bir aşinasıyım.

Dergiciliğe ilk başladığımız günleri hatırlamaya çalışıyorum ve hayalimdeki gramofonun platosuna

yerleştirdiğim plağı baştan almaya başlıyorum: Beşon retmen arkadaş bir araya gelmişler, bir dergi çıkaralım diyorlar da başka bir Şey demiyorlar. Güzel Şeydir insanın kendisine ve etrafındakilere güvenmesi. Sık sık evden arıyorlar beni, bulunca alıp götürüyorlar bu işi enine boyuna konuşmak ve bir çözüme ulaştırmak için. Kime güvenilir. Kimlerle nereye kadar gidilir, doğrusu bilemiyorum... Beni imdikleyen, ısırın bir yığın haklı kuşkularım var. Bildiğim o ki, peşimi bırakmayan bu arkadaşların hepsi de çevrenin en seçkin görünen kişileridir. Böyle olmasına rağmen kolay kolay “peki” diyemiyorum, hep tereddüt içindeyim. “Peki” desem, hepsinin de yüzleri ve yürekleri salkım salkım ieklenecek... Dinleye dinleye direncim kırılıyor ve bana verdikleri sözleri kavi belleyip, “peki” diyorum da. Peki dememle derginin ilk sayısını hazırlayıp, baskıya vermenin arasında bir haftadan fazla zaman geçmiyor. Minyatür bir sermayeyle kurulan dergimizin holding dergileriyle yarışı böylece başlamış oluyor.

Başladığımız günleri hatırlayıp yeniden yaşıyorum: Birlikte yola çıktığımız arkadaşların hepsi de Kurban Bayramları için hazırlanan bıçaklar gibi keskin ve parıltılı; hepsi de yazma ve yazdıklarını dergimizde yayınlamak için öyle sevdalılar ki, anlatamam. Dergimiz her taraftan sesler getirmeye başladı, her gün adresimize kucak kucak övgü mektupları geliyor. İlk yılımız hülyalı bir yıl idi, çabuk geçti. Sık sık toplanır, hep gelecekte bahseder, her sayının daha iyi, daha güzel ve daha çarpıcı olması için, tasarılar oluştururduk. Her ay, yazılı basında, Dolunay’la ilgili övücü yazılar çıktıkça, herkes bundan kendisine büyük bir pay çıkartıyor, mutluluğunu sese döküyordu.

Biz bu işe Allah rızası için soyunduğumuzda, kimse bize yaşama şansı tanı mıyordu. Sanat-edebiyat dünyamızın güreş meydanları gedikli yalancı pehlivanların tekelindeydi, bu yalancı pehlivanların hepsinin de rahatları kaıverdi Dolunay’ın helal işığını görünce. Aslında okuma alışkanlığı olmayan, kalın kabuklar arasında sıkışmış bir toplum çevresinde

yayımcılık yapmak, akli zorlayan trajik bir hadiseydi. Mayınlanmış bir araziye nasıl nostaljik bir duyguyla girdiğimizi, nasıl ileriye doğru yürüdüğümüzü bilmiyordum. Freni bozuk bir tır kamyonu gibi tepeden aşağı inmesi bitmeyen zamlar, dengesiz fiyat artışları, ikinci yılımızın ortasında bir aysberk gibi çaptı bize, aksadık. Üçüncü yılımız daha da çetin şartlar altında geçmesinin azabı bize, ayıbı ise herkese aittir.

Taze değil, ama eski de sayılmaz, unutmadığım bir hatıram var, bu hatıramı okuyucularımın da duymasını, değerlendirmesini özellikle istiyorum. Günü, saati hiç önemli değil.

DOLUNAY'ı bastırmak üzere Ankara'dayım. Yanımda genç şairlerimizden biri var. Bir bakanlıkta "ağabey" dediğimiz as-joker bürokratlarımızdan bir dostumuzun makamında sohbet ediyoruz. Bir ara beni hedef seçerek "Bahattin, sen megaloman mısın?" diye damdan düşer gibi patır-kütür bir soru yöneltti. Yüzüne baktım, güldüm. "Yazdıklarımda, konuşmalarımda, davranışlarımda öyle bir hava mı estiriyorum ki bu soruyu bana sordunuz?" dedim kendisine. "Yok" dedi, "ben öyle bir havayı hiç sezmedim, ama öyle diyorlar" dedi. Fena bir kokunun üzerine kapatmak için toprak da atsanız, o kokuyu bir şişeye mahkum edip ağzına tıpa da vursanız, yine sızıntı yapar ve kendini ele verir. Bu kokunun nereden kaynaklandığını hemen sezmiştim, üzerine gitmedim. Benim işim pandora kutularıyla oynamak değildi. Ama o, "Sen, dergin için niçin meşhurlardan şiir ve yazı istemiyorsun?" diye ikinci bir soru yöneltmez mi, şaşırttı, kızdırdı beni. "Kimin, hangi sahada meşhur olduğunu ben bilmiyorum, lütfen siz açıkla mısınız o meşhurların adlarını bana?" dedim. Sustu. Sustu ama ben anlamıştım artık neden "megalomanlıkla" itham edildiğimi. "Meşhurları" (!) dışlamanın ihtilatlarından sadece birisiydi bu.

Niye anlatıyorum bu hatıramı? Şunun için: Biz DOLUNAY dergisini köşe başlarını tutmuş, fikrin, sanatın cılk yumurtaları üstünde kuluçkaya yatmış, haram-helal demeden önüne geleni yutmuş, bedavadan imtiyaz edinmiş meşhurların imzalarına adasaydık,

belki maddi yardımları olurdu onların, en azından düşmanca davranmazlar, dost görünürlerdi bize. Ne var ki, o zaman da Ahmet Doğan gibi genç bir yazar, Ali Yurtgezen gibi usta bir gözlemci ve araştırmacı, Fazıl Tiyekli gibi dopdolu bir yorumcu, Aysen Aydemir, Fatma Şengil, Gülay Özdemir, Mustafa Pınarbaşı, Yılmaz Aşıkalioglu gibi gür nefesli şairler ortaya çıkmazlar, kendi kaynaklarında kuruyup giderlerdi. Umut bağladıklarımızın sayısı elbette daha fazladır. Sanat değeri olan en güzel desenleri, en çarpıcı fotoğrafları biz bulup yayınladık. Şişirilmiş meşhurlara değil, gelecek vadeden adsız potansiyelleri hareketlendirerek üstün niteliklere önem verdik, bundan ötürü de asla pişmanlık duymuyorum.

Sesler... sesler... sesler. Tutmak değil, tatmak değil, duymaktır güzellik, duymaktır sevgi, duymaktır sınırsız açılmak. Hele de bir orkestra şefi titizliğiyle dinleyip duymak, onca sesi sanat iğiyle eğirip iplik yapmak, bu ipliklerle bir gönül dünyası dokumak... Bundan daha güzel, daha olumlu, daha kalıcı ne ola ki?... Bu işe başlarken benim duyduklarım ne idiyse, şimdi de aynısını duyuyor, aynısını yaşıyorum. Sanat kültürü yerine seks kültürü oturttuğumuz, yabancı hayranlığı yüzünden tamamen kendi benliğimizi unuttuğumuz, teori ile pratikliğin açılarını bir türlü kaynaştıramadığımız; basit kurnazlıklarla allame-i cihan kesildiğimiz; zulmü, yalanı, yağmayı devam ettirmek için hep albenili kılıflar uydurduğumuz; Muhammedi bir çağdan İsevi bir çağa doğru rota tutturduğumuz bugünkü bu çok sesli ortamda, böylesine yoğun bir oksitlenmeye karşı, bir redd-i mirastır bizim dergiciliğe soyunmamız, direnişimiz. Daha duymaya, düşünmeye, yaşamaya fırsat bulamadan beyinleri ve yürekleri hoyratça yolunan genç insanlarımızın ellerinden tutmak, her zaman yanlarında olmak içindi çıkışımız. Öyle de oldu; Cenab-ı Allah ömür verdiği müddetçe öyle de devam edecektir. Koro dağılsa bile, solo olarak...

Sözlerin en pişmişleri, kültür toprağımızda her mevsim yemyeşil kalmasını bilen, atasözlerimizdir. Mesela, insanı nitelerken, “Adam adamdır olmasa da

pulu, eşek eşektir olsa da çulu” demişler; “Adam ikrarından, hayvan yularından tutulur.” demişler. “Adam olana bir söz yeter” demişler. “Adama dayanma ölür, duvara dayanma yıkılır” demişler. Maya tutmuş, ne demişlerse, dedikleri, yerden göğe kadar fişkirip yeşermiş. Her atasözünde derin bir hikmet ve insan olanlar için büyük bir ibret dersi vardır.

Tehlikeyi sezince, gemiyi ilk fareler terk edermiş.

Pullular-pulsuzlar, çullular-çulsuzlar şekilleniyor gözlerimin önünde. İkrarla yuları yan yana getirmeye çalışıyorum. Ölen insanların, yıkılan duvarların yeni baskıları yapıyor akılımin matbaasında. Fırtınalı bir denizde dalgaların kucağında top gibi sıçrayıp duran yaralı bir gemi, hayatta kalabilmek için her tehlikeyi göğüslemeye çalışan yorgun gemiciler ve daha tehlikeyi sezer sezmez gemiyi terk eden fareler düşündürüyor beni.

Ay doğarken, tatlı bir rüzgar eser her zaman, biz buna ışığın rüzgarı ya da selamı desek de olur. Yapraklar kıpır kıpır oynaşmaya başlar bu rüzgarın kokusunu alınca. Yürek sevdalanır, yıldızlar çimer hülyalarımızın şiirli sularında. Yeryüzüyle gökyüzü ancak, bu sularda ve ay ışığında kucaklaşırlar geceleri. Sanırım bütün aşıkların düşledikleri vuslat da budur.

Bu yazımın kılavuz turnası, DOLUNAY rüzgarıdır, DOLUNAY ışığıdır. Bu rüzgar sevdalarımızı körükler, kepeklerimizi ise yolup döker. Dileyen kepek döken rüzgarı da diyebilir. Kepeklerin kavilleri de kepekçe olur ve kepeklerden, nefslerine ubudiyetten başka bir şey beklenemez. Bu ışık durmadan yüreklerimizi öper, kanımızı coşturur, kara donlu umutsuzluk, yılgınlık kuşlarının kanatlarını kırar.

Üçüncü yılımızın ilk yazısıdır bu. Yangın gibi bir yazı. Bu yazıyı, hiçbir kimseye serenat yapmak için yazmıyorum demiştim yazımın başında. Bu yazı, bir ağıt, bir kara-yergi de değil. Yazımı bitirip noktalarırken, DOLUNAY okuyucularına ve bu dergiyi yaşatmak için gayretlerini, sevgi ve dualarını bizden

esirgemeyen gönül dostlarının hepsine teşekkürlerimi iletmeyi, ödenmesi gereken borç bilirim.

Kepeklerden arınmış bir üçüncü yıldır gündemde tutmak istediğimiz. Olacak. Önümüze çıkan her engeli yumruklayacağız olması için. Okuyucusu sahip çıkarsa, niye yaşamasın bu dergi?...

Üçüncü yılımızda okuyucu ve bütün yazarlarımızla birlikte beraberliğimizin devam etmesini diler ve bu yazımı noktalarken, sizlere sevgiden, saygıdan başka daha neler verebileceğimi düşünmeye çekiliyor ve selama layık olanları en derin muhabbetlerimle selamlıyorum.”

Üçüncü yılın ilk üç sayısını birleştirerek çıkan Dolunay, 28., 29., 30. ve 31. sayıları zamanında yayınlamayı başarır. Ne var ki 32 ve 33. sayıları yine birleştirmek zorunda kalır. 34. sayının ardından 35 ve 36. sayıyı da birleştirmek zorunda kalınca “Bir Akıncının Ufukları Döven Son Türküsü”nü kaleme almak zorunda kalır Üstad. Zaten birbuçuk yıl aradan sonra yayınlanacak olan 37. sayı ile de Dolunay Dergisi yayın hayatına son verir. Ne var ki Üstad her daim Dolunay’ı yeniden yayınlamanın istek ve ümidi içerisinde. Yaşının 85 olması, geçirdiği rahatsızlıklar ve ameliyat onun direncini ve ümidini kıramamıştır.

Şimdi “Bir Akıncının Ufukları Döven Son Türküsü”nü okumanın tam zamanı.

“Kuşların göç ayları daha yeni yeni başlıyordu biz Dolunay’ın Ekim/1988 sayısını çıkardığımızda. Değirmenin oluğundan dökülen sular misli sayılı günlerin ömürleri de kısa sürüyor. Vakit erişti göçmen kuşların cümlesi de kabile kabile göçüp gittiler uzak diyarlara. Aradan nice aylar geçti ve de o bağlamda bir mevsim... Bahar geldi, yer-gök yeniden çiçeklenmeye başladı. Göçmen kuşlar yeniden dönüp geldiler gittikleri uzak diyarlardan, oysa biz, Dolunay’ın Kasım-Aralık/1988 sayılarını daha yeni çıkarıyoruz gecikmeli ve birleşik olarak. Keşke bizim de kanatlarımız olsaydı kuşlar gibi, kanatlarımızla kovalayıp dursaydık işlerimizi... Ama yok işte!

Kanaatkârız ama kanatsızız. Aslında pek kanatsız da sayılmayız hani... Bizim kanatlarımız hayallerimizdir, düşlerimizdir, düşüncelerimizdir. Ne var ki, bu sefil ortamda yolana yolana kanatlarımızın yumuşak tüylerini ve ışıklı teleklerini. Hayallerimizle uçmayı, düşlerimizle mutlu olmayı, düşüncelerimizle özgürce yaşamayı keşke bize bıraksalar, bunları bile bize bırakmak istemiyor yabancılaşmadan yana olan figüran kalabalıklar ve meşruluğu şüpheli egemen güçler. Gün kendi kaynağını temiz tutmaya özen gösterenlere, akıl yetkinliğine ve güzel erdemlere saygı duyanlara; hakkı hak bilip adaleti, sevgiyi de hak eden herkesle dostça bölüşerek yüreği yüceltenlere ne zaman gülümseyecek?.. Biz başından beri bunun hesabındayız. Ne ki varıp varıp sağır ve katı bir yerlere tosluyor ve tekrar kendi içimize dönüyoruz. Hangi yöne gözlerimizi çevirip bakacak olsak, orasını pürsilah haramilerin kuşattığını görüyoruz. Yollar barikatlarla kesilmiş, ufuklar daraltılmış, yağmaya konanlar konmuş; at sineği atların yeleleri ve kuyruk altlarında, keneler ise koyunların yapağıları arasında oturmuş kan emmek ve asalaklıklarını sürdürmekle meşguller. Zulüm gören, zarara uğratılan, soyulan, horlanan, hatta dokuz köyün dokuzundan da kovulmak istenen, ama gene de her şeye rağmen eğilip bükülmeden ayakta dimdik kalan, hedefe dosdoğru yürüyen bizim gibi imanı kavi, yüreği sıcak ve pek, düşüncesi sağlıklı, kaynağı temiz, dili yürük, eylemleri şerefli olanlardır.

Anadolu'nun orta halli bir şehrinde, Dolunay gibi klasik dergiciliğin üstüne çıkmış, her kesimin ilgisini çekmiş, çoklarını korkutup ürkütmüş, kimilerine de taze umutlar aşılamış, yeni yeni sözler üretmiş, her zaman yeni ufuklara bakmayı amaç edinmiş bir derginin, üç yıl aralıksız yayımına çok güç şartlar altında devam etmesi, her tarafta aranır olması, biraz gecikince herkesin bu eksikliği duyması, mucize değilse bile sanırım mucizeye yakın bir şeydir... Arabesk kültürüyle haşır neşir olan Kültür Bakanlığı gibi milli bir kuruluşun, yasal çerçevede abone olması isteğiyle kendisine prosedüre uygun olarak başvurulduğunda Dolunay gerçeğine sırt çevirmesi;

Başbakanlığa bağlı Basın-Yayın ve Enformasyon Genel Müdürlüğü'nün, bütün yasal şartlar yerine getirildiği halde hiçbir gerekçe göstermeden bize basın kartı vermeyeceklerini bildirmeleri; millî ve özel bütün bankaların, özellikle de T.İş Bankası gibi kendisini Türk sanat ve kültürünün bir destekçisi sayan büyük bankanın, her kesime ve her türlü yayın organına bol bol reklamlar vererek sanat ve kültürümüze bir mantar hastalığı gibi musallat olanları bol keseden beslemesi ve sadece Dolunay'ın başvurusuna ipe-sapa gelmez [yanıtlar] vererek dışlamaya çalışması, gerçekten düşündürücüdür, gerçekten utanç vericidir. Kağıt üzerine oynanan çok yönlü oyunlar, her ay kağıda ve baskı masraflarına binen ağır zamlar, kağıt karaborsacıları ve tröstlerin dışında herkes için bir yıkım olmuştur. Bütün bunlara rağmen, kendi sınırlı imkanlarıyla bir derginin üç yıl ayakta kalması; hiçbir kimseye, hiçbir örgütlü topluma veya kuruma taviz vermeden yayını inandığı çizgide sürdürmesi, Türkiye genelinde görülmemiş, duyulmamış bir hadisedir.

Diyelim ki Kültür Bakanlığı'nın kültür politikası, düzenin güdümünde ve "muasır medeniyetler seviyesine erişmek amacıyla bu kıvamda şekillenmiş, dövizlerin arkasına sığınmaktan öte uzak hedeflere çevrilmiş, bir açığı oluşturamamış, tabelası var, yakın çevreyi beslemekten öte bir işlevi yok... Diyelim ki; Başbakanlığa bağlı Basın-Yayın ve Enforasyon Genel Müdürlüğü Basın Kartları Komisyonu'nun eşe-dosta, hatta hanımlarının, kendilerine çağdaşlık görüntüsü vermek için yanlarında gezdirdikleri süs köpeklerine bile bol keseden sarı basın kartı dağıtırken, cankurtaran ya da itfaiye arabaları gibi gümbür gümbür yürüyen ve rehavet içindeki fincancı katırlarını ürkütmekle düzenin dışına çıkan Dolunay'ı kabullenememeleri, bu gerçeği içlerine sindirememeleri bizim bilmediğimiz bir protokol gereği.... Diyelim ki; başta T. İş Bankası olmak üzere bütün bankaların sanata ve kültüre bakış açıları, destekleri, eski "köylü sigarası" gibi yanmayan, tütmeyen, kokmayan, bulaşmayan ve yüksek sesle konuşmayan istifçi dergilerin kültür

seviyeleriyle orantılıdır ve faizle kültürü bu bağlamda birbirinden ayırmak mümkün değildir... Gerçek bu ise, ya da böyle düşünüyorlarsa, biz bunların cümlesini de bağışladık gitti. Böyle bir kan grubuyla, bizim kan grubumuzun uyuşması mümkün değildir. Elhamdulillah, Müslümanlara nelerin haram, nelerin helal olduğunu çok iyi bilenlerdeniz.

“Koyunun bulunmadığı yerde keçiye Abdülkerim ağa derlermiş”. Bu her tarafta çok sık kullanılan bir atasözümüzdür. Ben bu dergiyi çıkarırken de etrafımda bir sürü “Abdülkerim ağa”lar vardı. Gırtlaklarını temizleyip konuşmaya başladıkları zaman, “bir dereyi yağ, bir dereyi de bal” ederlerdi. “Azıcık aşım, ağrımaz başım” diyene seyrek rastlanırdı. Ne taahhütlerde bulunmuşlardı ki... Aslında ben bunların ne olduklarını ya da ne olmadıklarını, şimdi neden yanımda bulduklarını, nereye kadar benimle birlikte gideceklerini, bugün değilse bile yarın nerede yanımdan sıvışıp kaçacaklarını adım gibi iyi biliyordum. Suretleri birer alacalı mask, siretleri ise olabildiğince çukurdu çoklarının. Her davranışlarında bezirganlık vasıfları üste çıkıyordu. Her menzilde bekledim “bizim dostluğumuz buraya kadar” deyip, aramızdan firar etmelerini. O da oldu. Ortak borçlar yükselince, vergiler bindirince hepsinin de ilham kaynakları kurudu ve vaazlarının kuruluşundan, boşluğundan sanırım kendilerinin de kuşkuları kalmadı ki, sonunda “zenginlik marşı” mırıldana mırıldana sahneden çekilip gittiler. Ve iyi de ettiler. Zaten Dolunay dergisi adıyla, adabıyla, muhtevasıyla estetik görünümüyle şipşirin boyutlarıyla, yorumlarıyla, hamleleriyle, rengiyle, kokusuyla tamamen bana ait bir dergiydi. Böyle bir dergiyi, bazılarının çok zengin olmak için Pazar arama ve politik bir kariyer edinme hırsı için, orta malı yapmanın bir anlamı olmazdı. Diyeceğimiz şu ki; biz, bizi arkadan bıçaklamaya kalkışanları da tamamen affettik, huzur içinde olsunlar.

Dolunay’ı tamamen bana ait bir dergi olarak vurgularken galiba biraz fazla ileri gittim bu iddiamda; bu tekelci görünümlü davranışımın ötürü bütün

Dolunay okuyucularından özür diliyorum. Şöyle düzeltelim bunu: Dolunay'ın yasal sahibi ve sorumlusu, bir de yelip-seyirteni benim. Ama Dolunay dergisi, genelde Dolunay'a gönül vererek okuyanların, Dolunay'ı yaşatmak uğraşı verenlerin dergisidir. Daha zengin bir ifadeyle, Dolunay, tamamen şiiri ayağa kaldırmak; yabancılaşmanın, içten yozlaşmanın yolunu kesmek; sıralanmış zengin ve görkemli petrol kuyuları gibi genç kaynaklar oluşturmak ve edebiyatımızı zenginleştirmek için ellerini ve emeklerini birleştiren, yarınlara umutla bakan herkesin dergisidir. Dinamik bir dergidir, herkesin yüreğine gülümsemek üzere yola çıkmıştır ve başından beri gençliğe adanmıştır. Misyonunu tamamladığı söylenemez, ama büyük bir misyon yüklendiği de kesindir. Başından beri hep yanımda olan, maddi ve manevi destekleriyle Dolunay'ın bugüne kadar ayakta kalmasına büyük katkılarda bulunan hiç unutmayacağım dört isim var: Şükran Danışoğlu, Aysen Akdemir, Ali Yurtgezen ve Yaşar Bayar... Bu gönül dostlarına teşekkür borcum sınırsızdır.

Yazımızın başlığına, “Bir Akıncının Ufukları Döven Son Türküsü” demiştim. Evet, son türkü, ama tarihe armağan edilen statik bir konumda. Akıncı bir kalemin ufuklardan ufuklara kelam ve şiir atları koşturması; duyan ve seven bir yüreğin, yeni türküler bestelemesi; turnalar gibi rakeden bir gönülün çiçekli beklentileri, son diye fiziki bir sınır tanımaz.

Dolunay'ın akınları, daha dinamik bir konumda ve yaşadığım sürece devam edecek ve türkülerimiz, yerleri-gökleri ıslatacak olan türkülerimiz, sonsuza kadar ufukları dövüp duracaktır. Benim müjdelemek istediğim de işte budur.”

Dolunay'ın son sayılarını birleştirerek ve gecikmeli olarak yayınlayan Üstad Bahaettin Karakoç 1988 Aralığında yayımlanan 35-36. sayıların ardından uzun bir sessizlik dönemine girer. 1989 yılı bekleyişle geçer. Dolunay kapandı mı, devam edecek mi belirsizdir. 1990 yılı ortalarında sevindirici bir durum ortaya çıkar ve Dolunay kaldığı yerden devam kararı

olarak 37. sayısını Haziran 1990'da yayınladı. Üstad Bahaettin Karakoç'un Başyazısı "Mola Bitti, Kaldığımız Yerden Yola Yine Devam" başlığını taşıyor.

Üstad bu yazıda verilen 1,5 yıllık molanın gerekçelerini ve yeni dönemde yapacaklarını şu cümlelerle dile getirir:

"Dostlarımız durmadan mektuplar yağıyor, "Dolunay nerede kaldı?" diye.

Türkiye'nin her tarafından ve her kesimden gelen bu gönül işi mektupların sayısında bir eksilme yok, her gün biraz daha artma var. Seviniyorum bu mektuplar önümde tomar tomar yığıldıkça. Böylesine yürekten özlenen, böylesine büyük umut bağlanan, böylesine coşkuyla beklenen başka bir dergi olmuş mudur, bilmiyorum. Türkiye'de her kesime hitap eden kınalı-kokulu yığınlarca dergi çıkar. Kimini limited, kimini anonim şirketleri, kimini de sözüm ona liberal ekonominin şahinliğini üstlenmeye oynayan boyalı gazetelerin yönetim kurulları çıkarırlar. Dolayısıyla bunların hepsi de para gücüyle ayakta duran paragöz dergilerdir, istifçi dergilerdir, şurdan buradan aktarma dergilerdir. Muhtevasız dergidirler. İlân ve reklamlarla eksen oluşturan gözboyayıcı dergilerdir.

Dolunay'la birlikte ve daha sonra nice nice böyle dergiler çıktı ve bunların birçoğu daha çıktıkları yıl içerisinde birer balon gibi sönüp gittiler. Sermayesi aşk ve iman olan Dolunay ise bütün olumsuz şartlara rağmen, tam üç yıl yayını onurluca sürdürdü ve pozitif bir ilgi odağı oluşturdu. Hem de yepyeni genç bir kadroyla, hem de metropol kentlerin dışında, taşrada...

Güvercin edâlı, ceylan edâlı Dolunay'ı öteki dergilerden farklı kılan bir değil, bir çok sebep mevcuttur. Öncelikle ve özellikle kasap dükkânlarının çevrelerinde sümsük – sümsük dolaşan ve pençeleriyle kirli bıyıkları arasında kuyruklarını yelpaze yaparak beklentilerini dışavurmaya çalışan kediler ve devlet hazinesinden çalmaya alışmış zimmet suçlusu kedisoylularla yolları asla kesişmedi ve şimdi de, şimdiden sonrada kesişmesi mümkün değildir.

Dolunay sıcaklığı, Dolunay üretkenliği, diriliği, tazeliği, dili, düşüncesi, mesajları; yabancı sularda, sığ sularda kürek çekmeyi marifet sayanlara rağmen, şiiri ve öteki edebi ürünleri ayağa kaldırmak için derin sularda yüzdürmek, geniş ufuklarda cevalân ettirmek için akıl ve gönül düzeyinde silahını kuşanıp ortaya çıkan bir Dolunay gerçeği vardı ki, hiçbir kimse bu gerçeği göz ardı edemez, hiçbir kimse bu bütünlüğe toz konduramaz.

Her toplumda yavan insanlar; dalkavuk, sahtekârlar, asalaklar, inkarcı, yalancı, dolandırıcı ve kıyıcı insanlar vardır. Ama bir toplumdaki insanların hepsi de yavan, dalkavuk, sahtekâr, asalak, inkârcı, yalancı, dolandırıcı ve kıyıcı olamaz. İyiden, güzelden, doğrudan yana olan Dolunay, para kazanmak veya etrafa çalım satmak için fırsatları kollayarak ortaya çıkmış bir dergi olmadı ve olmayacak da.

Hilâl kaşlı, pınar gözlü, dolunay yüzlü, açık sözlü ve derviş gönüllü bütün Dolunaycılar, almak veya çalmak fiilleriyle hiçbir zaman yakın bir ilgi kurmadılar, her zaman kendilerinden verdiler, verdikleri kabul gördükçe de mutlu oldular, yürekleri çiçeklendi.

İşte bu dinamik öncü güç, bu kutsal kervan yine yolda...

Kimselere yük olmadan, kimselere minnet borçlanmadan gidebileceğimiz yere kadar gideceğiz. Bizim kaderimiz de budur.

Bir deyişten iki mısra, dilimizle gönlümüz arasında gidip gidip geliyor:

*“Dost bir mektup salmış bana gel deyi,
Geleceğim amma yol bozuk bozuk...”*

Yollar bozukmuş, ya da haramiler yollarımıza pusular kurmuşlar, biz yine bunlara aldırmayacağız artık. Her akşam bir kan gölüne dönüşerek batan güneş, her sabah yeniden doğar ve dünyayı aydınlatır. İnanan ve inançlarından taviz vermeden yaşayan her insan veya topluluk da, bir güneş gibidir. Ufukları ağarta – ağarta yürüyenlere ne mutlu! Bu bir müjdedir bizi bekleyenlere.

Selam, sevgi ve saygılarımla, bütün bekleyenlerimizin gönüllerinden öpmek isterim.”

Dolunay’ın 37. sayısının coşkusu ne var ki uzun sürmez. Beklenen 38. sayı ne var ki yola çıkamamıştır. Üstad’ın müjdesi yarım kalmıştır. Ancak dokuz yıl aradan sonra 1999’da 38. sayı özel bir amaca yönelik olarak farklı bir formatta yayınlanacaktır.

Yayınlanan fihristler incelendiğinde dergide yer alan şair ve yazarları alfabetik sırasıyla şu şekilde sıralamak mümkündür:

Abbas Abdullah, Abdulkadir Eren, Abdulkadir Güler, Abdulkadir Hayber, Abdulkadir Karataş, Abdulkadir Turan, Abdullah Yiğitoğlu, Abdurrahim Karakoç, Abdurrahman Şen, Adem Konan, Adem Turan, Adnan Adıvar Ünal, Adnan Deniz, Ahmet Ayberkin, Ahmet Doğan, Ahmet İ. Aslantürk, Ahmet Sıvacı, Ahmet Tefik Ozan, Ahmet Uluçay, Ahmet Yayla, A. İhsan Kolcu, Ali Akbaş, Ali Akkaya, Ali Berat Alptekin, Ali Budak, Ali Coşkun Hirik, Ali Fuat Bilkan, Ali Özdemir, Ali Öztürk, Ali Yurtgezen, A. Metin Şahin, Anna Masala, Arif Bilgin, Arif Eren, A. Saim Emirmahmutoğlu, A. Saint Exupey (Çev: Hasan Can), A. Vahap Akbaş, Avni Doğan, Ayhan İnal, Aynur Büyükkurt, Aysen Akdemir, Ayşe Bilgen, Ayşe Menteş, Bahattin Karakoç, Bahaeddin Kabahasanoğlu, Bahriye Borazan, B. Akdoğan, Bayram Bilge Toker, Bedirhan Ermevdanı, Bestami Yazgan, Bilal Yüce, Birsell Yılmazdöl, Burak Harputoğlu, Çağatay Koçar, Cahide Gürsoy, Celalettin Kurt, Cemal Kurnaz, Cemal Sayan, Cengiz Aydoğdu, Cezmi Yurtsever, Çiğdem Artar Doğru, Dağlar Arasoğlu, Dağıstan Kılıçarslan, Doğan Kaya, Durdu Şahin, Emine Işinsu, Emine Şimşek, Enver Yolcu, Ersin Taşçı, Ertuğrul Karakoç, Esra Yılmaz Dalay, Etem Çalık, Ethem Baran, Evin Türksöy, Evliya Çelebi, Faruk Sümer, Fatma Bulut, Fatma Şengil, Fazıl Tiyekli, Fethi Gemuhluoğlu, Feyzullah Eroğlu, Filiz Başaran, Goncagül Hatunoğlu, Gönül Gülşen, G. Salim, Gülay Özdemir, Gülşen Çelik, Günay Özdemir, Günay Özdeniz, Günay Yardımcı, H. Akkaya, Halil Cubran, Halime Toros Sevil, H. Ali Uyduran, Hanifi

Kara, Hasan Akçay, Hasan Ali Kasır, Hasan Ejderha, Hasan Eycigil, Hasan Latif Sarıyüce, Hasan Şahmaranoğlu, Hayrunnisa Gündüz, H. A. Yüksel, H. Fethi Gözler, Himmet Uç, H. Selçuk Bekar, Hüseyin Certel, Hüseyin Karakoç, Hüseyin Özbay, Hüseyin Tuncer, İbrahim Berber, İbrahim Gülsu, İbrahim Hakkı Gündoğdu, İhsan Kurt, İlhan Akar, İlkay Ergenoğlu, İnci Okumuş, İsaak Asımov, İsmail Şihli, İsmet Alpaslan, Kadir Yatağan, Kamil Akarsu, Kamil Aydoğan, Kamil Veliyev, Kul Hamit, Lütfi Şimşek, M. Abdullah Turhan, Mahmut Bahadır, M. Atilla Maraş, Mehmed Aslan, Mehmed İsmail, Mehmet Fidancı, Mehmet Gülebenzer, Mehmet Gülsu, Mehmet Merçen, Mehmet Narlı, Mehmet Önal, Mehmet Önder, Melahat Yurdağül, Meltem Aksoy, Metin Önal Mengüşoğlu, M. Halistin Kukul, Mithat Güzel, M. Nuri Yardım, M. Sıtkı Aras, Muhsin İlyas Subaşı, Mustafa Demir, Mustafa İsen, Mustafa Kara, Mustafa Kırıcı, Mustafa Kök, Mustafa Muharrem Tüfekçi, Mustafa Özçelik, Mustafa Pınarbaşı, Mustafa Tatçı, Mustafa Türk, Mustafa Uğur Beşer, M. Yılmaz Alp, Nahit Övünç, Nahit Yücel, Nazmi Tataroğlu, Nazmi Ünlü, Nazım Hikmet Polat, Nazım Payam, Nesrin Güzelkabakağaç, Nesrin Tağızade Karaca, Nevzat Köseoğlu, Nevzat Yalçın, Nihal Kılıç, Niyazi Yıldırım Gençosmanoğlu, N. Nazan Bekiroğlu, N. Olcay Kılıç, Nurullah Genç, Nühuz O. Kılıç, O. Olcay Yazıcı, Osman Aslan, Osman Çeviksoy, Osman Efendioğlu, Oyhan Hasan Bildirki, Ömer Kaya, Ömer Lütfi Mete, Özcan Ünlü, Ramazan Avcı, Recep Kök, Refet Yinanç, Remzi Çayır, Rezzan Kılıçarşlan, Rıdvan Canım, Saadettin Yıldız, Sabiha Gül, Sadettin Kaplan, S. Ağa Baydili, Saim Sakaoğlu, Sait Yaylalı, Samed Vurgun, Sedat Umran, Selma Tiyekli, Selma Uçar, Seyfi Şirin, Seyit Ahmet Kutuzman, Seyit Çeliker, Sıddık Elbistanlı, Sırrı Cemal, Sırrı Er, Somerset Maugham (Çev. Leyla Tercanlıoğlu), Şaban Abak, Şahan Çoker, Şeref Akben, Şevket Rado, Şevket Yücel, Şule Ay, Şükrü Karaca, Tahir Şahin Erdoğan, Talat Sait Halman, Tayyip Atmaca, Umay Günay, Umran Atalay, Ümit Fehmi Sorgunlu, Veli Coşkun, Velihan Avcı, Yahya Akengin, Yasin Mortaş, Yaşar Bayar, Yıldız Nadir

Ünlü, Yılmaz Aşıkalioğlu, Yusuf Mardin, Zehra Pınarses, Ziya Öztürk.

Dolunay'ın aradan çekilme kararı üzerine birçok söz söylendi. Ama en önemlisi tüm o olumsuzlukları bizzat yaşayan Üstad Bahaettin Karakoç'un söyledikleri idi. Dolunay Şiir Şöleni'nin 12. si münasebeti ile 1999'da çıkartılan özel sayıda Üstad şunları söylüyordu:

“Çoklarınız hatırlarsınız. Ocak/1986'da DOLUNAY dergisiyle sanat – edebiyat - kültür dünyamıza ayak basmış, yeni ufuklara doğru dev adımlarıyla 37 adım atıp durmuştuk. O günkü ekonomik şartlar böyle gerektiriyordu. Gerçeği bilen dostlarımız, bize inanan dostlarımız, çok üzölmüşlerdi bizim böyle pes etmemize. Kimse inanamıyordu Dolunay'ın kapanacağına. Kapattığımızı bağıra bağıra ilan etmemize rağmen hâlen inanmak istemeyen, her ayın başında postacının kapılarını çalıp, ellerine taze mürekkep kokan bir Dolunay dergisi bırakacağı umuduyla yaşayan dostlarımız vardı. Sadece dostlar mı; TBMM kütüphanesi sorumluları, Kütüphaneler Genel Müdürlüğü de sık sık arayarak “Dolunay gibi bir dergi okuyucularına neden vaktinde gönderilmez oldu?” diye arayıp sorarlar ve kendilerindeki eksik sayıları belirtirlerdi. Haberleri yoktu derginin kapandığından. Sonunda dayanamamış, soranlara, “Dolunay gibi bir derginin neden düzenli gönderilmediğini soracağımıza, böyle bir dergiyi nasıl çıkardığımızı, bugüne kadar nasıl yaşattığımızı sorsaydınız, vereceğim cevap daha kolay ve daha net olacaktı, ama artık buna hiç gerek kalmamıştır” demiş ve sitemlerini sitemle karşılamışım.

Dolunay olgusu, Anadolu basın tarihinde kendine özgü bir ilkti. “Hobi”lerimiz, “fobi”lerimiz yoktu; bildiklerimiz ve zengin bir birikimimiz vardı. İddialı ve pervasız girmiştik bu meydana. Mütevazı görünmeye, maddi hesaplara dayanan alanlarda bazı yerlere tavizler vermeye kesinlikle yakın durmadık, başından sonuna kadar seçkin bir tavır sergiledik. Bu, kendi alanındaki yeni dergi, beklenenin ötesinde bir ses getirdi; nice genç yetenekleri bulup ortaya

çıkardı. Kapandı, ama adı hâlâ hasretle, muhabbetle anılıyor, bir gün bir köşeden tekrar çıkıp gelir diye yolu bekleniyor.”

Üstad Bahaettin Karakoç’a uzun ve sağlıklı ömürler dilerken bir gün bizde Dolunay’ın bir köşeden çıkıp geleceğine inanıyoruz.

Boşa demiyor Üstadların Üstadı Necip Fazıl Kısakürek:

Tohum saç, bitmezse toprak utansın!
Hedefe varmayan mızrak utansın!

Hey gidi Küheylan, koşmana bak sen!
Çatlarsan, doğuran kısrağ utansın!

Eski çınar şimdi Noel ağacı;
Dallarda iğreti yaprak utansın!

Ustada kalırsa bu öksüz yapı,
Onu sürdürmeyen çırak utansın!

Ölümden ilerde varış dediğin,
Geride ne varsa bırak utansın!

Ey binbir tanede solmayan tek renk;
Bayraklaşamıyorsan bayrak utansın!

İKİNCİ BÖLÜM:

DOLUNAY YAYINLARI

*“Biz bulanık pınarları durultmaya,
Anadolu’yu yeniden diriltmeye, helal
sofralar donatıp bir meydanda harman
olmaya soyunduk.”*

Yirmi yılı aşkın süredir içinde bulunduğum için biliyorum ki taşrada yayıncılık yapmak çağdaş Don-Kişot olmaktan farksız bir şey. Yaşar Alparslan hocam bunu Ukde’nin bir döneminde “Çağdaş Köroğlu” olarak gerçekleştirdi. Taşrada beş yılda 60 kitap hocanın Köroğlu mizacı sayesinde Kahramanmaraş kitaplığına kazandırıldı.

Ne var ki Dolunay’ın bir Köroğlu’su yoktu...

Fazıl Tiyekli’ler, Ali Yurtgezen’ler, Abdulhakim Eren’ler Ayvaz olup başkasından istemektense kendi özvarlıkları ile yanında oldular Karakoç Üstadlarının...

Dolunay dergisi gibi Dolunay Yayınları da 1986’da faaliyete geçti. Yayınlanan ilk kitap tabii ki Üstad’a aitti. Daha önceden yayınlanan 7 kitabı Hareket Yayınları, Türk Edebiyatı Yayınları, Ocak Yayınları, Cönk Yayınları ve Orkun Yayınları arasında yayınlanırken 8. kitabımı kaptan köşkünde kendisinin yer aldığı Dolunay Yayınları arasında neşretmeyi uygun buldu. Üstad’ın 8., Dolunay Yayınları’nın ise ilk kitabı “Bir Çift Beyaz Kartal” adını taşımaktaydı.

BİR ÇİFT BEYAZ KARTAL

Enver Karakoç’un fotoğraflayıp L. Şehsuvaroğlu’nun kapak düzenini gerçekleştirdiği eserin arka kapak yazısında eserle ilgili şu cümleler yer almaktadır:

“Bir Çift Beyaz Kartal bir Dolunay yayınıdır, taptaze bir selâmdır. 1986’da, Karakoç, şiir dünyamızda metruk bir kuyu, sun’i bir gölet

olmadığını bu kitabıyla bir kez daha belgelemiştir. Bir Çift Beyaz Kartal’la doruklarda kanat çırpmakta, karlı dağlardan süzülüp inen arı-duru ve dipdiri bir şiir ırmağı olarak ufukların sonsuzluğuna doğru eğriler çizmeden akmaktadır. Gönül havuzları derin olanlara bu zengin ses, renk ve imaj harmonisinden büyük paylar düşeceğine eminiz.”

Eser üzerine yayınlandığı ilk günden itibaren çok şeyler söylendi, yazıldı.

Türkiye Yazarlar Birliğince ödüllendirilen eser hakkında Sıddık Elbistanlı’nın Dolunay dergisinde yayınlanan yazısında ise şu tespitlere yer veriliyordu:

“Üstad Bahattin KARAKOÇ ne derse desin, ister kızsın ister tevazu göstereyim bu yazımızda onun insan gözlerinin içine bakarak, 1986’da yeni çıkan 7. şiir kitabı “Bir Çift Beyaz Kartal”ı temsilen bir şiirini, kitaba adını veren ilk şiiri söz konusu edip yücelteceğiz.

Yücelteceğiz çünkü bir sanat eseri kaba bir mülkiyet değil, üzerinde okuyucusunun da, tenkitçisinin de koruyucu, gözetici, değerlendirmesi hakları olan manevi bir hadisedir, kolektif üründür.

Şiirden edindiğimiz ilk intiba şudur: Bu şiir, nicedir arayışını sürdürdüğümüz coğrafya, kültür ve tabiat olmak üzere yeni bir oylumla varlığını duyuruyor. Hem böyle bir ortamda dünyaya geliyor hem de bu ortamın maddi ve manevi temellerini aydınlatıyor. Çevresinden ışık, renk, ses ve hareket alan ve çevresinin ışığını, rengini, hareketini, desenini ortaya çıkaran; onların kıvamını uyumlaştırıp yoğuran yani estetik düzeyde var olan bir doyurucu çalışma.

Şiir sanki yeni ve öncü sanatımıza çağrı yapan şöyle bir çift mısra ile başlıyor.

*“Hangi yayla yeşil, nerde keklik çok
Gel seninle orda olalım çocuk.”*

Bu bir çift mısranın yaptığı çağrı ve çağrışımların günümüz sanat ortamı karmaşa ve kaosunda hayatla olan bağı ve haklılığı artık tartışılmaz sanırım. Şairine düşen sorumluluk burada şiirini başladığı gibi sürdürüp bitirmesidir.

*“Kayalar, kayalar.. sırt sırta vermiş;
Kimi yeni mürit, kimisi ermiş.”*

.....
*“Doruklardan doruklara sekelim,
Bir elim göklerde, sende bir elim;”*

Hemen dikkatimizi çeken bir konu, şiirin kültürümüzle olan şekli kan bağıdır; Mesnevi üslubu ve tarzında ikişer kafiyeli olarak ama diğer şiir şekillerimizden çok mısralı (bu şiirde 12) bendler halinde 4 parçadan oluşmasıdır. Eğer kafiyeli şiir yazılıyorsa, burada yeri gelmişken kafiye istifi üzerine küçük bir not düşmek isteriz. Çok mısralı bendler kurulurken benzer kafiyeli mısralar bazen birbirinden epey uzak ve ses çağrışımının unutulduğu bir noktada devreye sokuluyor. Bu durumda açıktır ki kafiye ses bütünlüğünden ve soluktan koparak fonksiyonunu yitirip sadece bir düzenleme olarak kalıyor. Bu tarz bir istif biçimi ne geleneğimizde var ne de serbest şiirimizi nitelendiriyor.

Mesnevî beytinden geçip “Han Duvarları” gergefinden süzülerek günümüze kayan bu biçim mirası, kim ne derse desin KARAKOÇ’ta özlü muhteva ve ustalıklı nakışla yeniden ve yine hayatiyetini sürdürüyor. Eğer geçmiş şiir deneyimiz aşılabilecekse, yeni ve öncü şiir atmosferi yaratılacaksa inkılapçı biçimlerin, üslupların yanında değeri daha önceden ölçülmüş ve dengesini bulmuş bu “eski” tekniklerin de devreye sokulması gerekir. Her şeyde olduğu gibi sanatta da düz bir çizgi halindeki tekamül faraziyesi yine boş bir faraziye olmaktan öte anlam taşımaz. Eğer iki adım ileri atılacaksa, kendinden emin olunmak için mutlaka bir adım da geri atılmalıdır.

Biz bu şiiri hiç de bir divan şiiri gibi, ya da o tarzda düzenlenmiş hece şiiri gibi okuyup algılamadık. Hece ile yazılmış ve mesnevî diliyle aktarılmış olmasına rağmen onu bu tecrübelerin mirasçısı ama aynı zamanda serbest şiirimizin de rahatlığı içinde bulduk. Mesela hece şiirimizdeki 4+4+3 vs. gibi iç

vezin kaygısını da aşmış bir ahenk, mısraları su gibi akıtıp götürüyor.

*“Bulutlar bulutlar... iç-içe girmiş;
Bulutlar ki göğe perdeler germiş.”*

Sıra dilin çok zamanlı, çok durumlu anlatımına geldiğinde sanırım şairin sade dili işlevli ve ustalıklı kullanımını da apaçık görüyoruz. Klasik bir tarzda gelişen ama mutlaka değişen, tasviri kucaklayan, hareketi canlandıran fiiller, sıfatlar, zarflar armonisi. Bir örnek olsun diye ikinci bendi bu bakımdan kısaca özetliyorum.

İlk iki mısradan yine birinci benttekinin benzer kurguyla başlayan söyleyiş biçimi, dil ikinci beyitte tasviri koruyor, üçüncü beyitte çağrıyı eyleme dönüştürüyor:

*“Çiğdem devşirelim, çiçek biçelim
Susayınca hep ezgiler içelim.”*

Arkasından ilk bendeki durum isteğini geliştirircesine bu kez bir durum dileği:

*“Batmasın eline bir gül dikenini
Sen hep beni kolla, bense hep seni.”*

Anlam düşünceden dile döküldüğünde, gittikçe daha çok dallanıp budaklanıyor. Düşüncelerimizde öz ve sembol halinde, ipucu, genel görüntü, duygu ve heyecan balkıması şeklinde bizi uyaran kavrayışlar, ritmik anlatıma indirildiğinde adeta yatağından taşacak hale geliyor. Ayrıntılar, nişan taşlarını kuşatıyor. Biz bu şiiri şimdi tanıtmaya ve yorumlamaya çalışırken de aynı hal başımıza geliyor.

Neyi nasıl sıraya koyup da anlatsak acaba diye şaşırıyoruz. Bölüm başlarındaki yüceliğe konduktan sonra sonlarda tekrar kanatlanıp yükselişimizi mi anlatsak! İki bileşenden kolektif bir dile erdikten sonra gücümüzü görüp kaçışınların telaşını mı yakalassak!

*“Çıkıp yükseklerden taş bırakalım;
Kopan sese, kalkan toza bakalım,
Tavşanlar ürkerken bu gürültüden
Kaçan tavşanlara ışıklar çal sen.”*

Çift çift giden mısralar bir çift beyaz kartalın uçuşunu sembolliyorsa; kendiliğinden oluşan bu, özün biçimi nerelere kadar belirleyişindeki gizli sırrı nasıl bulup açıklayacağız?...

Ya şu taç beyit olabilecek mısralardaki mana incisinin değerini neyle sonsuzlaştıracağız?

*“İster Maraş olsun, ister Erzincan,
Sonsuzluk düşüne set değil mekan.”*

Ve tek bir mısra ile sanatımızın ve toplumumuzun özlediği güvenilir düşü dile getirivererek;

“Hangi yayla serin, nerde bühtan yok,” (son bendin ilk mısrası)

O güzel nakarat ekini şiirin soylu katına yüceltmek maharetindeki marifet;

“Gel seninle uçalım çocuk.”

Herhalde yine en iyisi şiirin akış estetiğine ayak uydurup, hislerimizi sağaltan ama yeni iklimler ve yeni yağmurlar için tekrar elektriklenmemizi, içlenip dolmamızı sağlayan yapı bütünlüğünü takip etmektir. Şiirin son mısraları zaten bize bu çağrıyı yapıyor gibidir:

*“Güzel dost, ey hüzne aşına yürek,
Gel gidelim keklik gibi sekerek.”*

Keklik sözü, başlayış ve bitiş sembollerinin yeniden karşılaşıp kucaklaşması ve organik bir şiir bitişinin noktası değil midir?

Dileğimiz Bahattin KARAKOÇ ustamızın yüreğindeki civan şiir keklığının hep böyle berrak ve gür şakıması ve içimizi ısıtıp aydınlatmasıdır.”

Yayınlanan bu ilk kitabın büyük ilgi görmesi, hele hele Türkiye Yazarlar Birliği’nce ödüllendirilmesi Dolunay ekibini cesaretlendirir. Ard arda yeni kitaplar yayınlanır.

ANADOLU EFSANELERİ

Hasan Latif Sarıyüce’nin “Anadolu Efsaneleri” ilk olarak Dolunay Yayınları’nın ikinci kitabı olarak

yayınlanır. Sarıyüce efsaneler üzerine çalışmalarını devam ettirerek genişletir, geliştirir ve ileriki yıllarda farklı yayınevleri arasında neşreder.

ÇİÇEKLER SATILMASIN

Dolunay Yayınları'nın üçüncü kitabı şair ve akademisyen Mehmet Narlı'nın "Çiçekler Satılmasın" adlı şiir kitabıdır. Eser 1988'de üçüncü kitap olarak yayınlanmakla birlikte üzerinde "Dolunay Yayınları 4" yazmaktadır.

Benzer kargaşa Dolunay Yayınları'nın diğer kitaplarında da yaşanacaktır.

Dolunay Yayınları'nın üçüncü eseri olan "Çiçekler Satılmasın" şairin ilk eseri. Eser 1988'de yayınlanmış ve yazarı için; "Mehmet Narlı, şiirde ısrar eden genç bir imza." cümlesiyle takdime başlanılmış. "Dolunay'da başladı ve kol atabildiği her yerde bu çalışmasını sürdürüyor" denilerek şair ile ilgili düşünceler ortaya konuyor.

"Çiçekler Satılmasın"ın şairi Mehmet Narlı "Çizgisi oldukça sağlam" olduğu içindir ki akademisyenliği seçip profesörlüğe kadar da yükselmiş durumda. "Biz başından beri Narlı'nın şiire ihanet etmeyeceği inancını yüreğimizde dipdiri taşıyoruz" cümlesi de Çiçekler Satılmasın'ın arka kapak yazısından.

Şair esere "Önsöz Yerine" koyduğu şu dizelerle başlıyor:

"İntihara hazırlanır gibi

Hazırlanıyorum şiire

Ya da gerdeğe girer gibi"

Dört ayrı bölümden oluşan eser 68 sayfadan oluşmakta.

Eserde yer alan son şiir aslında şairin kumaşının sağlamlığını da teyit etmekte.

"Bu kaygılı

Bu korkulu günlerde

Yüreğimin hayırsız bir aşkla dağlandığı

*Verilmiş sözlerin yalanlandığı
Acıyı gölgem gibi
Taşdığım günlerde
Şiirle mümkün
Umuda evet demek”*

VURGUN YÜREKLER ADINA

Dolunay Yayınları'nın dördüncü (her ne kadar üzerinde Dolunay Yayınları 3 yazsa da) kitabı Aysen Akdemir'in 1991'de yayınlanan “Vurgun Yürekler Adına” adlı şiir kitabıdır. Erzincan doğumlu olup İstanbul'da yaşayan Aysen Akdemir'in ilk şiir kitabıdır “Vurgun Yürekler Adına”. İleriki yıllarda Akdemir'in ikinci ve üçüncü şiir kitapları da Dolunay Yayınları arasında neşredilecektir. Eserin arka kapak yazısında – ki arka kapak yazıları hep Bahaettin Karakoç tarafından yazılmıştır- Aysen Akdemir'in “inandırıcı, kuşatıcı ve insanın içini kamaştırıcı kendine has bir şiir iklimi” olduğu vurgulanmaktadır.

Said Yaylalı'nın düzenlediği kapak kompozisyonu da oldukça anlamlıdır. Dolunay Yayınlarının kapak kompozisyonları birkaçı istisna olmak üzere tamamı tek elden yapılmış ve dikkat çekmiştir. Bu arada kapak kompozisyonlarına imza atan Said Yaylalı isminin de müstear olduğu ve kitap kapaklarının tıpkı arka kapak yazıları gibi Üstad Bahaettin Karakoç'a ait olduğunu da belirtmeden geçmeyelim.

Şair esere ismini veren şiirinde, vurgun yürekler adına şöyle seslenmektedir:

*“Vurgun yürekler adına
Çalıyoruz kapınızı
Çocuklar, güzel çocuklar
Seviyoruz hepinizi*

*Kapınızın eşiğine
Birer dal çiçek bıraktık
İnsanlar, yorgun insanlar*

*Sizin için mumlar yaktık
Sevgimizi bilin yeter”*

MENZİL

Dolunay Yayınları'nın beşinci kitabı “Menzil” ise Üstad Bahaettin Karakoç'un 9. kitabı olarak yayınlanır. “Bir Çift Beyaz Kartal” gibi “Menzil” de edebiyat çevresinden büyük ses getirir. 1991’de yayınlanan eser şu takdim cümleleri ile başlamaktadır:

“Çocuklarına haram süt emzirmeyen yiğit analara, özürlerinden ötürü analık zevkini tatmamış takvâ sahibi gazi bacılara, eşime ve anam Fatma Karakoç’a saygılarımla.”

Genelde uzun şiirler yazan Üstad bu eserde farklı bir yol gözetir. Çoğunluğu küçük şiirlerden oluşan eserin bu farklılığını arka kapak yazısında da görmek mümkün. Üstad eser ile ilgili olarak arka kapakta şunları söylüyor:

“Hani çıtırık cevizler vardır, yabani cevizler... Kırarsınız da içini kabuğundan, kabuğunu da içinden kolay kolay ayıramazsınız. Sivri bir biz bulup, kıymık kıymık ayırmaya kalkışsanız bile çok uğraştırır, çok zamanınızı alır, yorar sizi. Değer de... Çünkü, hoş bir tatları ve üstün bir besin değerleri vardır.

Bu kitap da öyledir. Bu kitapta da kelimeler ile şiir iç içe girmiştir. Bazen şiir öne geçer, kelime yedekte kalır; bazen de kelime öne geçer, şiir yedekte kalır. Genelde çapları aynı olan iki teker gibi paralel giderler. Diyelim ki, birisi yansıtıcı aynadır, öteki de ışıktır; birisi fağfur bir kase ise, öteki de o kase dolusu bir hayat iksiridir... Yani sürekli uyum içinde birbirini tamamlayan iki bütün yeni bir kimlik... Evet, tıpkı çıtırık cevizler gibi...”

Hadis-i şerif ve ayetle başlayan eserdeki ilk şiir de “Bismillahi” adını taşıyor:

*“Sırlı bir gözeden bengisu içer gibi
Senin adınla başlarım her işe Rabbim;
Sana sığınırım nefsimin zehirli oklarından
Ve albenisinden dünyanın.. arınır içim.*

*Lâtîfsin, Rezzâksın, Azizsin Ey NÛR;
Esirgemek, bağışlamak sana mahsustur. ”*

Dört bölümlü eserin Yolcu, Menzil ve Divanda bölümleri kısa şiirlerden oluşurken son bölüm uzun bir Naat'dan oluşmaktadır.

Adı ve muhtevası ile okuyucuya istikameti gösteren yazarın bu eseri ısrarla okunması gerekir diye düşünmekteyim.

ORADA ÇİÇEKSİN SEN

Dolunay Yayınları'nın altıncı (üzerinde Menzil'le aynı rakam yani 5 yazıyor) kitabı “Orada Çiçeksın Sen” adını taşıyor. 1992’de yayınlanan eserin yazarı Mustafa Pınarbaşı. Dolunay dergisinin keşfettiği genç şairlerden.

“10 yaşında yaptığım bir şiir hırsızlığı ile şiir hayatım başlamış oldu. 17 yaşında hocam Karakoç’u tanıdım. Onun nasihatleri sayesinde ancak, şunun bunun tesirinden kurtulup şiirim ve ben bir bütün olabildik” diyen Pınarbaşı Türk şiirinin güzel örneklerini diğer eserlerinde de ortaya koymuş bir değerimizdir.

Eserin arka kapak yazısında “Editörün Notu” olarak Mustafa Pınarbaşı için şu cümleler kayda geçmiştir:

“Bize ilk geldiğinde çok hevesliydi ama çiydi, hamdı, karma-karışıktı... Dinlemesini bildi, bildiklerini sanatlıca ördü, gösterilen ufukları gördü ve yandı, pişti, yetti, öncekilerin parmak iziyle nakışlanan kabuklarını kırıp kendi kişiliğini kurdu... Parlak yarınlar vadeden taze bir ses, güçlü bir imzadır M. Pınarbaşı. İşte ilk kitabı ortada.

Şiiri yaşıyor ve yaşatıyor. Biz kendisini ve şiirini muhabbetle selâmlıyoruz buradan”

Uzun yıllar yurtdışında yaşadıkdan sonra memleketi Kahramanmaraş’a dönen ama Akif Baltutan’ın vefatından sonra kabuğuna çekilen sevgili

Pınarbaşı'yı bizde Üstad Karakoç gibi selamlıyor, sağlık ve sıhhat diliyoruz.

ISLAK ÇİMEN KOKUSU

Aysen Akdemir'in ikinci kitabı "Islak Çimen Kokusu" ise Dolunay Yayınları'nın 7. eseri olarak 1995'de neşredilir. Ukde Kültür Merkezi'nin yayına hazırladığı eserde Orhan Şaik Gökyay hocanın da bir takdim yazısı yer almaktadır. Gökyay hoca vefatından kısa bir süre önce kaleme aldığı bu takdim yazısında Akdemir'in şiirleri için şu tespitite bulunuyor:

"Şair bu yeni kitabında eğer tabiri caiz ise, kendine has bir dil ile karşımıza çıkıyor. Kültür değerlerimize verdiği önemle konuları zenginleştirmek istediği de belli. Bu bakımdan, şiirler dünü bugüne ve bugünü yarına bağlayarak ayrı bir devamlılık taşımaktadır."

GÖRKEMLİ DENGE

Dolunay tezgahında dokunan sekizinci eser usta bir şairin imzasını taşımaktadır. İlk eserini 1965'de yayınlayan usta şair Arif Eren'in 4. eseridir "Görkemli Denge". 1996'da yayınlanan eser hakkında Bahaettin Karakoç arka kapakta güzel şeyler kaleme alarak şunları kayda geçiriyor:

"Görkemli Denge, şairin yeni bir ürünüdür. Şiir dünyamızın bereketli toprağına bir cemre gibi düşen, atmosferi elektrikleştiren bir şiir yağmuru... Dahası da var: Bize göre Görkemli Denge, kemâl sürecini tamamlamış bir etik ve estetik anıttır. Yağmur ve anıt... Mevsim bahar ve vakit de dolunay vaktiyse, bu konuda başka şeyler düşünemezsiniz. Okudukça varacaksınız tadına, okudukça genişleyecek algılama ufkunuz. Başka kefil göstermeye gerek yok sanırım."

SINIRDAKİ TARLA

Dolunay Yayınları şiir yayınlayan bir yayınevi olma algısını dokuzuncu kitabı ile yıkar. Çünkü dokuzuncu kitap usta bir hikâyecinin eseridir. Şevket

Bulut Usta 12 yıllık kırgınlığını bir kenara atıp “haydi bismillah” demiş ve yeniden kaleme sarılmıştır. 15 hikâyeden oluşan “Sınırdaki Tarla”yı 1996’da yayınlamak da Dolunay Yayınları’na nasip olmuştur.

Şevket Bulut Usta 1936 Kilis doğumlu olmakla birlikte memurluğunun ilk günlerinden itibaren Kahramanmaraş’a yerleşmiş ve Maraşlılaşmış bir hikâyeci idi. Yazmaya şiir ile başlasa da ismini hikâyeye ile duyurmuştu. İstanbul’da Hareket, Türk Edebiyatı ve Dergah Yayınları arasında yayınlanan Al Karısı, Sarı Arabalar, Dilek Çınarı, Kefensiz Ölüler gibi üzerine yüksek lisans yapılmış eserleri vardı. İki hikâyesi ise TRT tarafından filme alınmıştı.

Bahaettin Karakoç Üstad arka kapak yazısında Şevket Bulut Usta için şunları dile getirmektedir:

“Daha ilk hikâye kitabı yayınlandığında, basın dünyasında hak ettiği yere ulaşan, bir ilgi odağı haline dönüşen Bulut, tam met çağını yakalarken birden cezrî bir sessizliğe gömülürmüşü. Sebebi? Hiçbir kimse Bulut’un tükendiğine ve tamamen sustuğuna inanmıyordu, ama herkes özellikle de Bulut tiryakileri bu sebebi çok merak ediyorlardı... Derken, söndü sanılan bu yanardağ, birden yeniden canlandı ve lavlar püskürmeye başladı. Daha bilinçli, daha bilge, daha dolu, daha san’atkâr bir hikâyeci olarak ortaya çıktı. Belli ki suskunluğu bir dem tutma dönemiymiş. “Sınırdaki Tarla”, işte bu dönemin bitsiz, çürüksüz, kırksız ürünüdür. Böylesine çarpıcı bir eseri Edebiyat Dünyamıza sunan Dolunay Yayıncılık ne kadar çok övünse haklıdır, diyor ve bu değerli hikâyecimizi muhabbetle selamlıyoruz.”

YIKIK MİNARE

Şevket Bulut Usta “Sınırdaki Tarla”da yayınladığı 15 hikâyenin hemen ardından ikinci 15 hikâyeyi ise “Yıkık Minare” adıyla aynı yıl içerisinde yayınladı. Yıkık Minare Dolunay Yayınları’nın 10. kitabı idi. Yine usta işi, birbirinden güzel hikâyeler sıralanmıştı eserde ard arda. Ama diğerlerinden farklı bir yanı vardı. İlk eserinden itibaren millî konulara

duyarlılık gösteren Bulut bu eserinde ise daha ziyade maneviyatı ön plana çıkartan hikâyelere yer vermişti. Esere ismini veren Yıkık Minare başta olmak üzere; Islak Altınlar, Ölü Salâsı, Haram Para, Kubbeli Mezar, Karıncaların Sırrı, Ölüm Korkusu ve diğerleri özel bir seçkiye tabi tutulmuştu. Üstad Bahaettin Karakoç da “Bir Değerlendirme” başlığı altında şu kısa notu düşme gereği duymuştu:

“Okuduğum bu 15 hikâye, bana; yeni ve çok daha güçlü bir Şevket Bulut kazandırdı. Akılla akıl ötesine ulaşmanın reçetesini gizemli bir biçimde sunan, konularını çok iyi seçen, ifadede ritmik dengeyi titizlikle koruyan, eğreti bir üsluba sığmıyan, değer yargılarını yerli yerine oturtan ve yalınlığını –suyunu iyi almış bir çelik gibi- koruyan usta bir Şevket Bulut...

Önerim: Bu açık kapıdan dallanarak-budaklanarak dimdik yürümesi.”

DOLUNAY ŞİİR GÜLDESTESİ

Dolunay Yayınları'nın 11. kitabı (Dolunay Yayınları listesinde 12., arka kapaktaki listede ise 10. kitap olarak kaydedilmiş) “Dolunay Şiir Güldestesi” adıyla yayınlanmış bir antoloji. 61 şairin şiirlerine yer verilen tam bir güldeste. Antolojiyi hazırlayan Bahaettin Karakoç. 61 şair Abdurrahim Karakoç'tan Vadi Çiçekli'ye alfabetik olarak sıralanmış. Ve tabii şiirlerin öncesinde Üstad Bahaettin Karakoç'un Önsöz'ü. Veya bu güldestenin dibâcesi, veya dolunayın ışığında bir serenat.

Bu serenat'ta Üstad şunları dile getirir:

“Çokları, sanırlar ki bir şiir, bir hikâye antolojisi hazırlamak; oturup bir eser yazmaktan, bir resim yapmaktan, bir melodiyi seslendirmekten daha kolaydır. Böyle düşünüp, bu düşüncelerini alenen seslendirenlere göre en kolaycı yol, antoloji hazırlayıp hazır lokma halinde piyasaya sürme yoludur. Bugüne kadar yayınlanmış olan bütün antolojilerin aynı şaplonun ürünü niteliğini taşıması, bu görüşte olanları haklı çıkaracak boyutta da olsa, bu görüş bana göre

kabul edilebilir bir görüş değildir. Okuyucuyu gönlünden yakalayabilecek, okuyucunun beynini burgulayacak bir antoloji hazırlamak, telif eser üretmekten daha zordur.”

“Dolunay Şiir Güldestesi, gülistandan seçilmiş bir demet sanat gülüdür; şiir esansıdır. Başka bir deyimle de, haramiler arasında kambur dolaşan; haramzâdelerin, bezirgânların sofralarında ayak hizmetlerine koşan uşak değil civan şairlerin, civan şiirlerin erdemlice süslediği bir vuslat vazosu, sevdalı suların şakır şakır akarak doluştuğu aynalı bir havuz...”

“Sözü daha fazla uzatmadan şuraya getirmek istiyorum: Dolunay sanat-edebiyat dergisi, Dolunay Yayınları, Dolunay Şiir Şölenleri... derken yeni bir menzile daha ulaştık. Bu kutsal menzil de Dolunay Şiir Güldestesi'dir. Ne su, ne de rüzgar gücünden yararlanıyoruz değirmenimizin taşını döndürmek için, kendi soluklarımıza asılıyoruz. Biz ne yaptığımızın farkındayız. Almak için boyun büküp el açmıyoruz, vermek için dimdik duruyor ve yüreğimizi ortaya koyuyoruz.”

Dolunay Şiir Güldestesi ile antoloji yayını başlatan Üstad Karakoç'un o yıllarda bir hikâye antolojisi, bir seçme yazılar antolojisi ve bir aşk mektupları antolojisi hazırlığı içinde bulunduğunu biliyor olmakla birlikte bugüne değin bu eserlerin hiçbirinin yayınlanmadığını da biliyoruz.

BAHARI GÖREMEYEN ÇOCUKLAR

Ve Usta Şevket Bulut'dan 1996 yılı içerisinde üçüncü 15'li... Onca yıl beklemede kalan Usta hikâyeci 1996 yılının başında 15 hikâyeden oluşan Sınırdaki Tarla'yı, hemen ardından ikinci 15'li Yıkık Minare'yi yayınlamıştı. “Baharı Göremeyen Çocuklar” ise usta hikâyecinin üçüncü 15'lisi olarak yayımlandı. Dolunay Yayınları'nın 12. eseri olan Baharı Göremeyen Çocuklar'ı yayına hazırlamak ise Ukde Kültür Merkezi'ne nasip oldu. Ben bu esere “Yazarını Göremeyen Kitap” demiştim. Çünkü Usta Şevket

Bulut ile daha nice kitaplar yayınlamayı planladığımız bir dönemde, Baharı Göremeyen Çocuklar henüz matbaadan gelmeden önce aniden aramızdan ayrılıp ebedi aleme hicret etmişti. Oysa ne hayalleri vardı geleceğe yönelik... Büyük Usta'yı rahmetle anarken "Baharı Göremeyen Çocuklar" için kaleme aldığım bir yazıyı da buraya almak isterim:

"Geçtiğimiz aylarda aniden aramızdan ayrılan Şevket BULUT yeni bir hikâye kitabıyla bir kez daha gündemimize girivermişti vefatından birkaç gün sonra. Anadolu'nun sesi ünvanına hak kazanan Bulut'u gerçekten de çok ani ve beklenmedik bir zamanda kaybettik... Aslında tüm ölümler "ani", "beklenmedik" olmuyor mu? İnsan günlük hayatın koşturmacasında ölümü hiç hatırlamasa da bir gün ölüm meleği karşısına dikiliveriyor... Ne eş dostla vedalaşmaya, ne yarım işleri tamamlamaya zaman kalmıyor... Ama ne olursa olsun yine de ölüm güzel şey..."

"Ölüm güzel şey budur perde ardından haber.

Hiç güzel olmasaydı ölü müydü Peygamber"

Üstad Necip Fazıl'a ait bu mısralar. Ve;

"Ebedi gençlik ölüm, desem kimse inanmaz;

Taş ihtiyarlar, servi çürür, ölüm yıpranmaz."

Merhum Şevket Bulut bir hikâyeci olarak en verimli zamanını yaşıyordu.. Dünya meşakkatini bir tarafa bırakmaya ve Anadolu insanını yazmaya azimliydi... Duyduğu her bir olayı hikâyeleştirmek üzere notlar alıyordu... Bürosunun kapısında her ne kadar "Dergah İnşaat Bürosu" yazsa da içeriden ya hep daktilo sesi geliyor veya tatlı bir edebiyat sohbetinin dışarıya fısıltıları ulaşıyordu. O, yılın son yarısında iki hikâye kitabını birden yayınlamıştı. "**Sınırdaki Tarla**" ve "**Yıkık Minare**" özellikle ikinci kitap olarak yayınlanan "Yıkık Minare"de yer alan onbeş hikâye gerçekten üzerinde düşünülmesi gereken mesajlar sunmaktaydı. Anadolu insanından....

Ve yazarını göremeyen kitap "**Baharı Göremeyen Çocuklar**". Diğer Kitapları gibi "Baharı Göremeyen Çocuklar"da da onbeş hikâye yer almış ve vefatından bir hafta kadar önce dizgisi, tashihi

tamamlanarak baskıya girmişti. Bulut özellikle bu kitap için oldukça iddialı idi... Kitapta yer alan hikâyelerin tamamı 1979 yılı sonlarında yaşanan kanlı “Maraş Olayları” üzerine kurulmuştu.

“**Baharı Göremeyen Çocuklar**” da yer alan ilk hikâye “Meydandaki Gazi”de Maraş’ın Millî Mücadele savaşına katılmış bir gazinin kardeş kavgasını izlerken Fransızların zulmünü tekrar tekrar yaşayarak “biz düşmanları, yıllar önce, bu beldeden kovmadık mı?” sorusunun cevabını arayışı dile getiriliyor.

Kitap bugüne kadar yazılanların aksine olaylara at gözlüğü ile yaklaşmıyor... Kitapta yer alan hikâyelerde sadece insan var... İyisiyle kötüsüyle, mazlumuyla zalimiyle insan.... Hikâyelerin bazılarında Kürt kökenli mazlum insanlara yapılan haksızlık dile getirilirken, bazılarında da Türk kökenli mazlum insanlara yapılanlar anlatılıyor... Sonuçta dış mihraklarca kandırılan, aldatılan ve daha düne kadar kardeşçe yaşayan iki toplumun nasıl olup da birbirlerine düşman hale getirildiği tüm çıplaklığı ile anlatılmaya çalışılıyor.

Merhum Şevket BULUT’un en çok merak ettiği şey bu kitabın alacağı olumlu veya olumsuz tepkilerdi... Çünkü kitapta yer alan olaylar ana hatlarıyla yaşanmış olaylardı ve kitaptaki isimler gerçek hayatta yaşayan isimlerdi....

Bulut bu tepkileri alamadan, üstelik kitabı göremeden aramızdan ayrılıp gitti.... Oysa yılın ikinci yarısında yayınlacağı bir de “**Derin Kuyu**”su vardı...

Merhumu rahmetle anıyoruz.....”

...YAZILMAMIŞ ŞİİR OL

Dolunay Yayınları’nın 13. kitabı “...Yazılmamış Şiir Ol” adını taşımakta olup 1996’da yayınlanmış. Yazarı Dağıstan Kılıçaslan.

“Şair Dağıstan Kılıçaslan, şiirin ne olduğunu ya da ne olmadığını çok iyi bilenlerdendir. Daha ilk kitabıyla şiiri iyi özümleyenlerin dikkatini çeken

şairimiz, “Yazılmamış Şiir Ol” adlı ikinci şiir kitabıyla daha geniş çaplı, daha görkemli, daha kıvrak ve daha oylumlu bir şiir gerçeği koyuyor ortaya.”

Üstad Bahaettin Karakoç şair ile ilgili bu cümleleri kurduktan sonra eser ile ilgili de şu tespitlerde bulunmaktadır:

“Yazılmamış Şiir Ol’un kumaşında, çiy bir iplik, güneşi görmeden solan bir boya, iğreti bir düğüm, şiir severleri üşütecek çarpık bir desen ve hiçbir yerinde güve ısırtığı yoktur. Kısa ama özlü, uzun ama çok soluklu 46 şiirden oluşan bu kitap, bir Dolunay yayınıdır. Kitabın künyesi hususunda şairin imzası kadar, sanırım bu adın da Türkiye genelinde çok güvenilir bir yeri vardır. Şaire ve kitabına, her zaman kefil olacağımızı belirtir ve okuyucuları yürekten selamlarım.”

Eserde yer alan son şiir “Son Şarkı” adını taşımakta olup şu dörtlükle son buluyor:

*“Bu şarkıyı sabah beşlerde yazdım
Adını denize, göklere yazdım
Ne kendime küsüm, ne sana küsüm
Yüreğimde hüznün bela çiçeğim”*

DOLUNAY SEVDA ŞİİRLERİ

Dolunay Yayınları’nın 14. kitabı yine bir antoloji. Bu kez sevda şiirleri bir araya getirilmiş. Adı da zaten “Dolunay Sevda Şiirleri”. 1997’de yayınlanan eseri Ramazan Avcı ve Mine Tuynun birlikte hazırlamışlar. Bu kez 74 şairden seçme yapılmış. Şairlerin ekseriyetinden birer şiir seçilirken bazen iki veya üç şiiri seçilen şairler de var. Antolojiyi hazırlayanlar çift imza ile bir de “Önsöz” kaleme almışlar. Mevlana’dan alıntılanan “Seviyoruz ve hayatımızın güzelliği o yüzdendir” cümlesi ile başlayan önsöz de eserin hazırlanış gerekçesi şu cümlelerle ortaya konuyor:

“Son zamanlarda özellikle aşk konusunu işleyen şiirlerden oluşan antolojilerde bir artış gözlenmektedir. Bu antolojilerin arasında gerçekten güzel hazırlanmış

eserler var. Ancak, bu çalışmaların çoğunda seçicinin, şair ve şiir seçiminde ideolojik davrandığını, belli bir kesime hitap eden zevk anlayışını yansıttığını görüyoruz. Oysa aşkın sağı-solu olmaz; soylusu ve soysuzu olur.”

160 sayfalık eserin son 18 sayfası eserde yer alan şairlerin biyografilerine ayrılmış. Eser ve hazırlayıcıları ile ilgili değerlendirmeyi ise yine Üstad Bahaettin Karakoç arka kapakta kaleme almış:

BIRAKIN AĞAÇLAR BEKLESİN DAĞLARI

Dolunay Yayınları'nın 15. (üzerinde mükerrer olarak 13. yazmakta. Oysa 13. kitap olarak ..Yazılmamış Şiir Ol yayınlanmıştır) eseri yine bir şiir. Ama usta işi bir şiir. Yazarı Vâdi Çiçekli. Emniyet Müdür Yardımcısı olarak şehrimizde görev yaptığı yıllarda, 1997'de yayınlamış Çiçekli bu eserini. “Bırakın Ağaçlar Beklesin Dağları” diyor şair destan şiirinde. Ahmet İhsan Aslantürk hocanın çizgileri ile de bütünleşen eser; “şubatın son günleri / bu sene kış bitmek bilmedi” mısraları ile başlayıp 132 sayfada uzun bir destanı anlatıp bitirdikten sonra şu mısralarla son buluyor:

*“((bugün 17 eylül 1996 salı
şevket bulut yok artık.
öldü demeye dilim varmıyor
bu destan bugün bitti
ilk gören de oydu
ne yazık
hikâyemiz onsuz artık.))”*

Arka kapak yazısında bu kez Üstad Bahaettin Karakoç'un yanı sıra Şevket Yücel, Erdem Bayazıt ve Şevket Yücel'in de kısa değerlendirmeleri var. Geçen zaman içerisinde her üçü de vefat eden şairlerimizden Şevket Yücel; “Vadi Çiçekli'nin yalın, duru, özentsiz bir dili var. Zamanımıza sarkan bazı tarihsel olayları titiz bir incelemeden geçirerek içtenlikli anlatımıyla bizi şiir, destan, hikâye havası içinde yaşatıyor” derken

Erdem Bayazıt da şu cümleleri kurmakta Çiçekli'nin destan şiiri için:

“Doğaya, eşyaya ve insana dair en ince ayrıntıları titiz bir hikâyeci dikkati ile yakalayabilen; bunları gösterişsiz, sade kendiliğinden bir anlatımla, ama insanın derinlerde gizlenmiş duyarlılıklarını harekete geçiren bir buluşturan Vadi Çiçekli, 1991 yılında yayınladığı “18.15 Yalova Vapuru” adlı kitabında topladığı şiirlerinde, İstanbul’un, Marmara’nın, Boğaz’ın ve burada yaşayan insanların dramını ve yaşama sevincini vermişti. Şair “Bırakın Ağaçlar Beklesin Dağları” adını verdiği nesir şiirle bu defa yakın tarihimize yöneltmiş kendine özgü dikkat ve duyarlılığını. Ortaya son yüzelli yılda Balkanlar’da, Kafkaslar’da, Ortadoğu’da yaşadığımız trajedi ile bir milletin doğuş destanını çıkarmış.”

Üstad Bahaettin Karakoç’un eser ve şairi için düşünceleri ise şu cümlelerde yer almış:

“bırakın ağaçlar beklesin dağları”, özgün bir destandır. Vadi Çiçekli’nin bu destan-şiiri, alışlagelen destan türünün sınırlarını sınırsızlığa doğru çekip götüren cesur ve bilinçli yeni bir denemedir. Yorgun düşen ve çoraklaşan şiir dünyamızda, özellikle destan türünde sürekli cezir dönemini yaşayan bir ortamda, “bırakın ağaçlar beklesin dağları”, gümrah bir yeşerti, ufukları geniş bir ses olgusudur. Şairini yürekte kutlayarak selamlıyorum.”

VUSLAT

Dolunay Yayınları’nın 16. eseri “Vuslat” adını taşıyor. Yazarı Sıddık Özer. 1997’de yayınlanan eserin “sunuş” yazısı İl Milli Eğitim Müdürü Ali Rıza Bağrıaçık imzasını taşıyor. Hemen ardından yazarın Önsöz’ü ve tabii ki Bahaettin Karakoç’un arka kapak yazısı.

Eser 1997’de yayınlanan ilk baskının ardından 1998, 1999 ve 2000’de ilaveli olarak üç baskı daha yapmış. Bahaettin Karakoç Üstad şair için şu uzun cümleyi kuruyor arka kapakta:

“Sıddık Özer, klasik Halk ve Tekke şiirimizin kesiştiği çizgiyi iyi yakalayan, kendi potasında damıttığı şiirleriyle bu geleneği günümüze taşıyan ve yüksek sesle konuşup ileriye dönük iddialarda bulunmayan, elindekiyle yetinen mütevazî ve naim bir şairdir.”

İl Milli Eğitim Müdürü Ali Rıza Bağrıaçık'ın Sunuş yazısı ise şu cümlelerden oluşmakta:

“Emekli öğretmen, şair eğitimci Sıddık Özer tarafından yazılan “Vuslat” şiir kitabını okurken her edebiyatçı gibi beni de duygulandırdı. Uzun yılların ürünü olduğu anlaşılan bu güzel şiirler ve muhteşemiyatının her zamankinden çok muhtaç olduğumuz birlik ve beraberliğimize, yeni yetişen gençlerimizin eğitiminde olumlu ve etkin rol oynayacağı kanaati ve umudundayım.

Bu eserin hazırlanmasında emeği geçenleri kutluyor, eğitim camiamıza hayırlı olmasını diliyorum.”

“Eserimin hiçbir yerinde san'at dışı bir ima bulunmadığını taahhüt ederim” diyen şair eserini beş bölüme ayırmış.

“İlk bölüm tasavvuf ağırlıklı olup, ince mesajlarla mutasavvıflara, ikinci bölüm ‘Karşılama Havası’ başlığı altında gençlere, üçüncü bölüm ‘Çocuk Şiirleri’ adı altında derin bir san'ata dayalı; dördüncü bölüm ‘Yurt Güzellemeleri’ simgesinde memleket türkülerini, günlük sosyal hadiseleri ve toplumumuzun sağlam temellere dayalı aile yapısını kapsamaktadır.”

KILGI

Dolunay Yayınları'nın 17. kitabı (üzerinde 16. yazıyor) “Kılgı” adını taşıyor. Yazarı Oğuz Paköz. Yazar, tıp eğitimi almış biyokimya uzmanı. Siyasetten spora geniş bir ilgi alanı var iken “Kılgı” ile de yazarlığa adım atmış. Daha doğrusu mahalli gazetelerdeki yazılarını “Kılgı” ile kitaplaştırmış. Arka kapakta “Kılgı bazı konularda okuyucuyu yeni yeni düşüncelere salmak, bazı konuları okuyucu ile birlikte

sorgulamak amacıyla yazılmış öykü, makale ve deneme kümesi” olarak tanıtılıyor.

Eserde öykü, makale, deneme karışımı 37 yazı yer almakta. Tabii bir de ilk söz. Yazar eserde yer alan yazıların nasıl doğduğunu ve yerel gazetelerin durumunu anlatarak özellikle iki yazı üzerine duruyor ve “Umarım yazdıklarımı okumağa değer bulursunuz” diyerek bitiriyor ilk sözü.

Eserin baskı tarihi belirtilmemiş olmakla birlikte kitaplığımdaki nüsha 1997’de adıma imzalanmış. Dolunay Yayınları’nın bir önceki kitabı 1997’de basılmış olduğuna göre Kılıgı’nın baskı tarihini de 1997 olarak belirtebiliriz.

TURNAMA AĞIT YAKAMAM

Dolunay Yayınları’nın 18. kitabı Ertuğrul Karakoç imzasını taşıyor. 1998’de yayınlanan eser “Turnama Ağıt Yakamam” adı ile yayınlanmış. Has bir şair olan ve kısa bir süre önce vefat eden şairin ilk eserinin yayınlanış tarihi 1956. Vefatı üzerine şair ile ilgili olarak Alkış’ta şu satırları kaleme almıştım:

*“Ola ki bir gün barıştan söz edelim
Denizlerden, şiiirden, aşktan
Çocuklardan söz edelim bayram sabahlarında
Ola ki bir gün sevgiden söz edelim
Elimize silah almadan”*

Mavi düşlerin şairi Ertuğrul Karakoç tam da sevgiden söz etmeye ihtiyacımızın doruk noktaya çıktığı bir anda apansız ayrılıverdi aramızdan. Sevgi ve memleket meselelerinde yolu şair baba Ümmet Hoca’nın yoluydu, tıpkı ağabeyleri Bahaettin ve Abdurrahim Karakoç gibi. Ama onlardan ayrı bir üslup ve ayrı bir yol takip etmişti. Güçlü bir nefesle kendine bambaşka bir yol seçmiş ve 79 yıllık ömründe o yolun savunucusu olmuştu.

Cela (Ekinözü)’nin Ümmet Hocası’nın Bahaettin, Abdurrahim ve Osman’dan sonra dördüncü evladı olarak 1936’da dünyaya gelmişti. Beş kardeşin

dördüncüsü idi ve beşi bir yerde şair Ümmet Hoca'nın şair evlatları idiler.

Birinci evlat Bahaettin Karakoç okumak için yollara düşerken ikinci ve üçüncü evlat baba ocağını beklemiş, dördüncü evlada da yollara düşmek kalmıştı.

İlkokulu köyünde okuyan Ertuğrul Karakoç ortaokulu Elbistan'da okur ve lise eğitimi için Gaziantep Öğretmen Okulu'na kaydolur. Genlerde var olan şairlik gurbette daha bir depreşir. Tıpkı babası ve ağabeyleri gibi kağıt ve kaleme sığınıp şiirler yazar. Av. Hulusi Yetkin'in çıkarttığı dergide sanat danışmanlığı yapar. Yine de bu çabalar onu tatmin etmez. Henüz lise öğrencisidir ama bir gün arkadaşı Cuma ile ağabeyi Bahaettin Karakoç'un kapısını çalarak "Abi ben bir dergi çıkartacağım" der. Abisinin kapısını çaldığı an aslında çıkartacağı derginin adını da koymuştur. "Ozan". Ağabeyin yardımcı olmaktan başka bir seçeneği yoktur. Bu noktada "Ozan"ın çıkışı ile ilgili olarak Bahaettin Karakoç şunları söylemektedir: "Ben derginin kapak kompozisyonunu hazırladım, klişesini yaptırдыm. Zaman zaman da hikâye ve şiirle katkıda bulundum."

İlk şiirlerini Gaziantep'te okuduğu lise yıllarında, 1953'de yayımlayan Ertuğrul Karakoç ilk kitabını da yine o yıllarda Gaziantep'te yayımlar. "İlk" ismi ile yayınlanan bu ilk şiirler 1956'da Gaziantep Yüksek Tahsil Okutma ve Kültür Derneği'nin yayını olarak neşredilir. İkinci ve üçüncü kitaplar "Kan Ağrısı" ile "Altay Türküsü" on yıl aradan sonra 1966'da ard arda yayınlanır. Antoloji olarak hazırlanan "Yurt Güzellemesi" 1988'de yayınlanırken son şiir kitabı olan "Turnama Ağıt Yakamam"da yine onyıllık bir aradan sonra 1998'de yayınlanır.

Yazı ve şiirlerinin yayınlandığı dergiler; Ozan, Alev, Gaziantep Kültür, Ocak, Meşale, Su, Ilgaz, Kök, Kavşak, Zeren, Elif, Hareket, Varlık, Çaba, Çele, Kumru, Çağrı, Doğuş, Dolunay, Genç Kuşak, Hisar, Kültür ve Sanat, Milli Kültür, Meltem, Türk Edebiyatı ve Şölen'dir.

Çok farklı dergilerde şiirler yayımlayan Ertuğrul Karakoç'un şiiri için Ağabey Bahaettin Karakoç şu yorumu yapmaktadır:

“Varlık'ta yazardı. Daha başka sol tandanslı dergilerde de yazardı. Ama özünde milliyetçilik duygusu oksitlenmez bir maden idi.

Halim Yağcıoğlu diye bir edebiyat öğretmeni vardı. İyi bir edebiyatçı idi. Ertuğrul'u da çok severdi. Ertuğrul'un bazı yazılarına ben karşı çıktığımda müdahale etmememi istedi. Ben müdahale etmiyordum, kardeşimin yanlış yolda bir çığır açmasını istememiştim. O ne yaptıysa yüreğim titreyerek takip ettim.

Kardeşim Abdurrahim'e de Ertuğrul'a da şiirde tekdüzeliğe düşmemeleri için önerilerde bulundum. Abdurrahim'in ünü sokaklara taşıdı. Partilerin slogan şiirleri ile işleri götürdü. Ama sokakların egemenliği bittiği zaman ortada yapayalnız kalırsın. Tavsiyelerime uydu güzel inanç şiirleri ve aşk şiirleri de yazdı.

Abdurrahim de Ertuğrul da beni hiç kırmadılar. Hiç birisine hangi dergide yayınlanırsa yayınlansın müdahale etmedim. İkisine de o dönemde sorsanız ikisi de üstün şair olduklarını hali ile söylerlerdi. Beni beğenmezlerdi. Ben gülerdim, haklı olarak gülerdim. Tenekeden çelik üretilmeyeceğini, tenekeden yapılan bıçağa gök mavisi çelik suyu verilemeyeceğini örnek verirdim.”

Türkiye'de çıkan tüm dergileri takip ederek bunları kardeşlerinin de okumasını sağlayan Bahaettin Karakoç, Ertuğrul Karakoç'un şiirlerine değer verir. Hatta son şiir kitabını sahibi olduğu Dolunay Yayınları arasında yayınlar.

Ertuğrul Karakoç da şiiri önemseyen bir şair olarak Bahaettin ve Abdurrahim Karakoç'un şiirlerinden etkilendiğini, ancak onlar gibi olmak istemediğini, kendisinin Ertuğrul Karakoç olmak istediğini, ağabeyleri ile üsluplarının farklı olduğunu açık yüreklilikle söyleyerek “Ben Bahaettin abim gibi de olmak istemedim, Abdurrahim abim gibi de olmak istemedim. Ben ben gibi olmak istedim” demektedir.

Gaziantep'te okuyup Gaziantep'e damat olan ve uzun bir süre de burada görev yapan Ertuğrul Karakoç'un evlilik sürecini Ağabey Bahaettin Karakoç kendine has üslubu ile şu cümlelerle anlatıyor:

“Okulda anlaştığı kız arkadaşı ile daha talebe iken evlenmeye karar verdi. Gaziantep'e gidip kızın ailesi ile görüşüm. Kabul ettiler. Orada ben patavatsız bir söz ortaya attım. “Kız ile oğlan bu işi kendi aralarında çözümlenmişler” dedim. Buna müthiş alındılar. Evlendikleri tarihten bugüne Ertuğrul eşinden başka hiçbir kadına bakmadı. Her zaman söylerim Ertuğrul kardeşim diye söylemiyorum namus hususunda hepimizi yollarda ekecek boyutta bir namus timsali idi.

Evlenmek için hazırlık yaparken Ertuğrul'un tayini Hakkari'ye çıktı. Ben hemen resmi nikahı yapıp bu tayini durduralım, dedim. Bu önerime rağmen evlilik meselesini tavsıtır gibi oldular. Ertuğrul'a acele eğitim enstitülerinden birine gir bir edebiyat öğretmeni ol dedim. Dediğimi yaptı. Necatibey Eğitim Enstitüsü'ne kaydoldu ve oradan mezun oldu. Evlilik meselesi de yoluna girdi diğer işler de...”

Öğretmen olarak başladığı meslek hayatını çeşitli orta dereceli okullarda müdürlük yaparak devam ettirdi. Milli Eğitim Müdür Yardımcılığı ve Milli Eğitim Müdürlüğü yaptı. Bir ara Milli Eğitim Bakanlığı merkez teşkilatlarında da çalıştı ve Başmüfettiş olarak 2001'de emekli oldu. Adana'yı kendine mesken tuttu.

Gaziantep'te yayınlanan “Kumru” dergisinin 2013'de kendisi ile yaptığı bir söyleşide, Türkiye'de üç çeşit şair olduğunu belirterek şunları söylüyordu:

“Türkiye'de üç çeşit şair vardır. Bunlar; kendini şair sananlar, gerçek şairler ve şiir sevdasında olanlar.

Hece şiiri yazmak hem kolay hem zor, batı etkisinde serbest şiir yazan iyi şairlerimiz var, ama hep de iyi değil” der ve bir örnek verir:

“Sizin hiç babanız öldü mü?

Benim bir kere öldü, kör oldum.

Yıkadılar aldılar, götürdüler,

Ummazdım babamdan bunu

Kör oldum”

Ertuğrul Karakoç bugünlerde “Şiirin Başkenti” olarak tanınmaya başlayan Kahramanmaraş’tan çok şair çıkması ile ilgili de görüş belirterek Karacaoğlan’a sahip çıkmamızı belirtir ve şunları söyler:

“Bahaettin abim yazdığı “Emmideşim Karacaoğlan” isimli makalede Karacaoğlan’ın bizim sülaleden olduğunu savunur. Bu makaleye karşı kimse evet veya hayır dememiştir. Bu makale tutarlıdır. Çünkü Karacaoğlan’ın kullandığı dille bizim köyde kullandığımız dil aynıdır.”

En sevdiği şairleri Turgut Uyar, Cemal Süreya, Orhan Veli ve Cahit Sıtkı Tarancı olarak sıralayan Ertuğrul Karakoç; “Şair yaptığını bilmeli, ne yapacağını bilmeli, şair bol bol okumalıdır” der ve devam eder; “Şiir bir anıttır. Şiir sıradan söz değil ki, bir şafağı vardır bir aydınlığı vardır, bir gücü vardır şiirin.”

Ağır bir hastalık geçirerek uzun süredir tedavi gördüğü Adana Balcalı hastanesinde 25 Temmuz 2015 Cumartesi günü vefat eden Ertuğrul Karakoç, ailesi, kardeşleri ve sevenlerinin omuzunda Adana Çukurova’da son yolculuğuna çıktı. “Ola ki” şiirinde; “Ola ki bir gün Çukurova’dan söz edelim” demişti. Biz de 26 Temmuz Pazar günü o güzel insanı toprağa verip Çukurova’dan söz ettik dostları ile...

Gözü yaşlı Bahaettin ağabeyin dönüş yolunda söyledikleri düşündürücü idi:

“Az gittik uz gittik, anladık ki hayat bir şeye benzemiyor. Önce Abdurrahim’i toprağa verdik. Bugün de Ertuğrul’u toprakla buluşturduk. Mezarı başında Kur’an okunurken düşündüm ki bu dünya için ne ağlanır, ne gülünür. Çalar çarpar zengin olursun, bunu egemenliğin bir gereği sanırsın, kesinlikle değil. Tüm o çalıp çırtıkların ayaklarına pranga olur. Sanatçı hür olmalıdır. Hür düşünmedikçe, hür algılamadıkça noksanlıdır. Bundan arınmak gerek.

Sanatçı başucuna dikilen mezar taşının yerine sevgiyi dikmedikçe hepsi fani, hepsi boş.”

Avşar ellerinin göç eylediği Kabasakal mezarlığı dönüşü “Ola ki” şiirini okumanın da tam zamanı idi:

Rahmetle anıyoruz. Ruhu şâd olsun.

MUTLULUĞUN KAÇAK VURUŞLARI

Dolunay Yayınları'nın 19. kitabı (listede 20. kitap olarak görünüyor) “Mutluluğun Kaçak Vuruşları” adını taşıyor. On hikâyeden oluşan eserin yazarı Mehmet Gülebenzer. Ailevi durumu nedeniyle ortaokuldan sonra eğitimine devam edemeyen Gülebenzer birçok mesleği denemesine rağmen sonuçta fotoğrafçılıkta karar kılar. Muhabirlik ardından gelir. Bir ara film sektörüne de girer, senaryolar kaleme alır. Birlik TV'nin yayın yönetmenliğini üstlenir.

Eserde yer alan hikâyelerin ilki “Zikrin Kudreti” adını taşıırken son hikâye ise “Abbas Çavuş” adını taşımaktadır. 1998’de yayınlanan eser yazarın da yayınlanmış ilk ve son eseridir.

SEVDAMIN YURDU

Dolunay Yayınları'nın 20. kitabı (listede 23. kitap olarak geçiyor) Mehmet Aksu imzasını taşıyor. 1999’da yayınlanan eser “Sevdamin Yurdu” adını taşımakta. Mehmet Aksu da Dolunay tezgahında yetişmiş bir şair. Mesleği cezaevi müdürlüğü..

Bahaettin Karakoç Üstad şair ve eseri ile ilgili olarak arka kapak yazısında şunları yazmakta:

“Sevdamin Yurdu, şairin ilk şiir kitabıdır. Büyük iddiaları yok. Ama şiirin peşini kolay kolay bırakmayacağı da ortada. Baştan çileye talip. Doğal olarak şairin madeni ile şiirin madeni güzel örtüşüyor. Şairin yazdıkları, genelde hep acı/tatlı yaşadıkları ya da gözlemledikleridir. Yani gerçekçi. Şiir demiş yola çıkmış. Bütün yollarda olduğu gibi bu yolun da inişleri-çıkışları, dereleri-tepeleri var. Dökümü yapıldığında eksikleri var, fazlaları var. Bir su gibi ilerliyor şiir arazisinde... Er veya geç kendi yatağına

yerleşip çok verimli olacağına inanıyor; Sevdamın Yurdu şairi M.Aksu'yu sevgiyle selamlıyorum.”

VİRANEDE BAYKUŞUM

Dolunay Yayınları'nın 21. kitabı İdris Yılmaz imzasını taşımakta olup “Viranede Baykuşum” adı ile okur karşısına çıkmış. Eser şairin ikinci kitabı. İlk kitabı olan “Ben Doğuyum”u 1997’de SESAV’da yayınlayan şairin bu ikinci kitabı 1999’da yayınlanmış. Esere ismini veren şiir ilk sırada yer alıyor.

*“Kaybolmuş cennetin arayıcısı
Viran hânelerde öten baykuşum!
Şen şakrak günlerin mahzûn bekçisi
Ürkek bakışlarla Sû’a konmuşum.”*

Diye başlayıp:

*“Ne nâralar işittim, ne ağutlar!
Kaç arzu ateşi burada islendi
Âleme hükmeden nice tağutlar*

“Virana mahkûmum!” diye seslendi” dizeleri ile son buluyor.

“Hece tarzının bilinçli bir temsilcisi” olan şair ile ilgili olarak Üstad Bahaettin Karakoç şunları söylemekte:

“İdris Yılmaz, şiire gerçek anlamda sevdalı bir genç. Şiir sancısı gel-geç değil. Şiir dünyamızın seyir çizgisini iyi kavramış. Daha önceki şairlerin kullana kullana eskittiği eprimiş kelimelere bile yeni anlamlar yükleyerek diriltiyor ve kanatlandırıyor. Kusursuz bir şiir dili, mürîdâne bir gönül zenginliği, söylemlerini sıcaklaştıran keskin bir iromisi var. Estetikten çok etik ekseninde yoğunlaştığı gözlenmektedir. Her şiirinde toplumsal mesajlar ağır basmaktadır.

Diyeceğim şu ki; İdris Yılmaz şiirle yaşıyor, şiiri yaşatmak istiyor. “Viranede Baykuşum”, bütün içeriğiyle şairin kendisidir. Bu kitapta yüreğini tartıyor. Büyük umutlar va’deden Yılmaz’ın kanat çırpıtığı ufukları, hedeflediği aydınlık yarınları derin bir muhabbetle selamlıyorum.”

DÜĞÜN GÖNÜLE KURULUR

Dolunay Yayınları'nın 22. eseri İnci Okumuş imzasını taşıyor. "Düğün Gönüle Kurulur" adıyla çıkmış okur karşısına. 1999'da yayınlanan 56 sayfalık bu eserde 38 şiire yer verilmiş.

Şair İnci Okumuş hakkında arka kapak yazısında şu ibareler yer almakta:

"Şair ruhlı bir baba ve fedakâr bir anadan 1971 yılında Kahramanmaraş'ta dünyaya geldi. Liseyi bitirdikten sonra gelecek korkusuna kapılmaksızın edebiyatın o güzel gökyüzünde şiirleriyle yer aldı.

Aybike ve Oğuzalp adında iki güzel yavruyla annelik mertebesine erdi. Bir süre TRT GAP'ta edebiyat programına makale ve şiirleriyle katkıda bulundu. Deneme ve şiir dalında pek çok ödül aldı.

Şiirleri, Gençliğin Sesi, Milli Kültür, Güneysu, Sandal ve Genç Kardelen gibi Kültür, Sanat ve Edebiyat dergilerinde yayımlandı"

Bir söyleşide: "Şiire nasıl başladınız, kimlerden ilham aldınız?" sorusuna şair İnci Okumuş şu cevabı veriyor:

"Şiir dünyası büyük bir dünya. Her şairin Yunus Emre'nin, Mevlana Hazretlerinin, bir Hacı Bektaş'ın deryasından su içmesi gerekir. Ama onların dışında üstat Bahaettin Karakoç'tan etkilendim. Büyük bir meşalenin öncüsü. Onun arkasından gelen bütün arkadaşları da saygıyla karşılıyorum hep bir ruhu, bir dili konuşuyoruz."

Eserde yer alan 38 şiirin ilki olan "Tebessüm Güzelliği" şu dördükle başlıyor:

"Bir tebessüm güzelliğine takılır gözlerim

Çiçek toplarım gönül yaylasından

Doruklarda engin bir sevda özlerim

Bilmem güzelliğin, bilmem tebessüm havasından"

Şair İnci Okumuş "Düğün Gönüle Kurulur" ile başlattığı şiir sürevinini devam ettirerek Dolunay Şiir Şölenlerinde üstadı Bahaettin Karakoç'u yalnız bırakmamış ve nice güzel şiir ve denemelere imza atmış bir şairimiz olmuştur.

AŞK MEKTUPLARI

Dolunay Yayınları'nın 23. eseri (listede 19. yazmakta) olarak yayınlanan "Aşk Mektupları" Üstad Bahaettin Karakoç'un 17. şiir kitabı. 96 sayfalık eserde 33 adet aşk mektubu ve 5 adette bu mektuplara düşülmüş hâmiş bulunmakta. 33 aşk mektubunun en başında bir "Leylâ" şiiri ve 5 hâmiş'in en başında ise bir "Aşk Davulcusu" şiiri...

*"Gözlerini bir kez gördüm ve vuruldum, bittim Leylâ!
Sanki bir kıyamet koptu, kıyamette yittim, Leylâ!"*

Mısraları ile başlayan "Leylâ" şiiri;

*"Sular dağ gibi yükselir, Leylâ, Leylâ, canım Leylâ!
Ahlâr aşk türküsü olur en karanlık gecelerde."*

Mısraları ile son buluyor. "Aşk Davulcusu" ise şu dörtlülle başlıyor:

*"Aşkın davulunu astım boynuma,
Çalıp geziyorum hep sokak sokak.
Ateşi gül diye aldım koynuma
Bilmeyenler diyor; şu garibe bak!"*

Son dörtlük ise şu mısralardan oluşmakta:

*"Kalp uçmazsa zikir zikir olur mu?
Özü Hakk'la olan hakir olur mu
Ölümsüze münkir-nekir olur mu?
Karakoç, son sözü ehline bırak!"*

Şair arka kapak yazısında ise toplamda 40 şiirden oluşan eseri için şu cümleleri kuruyor:

"Yüce Rabb'imizin güzel adıyla;

Allah birdir, mülk O'nundur, Vücut O'nundur ve gerçek yaratıcı O'dur diyor, sırât-ı müstakim üzere ölçeklenen bütün aşk yolcularına yüreğimin kapısını açıyorum.

Yoğun bir kütlemin direnç, katı bir cismin çözülme noktasını; burayla öte arasındaki farklılığın gizemini yürekte yakalamak, aşkla örtüşen sebep ve sonuç ikileminin idrâkinden başka nedir ki?

Acılarıma, açılara hiç ortak aramadım... Bunları daima kendim için sakladım. Ama sevgi

soframı, herkes için daima açık ve zengin tuttum. İnanmak ve o inanç uğruna ölümleri öperek ölümsüzlüğe tâlim etmek ve ölümü de güzelleştirmek... İşte benim sevdamin, hayatımın, artılarıyla-eksileriyle özgün yapısı ve özgül ağırlığı bu...

Güzel olan da budur.

Yerlerle, göklerle, denizlerle, karalarla sınırlı değil, hepsini içine alan bir zaman ve mekân sınırsızlığında; güzelin, en güzelin bir ucundan tutan, aşka ve aşıklara saygısı olan bütün canım insanlara selam ve sevgiyle sunuyorum bu aşk mektuplarını.”

SEVDA İKLİMİ

Şair Kadir Yatağan'ın “Sevda İklimi” şiirleri Dolunay Yayınları'nın 24. kitabı olarak 1999'da yayınlanmış. Şairin bu ilk kitabı için Üstad Bahaettin Karakoç'un cümlelerine geçmeden şairin Şiir Eşiği'nde söylediklerine bakmak gerek:

“Şiir, öyle bir rüzgâr ki; insanı, sanat zemininde güzelliklerin iklimiyle buluşturuyor. Duyarlı bir Yüreğin katıksız sevgi yansımaları olarak da niteleyebileceğimiz şiir, insanı düşü bahçelerde gezdirir...

Şiir, ciddi bir uğraştır. Külfetli ve çile doludur. Şair, yaşamaya çalışıp yaşayamadıklarını dile getirir. Yazdıklarının bedelini de bir bakıma hayatıyla öder. Kendi insanlığının temelinden bütün insanlığın acılarına ulaşır. Duyar, üzülür; başkalarının acısını da kendi acısı bilir...”

Ve Üstad Bahaettin Karakoç'un düşünceleri:

“Şiirlerinde, arı bir dil egemen. Biçim olarak heyecana yatkınlığı kadar serbest vezne de yakın ve yatkın durmakta, titiz bir işçilik sergilemektedir.

İki yıl kadar önce karşılaştığımızdan çok daha ilerilerde. Kısacası edebiyatıyla, edebiyatıyla çok şeyler vadeden dinamizm yüklü bu genç şairimiz, kalıcı şiirin peşinde.

Kolaya değil, işin ilelisine, eylemin onurlusuna talip. “Sevda İklimi” şairin ilk kitabı. Güzel olan sadece kitaptaki şiirler ve kitabın basılmış olması değil, bu kitabın bir Dolunay yayını olması da çok önemlidir. Bu bir ilk. Bu ilki takip edecek kitapların birbirinden daha çaplı olarak çıkacağından eminim. Ve, merhaba Kadir, diyor, şairi yürekte selamlıyorum.”

VAR VARANIN

Yazar Oğuz Paköz’un ikinci kitabı “Var Varanın” Dolunay Yayınları’nın 25. kitabı olarak 2000’de yayınlanmış. Yazar bu eserde ilk kitaptan çok farklı bir tarz deniyor. Gerçek manada yazar işi bir eser; Var Varanın.

Arka kapak yazısında eser şu cmlerle tanıtılıyor:

“Var Varanın szli edebiyat geleneğimizin etkisinde kalınarak, bu geleneğin irdelenmesi ve geç kuşaklara esin kaynağı olması amacı ile yazılmıştır.

Bu geleneğin kk birkaç örneğinin işlenmesine karşın gücünden etkileneceğiniz umulmuştur.

Özünde ve özelinde Maraşlıyı anlatan bu yapıt yreselden ulusala dahası evrensele uzanan pırılıtları içinde barındırmaktadır.

Öykülerin çoğu zgndr. yk ve masalların dışındaki yazılar öykülerin derlendiği yöreyi ve yöre halkını anlatmaya yöneliktir. Bir çırpıda okunabilecek bu yazılarda herkes ayrı ayrı kendisinden bir parça bulabilecektir.

Unutulmaya yüz tutmuş bu geleneğin örneklerinden bizde bol bol bulunur. İsteklisi yöremize buyursun.”

Eserde Geçmiş Zaman Olur ki, Keloğlan, Yitik Yre, Saklıyurt, Delitay, Var Varanın, Pınarkız-ınaroğlan ve Hayırsylemez adlarıyla sekiz şiirsel masal yer alıyor. “.bizim kanımızda gebelik özgürlüğü, köylülük doğal yaşamı, kentlilik ise varlığı

ve çağdaşlığı özdeşleştirir de öyle akar damarlarımızdan” diyen yazar böylece Var Varanın’ın nasıl doğduğunu da dillendirmiş oluyor. “Ben geçmişimin izleri ile geleceğimin özlemlerinin bir bölümünü Var Varanın’a aktardım” diyerek de eserin kıymetini ortaya koyuyor.

Oğuz Paköz bugün eser sayısını 10’a ulaştırmış olup 15 yıla yakın bir süredir de iki ayda bir de olsa “Alkış” dergisini yayınlıyor. Daha doğrusu artık doktorluğu değil yazarlığı ön planda... En azından bizim için öyle...

VURGUN YAŞAMAK

Dolunay Yayınları’nın 2001’de yayınlanan 26. eseri “Vurgun Yaşamak” adını taşıyor. Yazarı eğitimci Mehmet Kılıç.

Kahramanmaraş doğumlu olan yazar 1981’den itibaren eğitimci olarak yurdun çeşitli yerlerinde eğitimci olarak görev yapmış. 112 sayfalık eserine yüze yakın şiir sığdıran yazar kitaba ismini veren şiirini eserin en başına almış.

“Ruhun penceresi, kalbin aynası

Gönül seyrangâhı, nimetlerin hası

Âlemde âlemlerin sanat oyası

İbret özlerini özünde toplayan;

Gözlerine vurgunum”

Mısraları ile başlayan “Vurgun Yaşamak “ şiiri şu mısralarla son bulur:

“Gün gelir adres değişir

Vakit hasat vakti, aklını devşir

Konuşmadan önce sözlerini pişir

Haram şöyle dursun meşru keyflerin bile

Azlarına vurgunum”

Şair Mehmet Kılıç bu eser ile şiir dünyasında ben de varım diyor.

ÇAYKEŞ

Dolunay Yayınları'nın 27. kitabı "Çaykeş" adını taşıyor. Yazarı Ali Karaosmanoğlu. 2001'de yayınlanan eser ismi ile dikkat çekiyor. "Çaykeş" in ne olabileceğini düşünürken hemen başlarda dördüncü sırada Çaykeş şiiri ile yüzleşince anlıyoruz Çaykeş'in ne olduğunu;

"Bütün çayları şarap niyetine içtim dün

Şarap bulamamanın adına

Biraz sevda, biraz da inadına

Bütün çayları şarap niyetine içtim dün"

Çaykeş şairimiz Ali Karaosmanoğlu eserin arka kapak yazısında şiiri ve şiir anlayışı ile ilgili olarak da şunları söylemekte:

"Hocalığımı bizzat Karacaoğlan'ın yaptığı Karacaoğlan mektebine ise anamın kollarında, anamın Karacaoğlan türkülü dilinde başladım; hâlâ aynı mektebin tek gün devamsızlık yapmamış fakat okuma yazmaya tam geçmemiş öğrencisiyim. Ömrüm yettiği yere kadar mektebime devam etmeye ve mektebimin dili arı Türkçe'yi işlemeye yeminliyim."

1972 doğumlu genç şairimize biz de başarılar diliyoruz.

3 NOKTANIN İKİSİ

Dolunay Yayınları'ndan bir ilk kitap daha.. Samiha İkbâl imzasını taşıyan eser 2002'de Dolunay Yayınları'nın 28. kitabı olarak yayınlanmış. Üstad Bahaettin Karakoç bu eser için arka kapak yazısı yerine önsöz niyetine bir "Tutanak" eklemiş eserin baş kısmına...

Geniş bir girizgahtan sonra sadede gelen Üstad Karakoç şair ve eseri hakkında şunları söylemekte:

"Samiha İkbâl, şiirimizin seyir defterinde yeni bir imza; "Üç Noktanın İkisi" ise, içerisinde duygu yüklü şiirlerini çıkınladığı oyalı bir bohça... Renkli bir paraşüt gibi vaktinde açılan, kitap dünyamıza yumuşak bir iniş yapan sevimli bir şiir kitabı... Şair neden bu ad başlığı koymuş kitabına, bilmiyorum. Sanırım üç

noktanın birisi kaosu, ikincisi ve üçüncüsü ise teklik birinci şahıs ve ikinci şahıs zamirlerini simgeliyor. Şiirin kurgusu “ben” ve “sen” eksenlidir. Bu yapılanma “biz” çokluk zamirine dönüşmedikçe budak izleri kolay kolay silinmez, örtülü göndermeler ve kanamalar devam edip gider. Şair de bunun farkındadır. Tefekkür ufku oldukça geniş, dili pıtraksız, mısra örgüleri sağlam ve üslubu da yetkindir.” Diyerek delil olarak da şairin eserdeki ilk şiirini göstermektedir. Şair ilk şiir olan “Üç Nokta”da şöyle sesleniyor:

*“Eserken rüzgar, ağırlarken gök
Aldırmadık, ağaçların direnişine
Ağaçlar kadar olamadık
Noktaladık.*

*Bir nokta değil üç nokta koyduk
Sevdamızın ardına
Sen her zaman yaptığın gibi
Düz yollara yönlendirdin adımlarını
Bana uçurumlar kaldı aşılacak*

*Bu kadar kolay olduğunu bilmezdim
Bu kadar zalimce harcanamazdı sevgiler
Düşlerim, düşüncelerim
Kendimden bir parça, öldürdüğüm*

*Unutsam diyorum
Geçmiş, geleceği
En önemlisi seni
Silsem diyorum
Şu üç noktanın ikisini”*

Ve şair için Üstad Bahaettin Karakoç’un son cümleleri; “Şairin şiir işçiliği ve şiirleri, akıymıyormuş gibi görünen fakat derin akan nehirler gibidir. Kaynağını biliyorum, uğradığı menzilleri de... Telaşsız, telaşsız, ama dopdolu ve daüssıla kokulu.

Hem kaynağını, hem de denize karıştığı vuslat çizgisini selamlıyorum bu tutanakla.”

BAŞKA DAĞLAR VAR

Şair Mehmet Aksu'nun ikinci kitabı “Başka Dağlar Var” adını taşıyor. 2002’de Dolunay Yayınları’nın 30. kitabı olarak yayınlanmış. Şair “Söz Şiirden Açılınca” başlığı ile şiir anlayışını eserinin önsözünde şu cümlelerle dile getirir:

“İnsanlar duygularının sancısını çeker günlerce. Bu duygular insanın belleğinde bazen takılı kalır. Yumaklanmış duygular sürekli aynı noktaya çarpar. İçimi bir şeyler kemiriyor dedirttirir insana. Bu çırpıntı bazen bir günü alabileceği gibi yılları da alabilir ve karmaşıklığın içerisinde ayrıntıları seçebilmeye hamile kalır insan.

İlham denilen duyguda, şairin sancılarının beyinde örtülemez hale gelmesinin sonucu, özün sunumundan bir resimlemedir. Buna da şiir denir. Özün değişik dalgalardan haykırışıdır yani.

Ben şiirlerimi, taşımış olduğum yükü yüreğimin zikir ettiği hedefe koymak, onun mutluluğunu sormak için yazarım. Özün korunmasının ve anlatımının ateşini taşıyım içimde hep. Bu benim sevdamdır. Güneşin ve gülün paylaşımı kadar.”

ÖZLEMİN YEŞİL DURAĞI

Adını Dolunay dergisi ile duyuran ve iki eseri Dolunay Yayınları arasında neşredilen Aysen Akdemir’in üçüncü şiir kitabı “Özlem’in Yeşil Durağı” da yine Dolunay Yayınları arasında 2002’de neşredilir. Dolunay Yayınları’nın 31. yayını olan eser Konfüçyüs’ten alınan bir söz ile başlayıp Üstad Bahaettin Karakoç’un “sunuş” yazısı ile devam eder.

“Derim ki;

“ÖZLEMİN YEŞİL DURAĞI” ile Aysen AKDEMİR şiirinin üçgen piramidi inşası görkemli bir biçimde tamamlandı. İlk adımda yani çıkış çizgisinde “VURGUN YÜREKLER” VAR. İkinci adımında ise

“İSLAK ÇİMEN KOKUSU” ile selamladı okurlarını. Çeşitli edebiyat dergilerinde yayınlanan şiirlerini şimdi de “ÖZLEMİN YEŞİL DURAĞI”nda topladı. AKDEMİR’in şiir serüveni burada noktalanacak mı? Kuşkusuz ki hayır! Serüven devam edecek; şairimiz bundan sonraki adımlarını daha geniş açacak ve şiir san’atı toprağına daha sağlam basacaktır.”

Aysen Akdemir Dolunay dergisinin yayın hayatının sona ermesinden sonra şiirlerini Türk Edebiyatı, Öner, Avâz, Tepe Edebiyat, Güneysu, T.Uzunoluk, Karınca, Çınar ve Külliye gibi dergilerde yayınlamaya devam etmiştir.

BİLİLEN ADRESE DOĞRU

Dolunay Yayınları’nın 32. Kitabı (üzerinde 31 yazıyor) Mehmet Kılıç imzasını taşıyor. Eser 2002 yılında yayınlanmış. Şiir dünyasına “Vurgun Yaşamak” kitabı ile adım atan şair yeni şiirlerini “Bilinen Adrese Doğru”da bir araya getirmiş. Bilinen Adrese Doğru’da;

*“Her gecenin bir boşluğu olur
Bende aşkın sarhoşluğu olur
Dilim söylese hitap olur
Yazsam bin kitap olur
Görmeyince gönül boşluğu olur”*

Diyen şair için arka kapakta Üstad Bahaettin Karakoç şu cümleleri kayda geçmekte:

“Kılıç’ın şiirleri genellikle sevgi eksenslidir. Sosyal içerikli şiirlerinde ise ince bir ironi egemen. Verdiği mesajlarda eğitimci yönü ağır basmakta. Biçim olarak da klasik halk tarzının çok üstündedir. Sıradanlığa razı olmayıp kendi üslûbunu kurmaya çalıştığı kesin. Kısacası, doğaçlama söyler gibi şiirler yazan, güzel bir gelecek va’deden velut bir şairdir Kılıç.”

Şair Mehmet Kılıç’ın bu ikinci eserle yetinmeyip üçüncü, hatta dördüncü şiir kitabını da kendi imkanları ile yayınladığını da okurlara duyurmakta fayda var.

SEVDAMIN KIBLESİNİ KAYBETTİM

Dolunay Yayınları'nın 33. eseri biyografik roman tarzında kaleme alınarak yayınlanmış. Yazarı Nurettin Şan. "Sevdamin Kiblesini Kaybettim" adı ile yayınlanan eser kapağı, muhtevası ve dahi yazı karakteri ile diğer Dolunay kitaplarından farklılık arz ediyor. Eserin Dolunay Yayınları'nın 33. kitabı olduğunu ve de 2002'de yayınlandığını tahminen söylüyoruz. Çünkü eserde bu ibareler noksan.

Bahaettin Karakoç Üstad bu aykırılığı zaten "Sunuş" yazısında dile getiriyor ve şunları söylüyor:

"Türü netleşmemiş bir kitap için, tanıtıcı bir yazı yazmanın kolay olmadığını çok iyi biliyorum. Dili yüğrük, kalemi yüğrük genç edebiyat öğretmenlerimizden Nusret Şan, ilk san'at doğumunu yapmış, göbeğini kesip bebesinin kulağına ezan okuyarak adını, "Sevdamin Kiblesini Kaybettim" koymuş ve kundağa sarıp sarmaladıktan sonra duasını yaptırmak için bana getirmiş.

Hikâye desem hikâyeye pek benzemiyor. Deneme desem, tam o da değil. Geriye kala kala bir mensur şiir olup olmadığı kalıyor. Eh, galiba edebî türler içerisinde en yakın olduğu tür, bu türdür... Her neyse.

Uzaktan uzağa, R. Tagor'un ilâhilerini çağrıştırırsa da, özgün bir eserdir Nusret Şan'ın "Sevdamin Kiblesini Kaybettim" adlı ilk eseri. Dil, oldukça zengin ve güzel; imajlar yeni ve çarpıcı. Dahası, sergilediği bütünlük içerisinde büyüleyici bir lirizm egemen. Abartılı bir illüzyon san'atını gösterime sokmuyor. Aldatma yok, isyan yok; gerçek aşk vardır.

Gerçek aşkın olduğu yerde eksik aranmaz.

Boşa söylenmemiştir hâl ehli bir şairimiz, "Aşk gelicek cümle eskiler biter" diye.

Yazar kendi biyografisi ile de farklı bir üslupla notlar düşerek arka kapakta şunları yazar:

"1964 yılının bir bahar ayında, bütün tabiatın çiçeğe durduğu bir demde, yumuşak günışığı doğduğum toprak evin üzerine henüz tel tel

dökülüyorken, benim Melek annem, kuş sesleri arasında hayatın avuçlarına bırakıvermiş beni...”

SEVGİSİ İBADET OLAN SEVGİLİYE

Yine tahminen Dolunay Yayınları'nın 34. kitabı da Nusret Şan imzasını taşıyor. Eser “Sevgisi İbadet Olan Sevgiliye Peygamber Efendimize (s.a.v.) Mektuplar” adı ile 2002’de çıkmış okur karşısına. Eser, Kutlu Doğum etkinlikleri çerçevesinde kaleme alınan mektuplardan oluşmuş.

Yazar eserde yer alan mektuplarla ödül de almış.

Takdim yazısında şu dilekte bulunuyor:

“Dilerim, yüreğimin ve kalemimin taşkınlıkları sizi sıklamaz ve incitmez. Zira ben, onca sevdalılarının içinde bu aşk yolunun henüz emekleyen çocuğuyum. İşte bu yüzden kelimelerimi mevziine yerleştirmem de cümlelerim edep ölçülerinin dışına çıkarsa beni bağışla...”

En sevgiliye, güzellerin en güzeline yazılan bu mektuplardan birinde ise yazar şöyle sesleniyor:

“Ey Güzellerin En Güzeli..

Ruhumun hicret ânı yaklaştığında, zaman vuslat çizgisine erdiğinde, ömrümün kıyısına geldiğim vakit, Sırat'ın öteki yakasına beni de çağır..

Naz dediğin bir kördüğüm... Yeter ki, çağır beni... Yeminler olsun sözsüz nazsız gelirim sana...

Ey Benim Efendim...

Geçtiğin yollarda çimen olayım, çiçek olayım, durağın olayım, uğrağın olayım, han olayım, konak olayım...

Yok eğer bunların hiçbiri olamazsam n'olur izin ver, kurbanın olayım...”

Nusret Şan “Sevdanın Kiblesini Kaybettim” ile başlayan yazı serüvenini bu eserde de en güzel şekli ile devam ettiriyor.

GÖZLERİN AŞK MAVİSİ

Dolunay Yayınları'nın 35. kitabı yine bir Nusret Şan kitabı. 2003'de yayınlanan eser "Gözlerin Aşk Mavisi" adını taşıyor. Eserin sunuş yazısını şair İnci Okumuş kaleme almış. İnci Okumuş eser ve yazarı için şu cümleleri kuruyor:

"Bundan bir yıl kadar önce, "Yeryüzü taşlarla doludur, ama pek azı boyunlara kolye olur" diye bir söz okumuştum. Hakikaten bazı eserler, genç bir kalbin dinamizmini her kuşağa aktarmada büyük adımlar atması bakımından, bu iltifatı hak ediyorlar.

Bu açıdan baktığımızda; ilk eseri Dolunay Yayınları arasından "merhaba" diyen ve beğeniyle okunan Nusret Şan arkadaşımızın, Gözlerin Aşk Mavisi adlı bu eseri de; "Her kitap tılsımlı bir saray, kapıları her gelene açılmaz" ifadesini etkisiz kılarcasına, isteyen her gönüle kapıları sonuna dek açık bir saray gibi görünüyor."

16 farklı denemeden oluşan eserin arka kapak yazısında ise yazar şöyle sesleniyor:

"Ben, kelimeleri çırpınıp çırpınıp da konacak bir dal, konacak bir mısra bulamayan şâir ya da yazarlardan biri değilim..."

Ben, Hz. Yusuf'u kuyuya atan kardeşlerin yalan ağıtları değilim. Züleyha'nın doğranan parmaklarından akan helâl kanım... Sevgilinin gözlerinden dökülecek bir damla yaş için bütün gülüşlerini fedaya hazır olanlardanım...

Ben, özlenen ellere uzanan el, arzulanan dudaklara uzanan sözcüğüm. Sevenlerin altın sesi, aşkın en has nefesiyim... Cezbedilmek istenen kalplerin câzibe merkezi, şâirler için de en güçlü vuran yüreğim...

Velhasıl ben, bütün sevenlerde yaşayan Mecnûn'um...

Ellerimizin tutamayacağı, gözlerimizin göremeyeceği sırlarımızı bir bir bilen Allah'ın kuluyum...

Ben, sevdanın diliyim...

Ben, edebiyat öğretmeni Nusret Şan'ım..."

ANI DÖKEN BAHÇE

Dolunay Yayınları'nın 36. kitabı Şahin Taş imzasını taşıyor. “Anı Döken Bahçe” şairin üçüncü kitabı. Gaziantep doğumlu olup edebiyat öğretmeni olarak görev yapmakta olan şair; Milliyet Sanat, Sanat Olayı, Yedi İklim, Maveria, İkinci Yazıları, Yeni Yaprak, Şiir Defteri, Yalnız Ardiç, Bağbozumu, Çağdaş Türk Dili, Karşı Edebiyat, Edebiyat Yaprığı, Edebiyat Ortamı, Alleben, Parşömen, Hece, Kırığı, Yolcu, Yitik Düşler, Çınar, Ay Vakti, S'imge, Çıkrık, Yom gibi dergilerde şiirlerini yayınlamış. Ayrıca şiirleri antolojilerde de yer almış.

Üstad Bahaettin Karakoç şair ve şiiri için şunları söylüyor:

“Anı Döken Bahçe ile cümle şiir dostlarını tatlı bir tebessümle selâmlayan şair Şahin Taş, şiirin DNA'sını iyi tanıyor ve günübirlik şiirle yaşıyor. San'atın zenaatle örtüşen penceresinden bakanlardan ve tantanayı sevenlerden değil. Kuru bir kelime istifçisi hiç değil; harfleri bile dil potasında damıtmasını bilen şiirin bir arıbeyidir. Döktükleriyle çoğalan, çoğaldıkça aydınlık bir oylum geliştiren bu şiir bahçesinde, Şahin Taş imzası, yeni bir ufuk çizgisinin edebiyat dünyamızdaki habercisidir bana göre. Selâmlıyorum.”

MAVİ BEKLENTİLER

Dolunay Yayınları'nın 37. eseri olan “Mavi Beklentiler” Mustafa Okumuş imzasını taşıyor. Yazmaya şiirle başlayıp ilk eser olarak da şiirlerini topladığı “Gönül Bahçesi”ni yayınlayan yazarın araştırmacı kimliği de var. İçerisinde doğup büyüdüğü Beyoğlu Beldesi'ni kitaplaştırmış.

Elimizdeki eser “Mavi Beklentiler” ise deneme türünde yazılmış başarılı bir çalışma.

“Deneme türlerinde ayrıntılı bir tanıtım yapmanın gereği olduğunu sanmıyorum. Bu nedenle kısa bir değiniyle yetineceğim:

Yakın ve uzak çevremden insan kesitlerine hep eğitimci gözlüğü ile baktım. İstedim ki, düşünselliğin

derinliğinde insan, kendini sorgulasın, tanınsın ve de kendi kendisiyle yüzleşebilsin. Bu ereğe dönük ilgi alanları oluşturmağa çalıştım.

Bu alandaki iletileri kişi, kendi özgürlüğü ve özgünlüğü ile algılama, özümseme, yorumlama hakkına sahiptir. Okurlarımın bunu gereğince değerlendireceklerine inanıyorum.

Kaldı ki ben, son sözün okurlara ait olduğunu düşünüyorum” diyen yazar deneme türünde yoğunlaşarak yeni yeni eserlere de imzasını atacaktır ileriki yıllarda.

Bu çalışmanın yayınlandığı günlerde 10. eserini de yayınlamış olan yazarın bu son eseri de deneme türünde olup “Kendini Tanımadan Gidenler” adını taşımakta. Eser İstanbul’da Çağrı Yayınları arasında neşredilmiş.

SÜRGÜN VEZİRİN AŞK NEŞİDELERİ

Dolunay Yayınları’nın 39. kitabı “Sürgün Vezirin Aşk Neşideleri” 2004’de yayınlanmış. Üstad Bahaettin Karakoç’un sayısı yirmiye aşmış eserlerinden biri. Yazar eseri dört bölüme ayırmış. İlk bölüm kitaba da ismini vermiş. “Ferman Padişah’ın mülk de O’nun” diyen şair “İtiraf” ile başlamış esere:

*“Başıma ne geldiyse beyaz sevdamdan geldi
Belki de salt budur sürgünlüğümün gerekçesi
Uyum en gizemli bir ahenktir hayat çalgısında
Ötelerin ötelere alazlanır
Has sözün çarpıcı dibacesi*

*Aşk, amaca götüren en kısa yoldur önümüzde
Bu yolda ne öğrendimse inanınca öğrendim
Zevklendim şu dağ senin, bu dağ benim gezmekten
Uçtan – kıydan – kenardan değil
Özümden yanınca öğrendim*

Gördüklerimden çoktur göreceklerim

Öğrendiklerimden çoktur öğreneceklerim”

Eserin ikinci bölümü “Şarkılar” adını taşıyor. Bu bölümde on şarkı yer almış. Üçüncü bölüm “Ben ve Sen Burcunda Aşk ve Utku” adını taşıırken dördüncü bölüm “Türkmani” adını taşımakta.

Kendi eserleri de dahil olmak üzere her eserin arka kapak yazısına eser ile ilgili sözler kaleme alan Üstad Bahaettin Karakoç bu eserin arka kapağını ise bir şiir ile taçlandırmış. “Senin Denizine Çeker” adlı bu arka kapak şiirinin ilk mısralarında;

“Fırakına kilitlendim, ne hasta bil ne aç beni;

En ehil çilingir sensin, açacaksan sen aç beni”
diyor.

DAĞLAR YOL VERMEZ Kİ DOSTA GİDEYİM

Dolunay Yayınları’nın 40. kitabı “Dağlar Yol Vermez ki Dosta Gideyim” bir başka Karakoç imzasını taşıyor. Şair babanın şair evlatları olan Karakoçlardan M.Nafiz Karakoç’un ilk eseridir “Dağlar Yol Vermez ki Dosta Gideyim”. 2004’de yayınlanan eserde yer alan ilk iki şiir şair kardeşlerin şair babaları Himmet Hoca’ya ait.

Himmet Hoca dört şair Karakoç yetiştirmenin ötesinde aynı zamanda Kurtuluş Savaşı gazilerimizden.

Maraş’tan çıkıp cepheye gider iken Kayseri’den yazıp gönderdiği şiirde Himmet Hoca şunları söyler:

“Haziran onbeşte çıktık sıladan

Takdir ne gösterir fallarımıza

Yıkılası gurbet elin sitemi

Yine çanta taktı dallarımıza

Çardak Çardak derler hepsi de

İçine girmeye korkuyor herkes

Maraş’ta oturan şol koca merkez

Mavizer verdiler ellerimize

*Kayseri'den çıktık şehri Karaman
Kısmet kalkmayınca dönüp varamam
Şol koca Konya'da bizi araman
Akşehir geliyor yollarımıza*

*Kul Himmet'im der ki okur yazarım
Gurbet elde kaldı benim nazarım
Mektubumu Kayseri'den yazarım
Acep varır mola illerimize?"*

MÜLTECİ YALNIZLIĞIM

Dolunay Yayınları'nın 41. kitabı olarak 2006'da yayınlanmış "Mülteci Yalnızlığım". Yazarı Filiz Nur Atalan. Kapak tasarımı ve iç düzenlemesi ile diğer eserlerle farklılık arz ediyor. "Su Eksenli Şair" diye takdim edilmiş Filiz Nur hanım Üstad Bahaettin Karakoç tarafından. Şair Atalan 83 şiirden oluşan eserine "Esirgeyen, Bağışlayan" şiiri ile başlıyor:

*"yalın ayak ruhlar gördüm
kulpu kırık testileri dolduran.
boynunda hasretin ipi
taburesi ayrılık olan.*

*çıplak bedenler gördüm
kat kat kini giyinmiş.
boynunda nefretin ipi
taburesi kibir olan.*

*öyle yürekler gördüm ki,
affedici, şefkâtlı, merhametli
boynunda günahların kefareti
seccadesi;
esirgeyen, bağışlayan
Allah'ın adıyla başlayan..."*

“Su Eksenli Şair” Filiz Nur Atalan için Üstad’ın arka kapak yazısında kaleme aldıkları ise şu cümlelerden oluşmakta:

“Acı su değil ki dili burksun, kuyu suyu değil ki toprak koksun, yağmur suyu değil ki biriktiği küçük göletlerde yosun tutsun; bu su, tuzsuz, kireçsiz, yosunsuz bir kaynak suyudur.

Fuzuli, bu kaynak suyunu yoklaya yoklaya gizemli derinliğine ulaşmış ve kutsal bir coşkuyla “Su Kasidesi”ni yazmıştır. Niyazi Mısri, kalemini bu suda ıslata ıslata gerçek aşkın haritasını çizmiştir. Ahmet Yesevi’nin Demirkazık yıldızı bu sudur. Mevlâna, Yunus Emre, Mahtum Kuli, Nabi ve Şeyh Galip de bu kaynak sudan içmişler ve kendilerinden geçmişlerdir. Her şair bu kaynağın gözüne ulaşmaya çalışır; abıhayat veya bengisu dedikleri, içeni ölümsüz kılaceğine inandıkları su, bu su olsa gerek.

Şair Filiz Nur Atalan da edep harmaniyesine bürünmüş, iman ıtırını yüreğine sürünmüş, aşk ateşiyle ütölmüş ve bu kaynak sularında yıldızları çimdiren genç bir şairimizdir.”

KIRDA KELEBEK KOVALARKEN ADINI UNUTAN ÇOCUK

Dolunay Yayınları’nın 42. kitabı yine bir bayan şaire ait. Samiha İkbâl 2006’da yayınlanan bu ikinci kitabına “Kırda Kelebek Kovalarken Adını Unutan Çocuk” adını vermiş.

Arka kapak yazısında Üstad Karakoç şair ve şiiirleri için şu cümleleri kurmakta:

“Köpüren duygularını, şiirsel düşüncelerini, marazi olmayan hayallerini, iç ve dış gözlemlerini etik ve estetik çerçevesinde temellendirerek şiir formu haline dönüştüren Samiha İkbâl, ikinci şiir kitabı “Kırda Kelebek Kovalarken Adını Unutan Çocuk” adlı eseriyle yine okuyucularını selamlıyor.

Günübirlik konuşulan bir dilin klasik yapısıyla oynayarak, sınırlarını aşarak şiirin diline ulaşmak, elbette kolay bir iş değil. Bunu başaran şair denir.

İkbal'in şiiri pıtıraksız, sesi ezgili ve yumuşak, şiirleri vişne bahçeleri gibi ışıltılıdır.

Şair ve bu eseri de güzel bir gelecek vaad etmektedir. Şiir dünyamız için sevindirici bir olgu. Güzel ve kalıcı olanı selamlamaktan kıvanç duyarım. Yolun açık olsun İkbal, şiirlerinin kemalı daha da artsın!”

GÖNÜLLERİN BUDAK GÜLLERİ

Dolunay Yayınları'nın 43. Kitabı Mehmet Aksu imzasını taşıyor. “Gönüllerin Budak Gülleri” adı ile okur karşısına çıkan eser şairin Dolunay Yayınları arasında yayınlanmış üçüncü eseri. İlk kez “Sevdamın Yurdu” ile 1999'da okur karşısına çıkan şair, 2002'de de “Başka Dağlar Var” adlı eseri ile okur karşısına çıkmış. Elimizdeki üçüncü eserde şair 41 şiir kaleme almış. Eserde yer alan ilk şiir “Gönüllerin Budak Günleri” şu mısralarla başlıyor:

*“Dağlaşan umutları yutkunmak için
bulutlara değen baş gerek.*

Kanayan yarayı kurutmak için

Mecnundaki Leyla'ya danışmak gerek.

*Mekan ne taşla yapılır ne de hırkayla,
bir gönüle konmak gerek.*

*Enginlere akan sular eğlenmez derelerde,
her dilden türkü söylenir.*

*Gönüllerin budak günleri en yakın zamanlardır
Türküler gönüllerde demlenir.”*

Yukarıda alıntıladığımız mısraları okuduktan sonra kitabın ismini de “Gönüllerin Budak Günleri” olarak tashih etmek gerekir sanırım.

SAHİPSİZ HÜZÜNLER

Dolunay Yayınları'nın 44. kitabı M.Akif Şahin imzasını taşıyor. “Sahipsiz Hüzünler” adını taşıyan ve 2006'da yayınlanan eser tıp eğitimi almış şairin de ilk eseri. Üç bölüm ve 23 şiirden oluşan eserin ilk bölümü Aşk ve Hüzün adını taşımakta ve “Her Akşam İnersin” şiiri ile başlamakta. Son bölümün son şiiri ise “Anne”.

*“yüreğimde bir kıpırdayış oluyor
senin baharını gördükçe anne
ayrılınca hüznün kapımı çalıyor
sensiz yaşanmıyor bu hayat anne”*

Üstad Bahaettin Karakoç’un arka kapak yazısı ise yine diğerleri gibi şair ve şiiri hakkındaki düşünceleri yansıtıyor. Karakoç Üstad M.Akif Şahin için şunları söylemekte:

“Toprak uyanınca yerlerin-göklerin rengi değişir, bir şair sevdalanınca şiir yağmura dönüşür. Harflerin çıldırıp raks etmesi, kelimelerin yeni anlamlar yüklenmesi, sesin gizemlere bürünmesi böyle dönemlerde ortaya çıkar.

Havaya, suya, toprağa düşen cemreler evrelerini tamamladılar. Şairlerin yüreklerini ısırarak şiir gündemdedir şimdi. Bu şairlerden birisi de M.Akif Şahin’dir. Uzun soluklu şiirler yazan bu şairimiz “Sahipsiz Hüzünler” adlı ilk şiir kitabıyla katılıyor aramıza. Hayırlı olsun.”

BEN SENİN YUSUF’UN OLMUŞUM

2006’da yayınlanan bir diğer eser ise 45. kitap olan “Ben Senin Yusuf’un Olmuşum”dur. Yazarı Üstad Bahaettin Karakoç. Üstad Karakoç kitaba ismini veren Ben Senin Yusuf’un Olmuşum’da;

*“Mevsim umurumda mı, bana hep bir gül bırak
Sormadığın günlerde ne haldeyim iyi bak
Uzaktan geçen kuşlar konmuyor pencereme
Sensiz bir gün yaşamak en ağır bir cereme
Seni bulduğum yerde kendimi yitiririm
Benden bir çiçek iste bir bahçe getiririm.”*

diyor.

Arka kapak yazısında ise TC Kimlik No da dahil olmak üzere tüm kimlik bilgilerini vererek şunları söylüyor:

“Hamdolsun yüce Rabb’ıma ki Bahaettin Karakoç’u insan sıfatında Türkiye’de yaratmıştır. Hamdolsun ki Müslüman’dır. Son Peygamberin ümmetindedir. Bezm-i elest akdine sâdık,

Kaalübela'dan beri açlığı, susuzluğu hiç geçmeyen bir âşıktır. Zikri ve yangını yüreğinden, dumanı başından hiç eksik olmaz. İşte bir ömrün özeti bu. Fazlası teferruattır.”

UMUTLARININ TÜKENDİĞİ YERDE BEKLE BENİ GELECEĞİM

Dolunay Yayınları'nın 46. kitabı Nusret Şan imzasını taşıyor. Eser “Umutlarının Tükendiği Yerde Bekle Beni Geleceğim” adı ile okur karşısına çıkmış. Üzerinde Dolunay Yayınları'nın kaçınıcı eseri olduğuna dair bir ibare yok. Yalnız baskı tarihinden 46. eser olduğunu çıkarmak mümkün. Yazarın daha önceden Dolunay Yayınları'dan çıkan üç eseri daha var.

Eserin baş kısmında yazarın biyografisine yer verilmiş. Önsöz'e yazar şu cümlelerle başlıyor:

“O sevgi ki...

Başlangıcı olmayan bir zamandan sonsuzluğa doğru uzanan en uzun ömürlü saltanattır...

O sevgi ki...

Yüreğimize nazlı nazlı dokunan beyaz bir kanat, derin derin içimize çektiğimiz büyü bir tütsüdür...

O sevgi ki...

Kalplerimizi aynı bahçede yeşerten ezeli bahardır...

Eğer bizler sevgiye gönlümüzün kapılarını kapatırsak, yeryüzünde kendimizden başka hiçbir şeyimizin olmadığını görürüz. Çünkü sevgi; iç dünyamızın paha biçilemeyen zenginliği, dünya nimetlerinin önderi, sevgili Peygamberimizin insanlığa mirasıdır.”

Yazar Nurettin Şan Dolunay Yayınları'ndan çıkan bu dördüncü eserinden sonra da yazarlık çalışmalarını ilerleterek devam ettirmiş ve onuncu esere imzasını atmış bir değerimizdir...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM:

DOLUNAY ŞİİR ŞÖLENLERİ

*“Ölçünüz, tartınız ve tarafsız bir
gözle neresinden bakarsanız bakınız,
Dolunay Şiir Şöleni bir ilktir ve
tektir. Sonuna kadar da bu özelliğini
koruyacaktır.”*

Ozanlık geleneği binlerce yıllık kültür genlerimizde var olan bir töredir. Özlü sözler ustaları tarafından dizeleşir, ozanın dilinde söze gelir. Dede Korkut en öncü ozanlardandır. Karacaoğlan ve Dadaloğlu ise bu coğrafyanın yetiştirdiği son yüzyılların büyük ozanları...

Şairler de tıpkı ozanlar gibi özlü, manalı ve hikmetli sözleri bulup dile getirmektedir. Yalnız arada bir fark vardır. Ozan sözlerini saz eşliğinde dillendirip meydanlarda kitlelere hitap ederken şair sözlerini kağıda nakşedip kitaplaştırma yolundadır. Bazan ya salonlarda ya da meydanlarda birkaç şairin çıkıp bir iki şiir okuduğu da olmuştur. Bu salon şairlerini Üstad Bahaettin Karakoç “omuzları heybeli bürokrat kimlikli, bulvar şairi” olarak tanımlar. “Tıpkı mevsimleri kovalayan muhacir kuşlar gibi” bu bulvar şairleri de bürokrasinin içerisinde özellikle anma programlarında yer alırlar.

Bahaettin Karakoç, Said Yaylalı müstearı ile kaleme aldığı bir yazıda bu şairler için şunları söyler:

“Bir bakıyorsunuz omuzları heybeli bürokrat kimlikli ne kadar bulvar şairi varsa hepsi oradalar, tıpkı mevsimleri kovalayan muhacir kuşlar gibi... Hepsi de en çok üçer şiirlik şairlerdir bunlar. Her gittikleri yerde ezberlerindeki o üç şiiri şakıyıp dururlar. Bundandır ki gittikleri yerlerde şiiri kimseye sevdiremezler, davranışlarıyla soylu şiirin yolunu sürekli keserler. Bundandır ki Türk şiirinin münbit toprağı çoraklaşıp çölleşmiş, buna bir alternatif olarak da maddeci ve tenperest bir sol akım ortalıkta tercüme

şairlerle bütün öz-değerlerden soyunarak çırlı-çıplak şeytan dansı yapmaya başlamıştır.

Sunduğumuz gerçeklerin ışığı altında şiir toprağımızı çoraklıktan-çölleşmekten kurtarmanın yollarını düşündük. Türkiye’de gerçek şairler vardır, çok soluklu genç şairler vardır. Yazacak dergi, ellerinden tutacak birileri olmadığı için bunlar kendi kabukları içinde çürütür giderler. Devletimiz sanata-kültüre sahip çıkmaz. Meselâ bir Kültür ve Turizm Bakanlığı’mız vardır, bu bakanlığımız, üst kademelere dalkavuk etmekten öte bir sanatları olmayan bir sürü omuzları heybeli bürokrat şair-yazar takımıyla adeta kuşatılmıştır. Sahne bunlarla açılır, bunlarla kapanır. Böylesine kalın ve kara bir perdeyi yırtıp kaldırarak, gerçek değerleri ortaya çıkaracak bir Kültür Bakanı ve yardımcıları hani nerede?.. Bu perde öyle durdukça büyük bir şair adayı olan Adem Konan’dan, Aysen Akdemir’den, Çiğdem Artar’dan, Mustafa Pınarbaşı’ndan, bilmem daha nicelerinden kimin haberi olacaktır?..”

Üstad Bahaettin Karakoç’un bu sözleri kaleme aldığı tarih 1987 yılı Mayısı.

Dolunay dergisinin yayın hayatına atılışının üzerinden 1,5 yıla yakın bir zaman geçmiş. Zaten Üstad Bahaettin Karakoç da bu sözlerini kendi dergisi olan Dolunay’ın 17. sayısında dile getiriyor.

Dolunay dergisi, bu çalışmanın ilk bölümünde de dile getirdiğimiz gibi “yeni sözler söylemeye yükümlü genç şair ve yazarları ortaya çıkarmak ve onların ellerinden dostça tutmak için yayın hayatına atılmıştır.”

Yayın hayatına atılışının ilk yılında Dolunay Yayınları’nı hayata geçirip Dolunay kadrosunun şiir deneme ve hikâyelerini kitaplaştırma yoluna giren Dolunay dergisi ikinci yayın yılında ise bambaşka bir etkinliğe imza atar ve bunu gelenekselleştirir.

Bu yeni ve güçlü etkinliğin adı “DOLUNAY ŞİİR ŞÖLENİ”dir. İlki 23 Nisan 1997’de gerçekleştirilir. Bu ilk şölen ile ilgili olarak Said

Yaylalı imzası ile Üstad Bahaettin Karakoç şunları kaleme alır:

“DOLUNAY ŞİİR ŞÖLENİ –I, 23 Nisan 1987 Perşembe günü saat 14’de K.Maraş Sabancı Vakfı Kültür Sitesi’nde başladı. Salon tıklım tıklım doluydu. Civar illerden bu şölende bulunmak üzere işlerini bırakıp gelenler vardı. Sunuculuğunu Dolunay’ın değerli yazarlarından öğretmen Ali Yurtgezen’in yaptığı şölenin açış konuşmasını, Bahaettin KARAKOÇ yapmış ve onu takiben de kürsüye Fırat Üniversitesi Teknik Eğitim Fakültesi Dekanı Prof Dr Kemal GÜÇLÜOL Bey davet edilmiş, o da günün anlamına uygun güzel bir konuşma yapmıştır.”

Bir ilk olan Dolunay Şiir Şöleni’ne katılan 27 okuntulu şair alfabetik sırayla kürsüye çıkıp ikişer şiir okuyarak vakur bir şekilde kürsüden inerler. İlk olan bu şairler; Ali AKBAŞ, Hasan AKÇAY, Çiğdem ARTAR, Yılmaz AŞIKALIOĞLU, Tayyip ATMACA, Arif BİLGİN, A. KARAKOÇ, Bahaettin KARAKOÇ, Ertuğrul KARAKOÇ, Hüseyin KARAKOÇ, Adem KONAN, Mehmet NARLI, Günay ÖZDENİZ, Beyazıt ÖZBOSTANCI, Sıddık ÖZER, Mustafa PINARBAŞI, Muhsin İlyas SUBAŞI, Ahmet SIVACI, Nazmi TATAR, Bayram Bilge TOKER, Mustafa TÜRK, Bestami YAZGAN ve Günay YARDIMCI’dır.

Programın son bölümünde Bayram Bilge TOKER’in müzik şöleni güne ayrı bir mana katar...

Bu ilk Şölen yerel ve ulusal basında büyük bir yankı uyandırır. Hakkında farklı kalemler tarafından değerlendirmeler yapılır.

Zaman Gazetesi şölenin ertesi günü 18 Mayıs 1997 tarihli nüshasında şu haberi girer:

“Muhsin TOPRAK

K.MARAŞ-K.Maraş’ta ilk kez “Şiir Şöleni“ düzenlendi. K.Maraş’ta yayınlanan Dolunay Edebiyat ve Sanat Dergisi’nin düzenlediği Dolunay Şiir Şöleni Sabancı Kültür Sitesi’nde yapıldı. Otuz civarında ozanın katıldığı Şiir Şöleni 2.5 saat sürdü. Şiir Şöleni’nde yurdun değişik yörelerinden gelen ozanlar kendi şiirlerini okudular.

Şiir Şöleni'ne Ankara'dan gelerek katılan Bayram Bilge Toker iki şiirini okudu. Aynı zamanda Kültür Bakanlığı Türk Halk Müziği Korosu sanatçısı da olan B. Bilge Toker bir saz resitali verdi. Saz resitali de okunan şiirler kadar ilgiyle dinlendi. Dolunay Şiir Şöleninde bir konuşma yapan Dolunay dergisi sahibi Bahattin Karakoç, "Şiir Şöleni'ne gösterilen bu sıcak ilgi bizleri bundan sonraki etkinliklerimiz için cesaretlendirmiştir. Şiir Şöleni'ne katılan ozanların şiirlerini bir kitapta toplayacağız. Bu etkinliklerimizi sürdüreceğiz." dedi. Dolunay Şiir Şöleni'ne Belediye Başkanı Hacı Ali Özal, Türkoğlu Kaymakamı Mustafa Tekmen, Elbistan Belediye Başkanı Hamza Akbaş da katıldı."

Yazar Bekir Oğuzbaşaran ise Türkiye Gazetesi'nde "Dolunay Şiir Şöleni" başlığı altında 30 Nisan 1987'de şunları yazar:

"Kahramanmaraş'ta 1,5 yıldır hiç aksamadan "Dolunay" adlı bir aylık fikir, sanat ve edebiyat dergisi çıkıyor. Bu dergiyi, tanınmış şairlerimizden Bahattin Karakoç hemen hemen tek başına yayımlıyor. 18. sayısına hazırlanan ve her sayısında gittikçe, daha da istikrar ve muhteva kazanan "Dolunay", 23 Nisan 1987 Perşembe günü ilk defa bir "Şiir Şöleni" tertip etti. Memleketimizin ileri gelen birçok şairi kendileriyle yapılan istişarelerden sonra bu merasime davet edildi. O yüzden güzel davetiyede, meşhur şairlerden birçoğunun ismi de var. Davetli ve adı ilan edilmiş olan bazı şairler çeşitli mazeretler göstererek merasime gelmediler. Katılan şairler ise, bize güzel bir salonda, iyi bir takdim ve ses düzeni içinde enfes bir dört saat yaşattılar. Bizi, daha doğrusu nezih bir dinleyici topluluğunu şiirin yüce ufuklarında gezdirdiler. Manevi bir haz denizinde yüzdürdüler. Birçok genç kabiliyetin de yer aldığı bu söz, ses ve mana merasiminde şairler, alfabetik sıraya göre ve büyük bir düzen içinde birer, ikişer, üçer şiirlerini okudular. Bunlar arasında Dolunay'ın herşeyi olan ve merasimin organizesini de yürüten Bahattin Karakoç'tan başka, Abdurrahim Karakoç, Ertuğrul Karakoç, Muhsin İlyas Subaşı, Ali Akbaş, Ayhan İnal, Bayram Bilge Toker,

Şükrü Karaca, Ahmet Sıvacı, Arif Eren gibi tanınmış şairlerle Dolunay'ın edebiyatımıza kazandırmaya özel önem verdiği 15 kadar genç şair ve Anadolu'nun çeşitli yerlerinden gelen, oralarda çıkardıkları dergiler etrafında toplanan şair arkadaşlar da vardı. Bu şairlerle Kahramanmaraş bir şair harmanı olmuştu. Şölende şiir ekildi, şiir hasat edildi. Maraş'ın öteden beri bilindiği gibi, Anadolu'nun belli başlı kültür ve mana merkezlerinden biri olduğu bir kere daha gözlemlendi. Programın sonunda Bayram Bilge Toker'in sazıyla kendi bestelerinden oluşan takdimi göz doldurdu.

Kahramanmaraşlı aydınların misafirperverliği ise, övgüye değerdi.

Anadolu'nun tertemiz bağrından fıskıran bu kuvvetli şiir damarının her yıl böyle şiir merasimlerinde değerlendirilmesi, sanatçı-halk kaynaşmasının gerçekleşmesi, muhakkak ki, bazı fedakârlıklarla mümkündür.

Çok gülbüz bir şekilde doğan, “Dolunay Şiir Şöleni”nin ananevi hale gelmesini diler, başta Bahattin Karakoç olmak üzere, bütün emeği geçenleri tebrik eder, şairlerimizin ve alakalıların böyle güzel bir başlangıcı maddi ve manevi destekleriyle devam ettirmelerini bekleriz...”

Dolunay Şiir Şöleni'nin ikincisi 13 Şubat 1988'de gerçekleştirilir.

Belirlenen tarihler oldukça anlamlıdır. İlki Cumhuriyetimizin kuruluş yıldönümüne denk getirilirken ikincisi de Kahramanmaraş'ımızın düşman işgalinden kurtuluşunun ertesini gününe denk getirilmiştir. 1988'in 12 Şubatında Bayramı yaşayan Maraşlı ertesi gün de Şöleni yaşamıştır.

Said Yaylalı müstearı ile Üstad Bahaettin Karakoç ikincisi gerçekleştirilen bu şölen ile ilgili olarak Dolunay dergisinde şunları kaleme alır:

“Avlaklardan seyrek geçerim, ama av hasatı şölenlerini kolay kolay kaçırmam. Toplu şiir gösterilerinden zevklenirim. Sahnedeki kürsüye sırasıyla şiir okumaya çıkan şairleri tanımak ve

dinlemek; sahnenin karşısındaki koltuklara yerleşip oturan ve her hareketi dikkatlice takip eden seyircilerin bu atmosferdeki hâllerini tahlile çalışmak, ufkumu sürekli genişletir.

Tadı hafızamda hâlâ taptaze duran böyle toplu bir gösteriyi daha bu yakınlarda Kahramanmaraş Kültür Müdürlüğü Sabancı Vakfı Kültür Merkezi salonunda seyrettik. Zaman çizgisi olarak 13 Şubat 1988'de. Dolunay Şiir Şöleni'nden bahsettiğimi sanırım anlamışsınızdır.

Evet Dolunay Şiir Şöleni'nin ikincisi de yapıldı, benzerlerinden kat kat üstün bir şölen... Benim tanıklığım ne ki, orada bulunan, başından sonuna kadar dikkatlice takip eden bütün basın mensupları, protokol ve dinleyiciler tanıktır buna. Benim görevim, o görkemli şölenin görgü tanıklarını konuşturmak değildir burada, gördüklerimi, seyir çizgisinden dışarıya sapsmadan özetleyerek anlatmaktır.

Ali Yurtgezen'in sunuculuğunu yaptığı Dolunay Şiir Şöleni'nin muhtevası çok zengin bir programı vardı. Nitelikli şiir gündemdeydi. Dünümüz, bugünümüz, yarınımız sergilendi sahnede. Herkesin iç âleminde ufuklardan ufuklara koşular başladı.”

Açılış konuşmalarının hemen ardından Dede Korkut'tan uyarlanan Dolunay Şiir Şöleni Duası okunur. Yüreklere hoplatan, dinleyenlerini salondan alıp Orta Asya'nın steplerine götüren o duayı burada tekrar okumak gerek:

“Allah, Allah, Bismillah!

Allah, Allah demeyince işler düzelmez; kadir Allah vermeyince er, zenginleşmez.

Ezelden yazılmasa, kul başına kaza gelmez; ecel vakti ermeyince, kimse ölmez.

Ölen adam dirilmez; çıkan can geri gelmez.

Bir yiğidin, kara dağ yumrusunca malı olsa, yığar; toplar; talep eyler; nasibinden fazlasını yiyemez.

Gürüldeyip sular taşsa, deniz dolmaz. Kibirlik eyleyen, Allah sevmez; gönlünü yüce tutan erde, devlet olmaz.

El oğlunu beslemekle, oğul olmaz; büyüyünce bırakıp gider; gördüm demez. Kül tepelik olmaz; güveği oğul olmaz.

Kara eşekbaşına gem vursan, at olmaz. Hizmetçiye elbise giydiren, hanım olmaz.

Lapa lapa karlar yağsa, yaza kalmaz; yapağılı yeşil çimen, güze kalmaz.

Eski pamuk bez olmaz. Karakoç ata kıymayınca, yol alınmaz; kara çelik öz kılıcı çalmayınca, hasım dönmez; er, malına kıymayınca, adı çıkmaz. Kız anadan görmeyince, öğüt almaz; oğul babadan görmeyince sofraya çekmez. Oğul babanın yerine yetişendir; iki gözünün biridir.

Devletli oğul olsa, ocağını korudur!

Oğul da neylesin, baba ölüp mal kalmasa. Baba malından ne fayda, başta devlet olmasa.

Devletsiz şerrinden Allah saklasın hanım sizi!

Sert yürürken, cins bir ata namert yiğit binemez; binince, binmese daha iyi. Çalıp keser öz kılıcı, namertler çalmasa daha iyi. Çalabilen yiğide, ok ile kılıçtan bir çomak, daha iyi, misafiri gelmeyen kara evler, yıkılsa daha iyi.

İnsanın içmediği acı sular, sızınca, sızmasa daha iyi.

Baba adını yürütmeyen hoyrat oğul, baba belinden inince, inmese daha iyi. Ana rahmine düşünce, doğmasa daha iyi. Baba adını yürütünce, devletli oğul, daha iyi. Yalan söz dünyada olunca, olmasa daha iyi. Gerçeklerin üç otuz on yaşını doldursa daha iyi. Üç otuz on yaşınız dolsun. Hakk size kötülük getirmesin, devletiniz devamlı olsun hanım hey!

Gittikçe, yerin otlarını geyik bilir. Yeşermiş yerlerin çimenlerini, yalan eşeği bilir, ayrı ayrı yerlerin izini deve bilir, yedi dere korkularını, tilki bilir.

Geceleyin kervan göçtüğünü, çayır kuşu bilir.
Oğulun kimden olduğunu ana bilir. Erin ağırını,
hafifini at bilir. Ağır yüklerin zahmetini, katır bilir.

Nerede sızılar var ise, çeken bilir. Gafil başın
ağrısını, beyni bilir. Kolca kopuz yükseltip, elden ele,
beyden beye ozan gezer.

Erin cömerdini, erin cimrisini, ozan bilir.
Karşınızda çalıp söyleyen ozan olsun. Azıp gelen
kazayı Allah savsın hanım hey!

Ağz açıp över olsam, üstümüzde Allah güzel,
Allah dostu din ulusu Muhammet güzel.

Muhammet'in sağ yanında namaz kılan,
Ebubekir Sıddık güzel.

Ahir oturunca cüz başıdır, amme güzel.
Hecesince düz okunsa, Yasin güzel.

Kılıç çaldı, din açtı, erlerin şahı Ali güzel.
Ali'nin oğulları, Peygamber torunları, Hasan ile
Hüseyin güzel.

Yazılıp, düzölüp, gökten indi, Allah ilmi
KUR'AN güzel. O KUR'AN'ı yazdı, düzdü, ulemalar
öğreninceye kadar bekledi, biçti, alimler sultanı Osman
Affanoğlu güzel.

Adaletiyle, yiğitliğiyle, Ömer güzel.

Çukur yerde yapılmıştır; Allah evi Mekke güzel.
Hicret ehlini bağrına basıp ağırlayan, Medine güzel.

Hesap gününde, Cuma güzel. Cuma günü
okuyunca, hutbe güzel. Kulak verip dinleyince, ümmet
güzel. Minarelerde okuyunca, müezzin güzel. Dizini
bastırıp oturunca, helalli güzel.

Şakağından ağarsa, baba güzel. Ak sütünü, doya
doya emzirse, ana güzel.

Yanaşıp yola girince, kara erkek deve güzel.
Sevgili kardeş güzel. Yan tarafta, ev yanında dikilse,
gelin odası güzel.

Uzunca çadır ipi güzel. Oğul güzel. Hiç birine
benzemedi, cümle alemleri yaratan Allah güzel. O
övdüğüm yüce Allah, dost olarak medet eriştirsin
hanım hey!

Serin serin tan yelleri estiğinde
Sakalı boza çalan çayır kuşu öttüğünde
Sakalı uzun müezzin ezan okuduğunda
Büyük cins atlar sahibini görüp
homurdandığında

Aklı karalı seçilen çağda
Göğsü koca dağlara gün vurunca
Bey yiğitlerin, kahramanların, şairlerin
Birbirine koyulduğu çağda;

Canlar, can sultanlarım; böyle bir toyda, böyle bir şölende, bütün güzelliklere, bütün doğru çizgilere, bütün kalıcı dostluklara, evlek evlek ağaran ufuklara, gönüllerimizde çiçeklenen yarınlar ve sonsuzluklara, hu diyelim, hu!”

Bu güzel duanın okunuşunun ardından şairlerin alfabetik sıra ile şiirlerinin okunmasına geçilir. Şairler kendi şiirlerini okurken zaman zaman da Ahmet Haşim’den, Arif Nihat Asya’dan, Yunus Emre’den şiirler okunur, gönüller meshedilir.

Şölende okunan son şiir Yunus Emre’denir. Said Yaylalı Dolunay dergisinde Şölen’in bu kapanış kısmını şu cümlelerle dile getirir:

“Şölen olur da şölende KORKUT ATA son duâyı yapmaz mı hiç? Töre bozulmaz. Şölenin son ilmeğini gene Dede Korkut attı. Bayram Bilge Toker’in müzik şöleniyse bütün gönüllere silinmez bir imza attı, gök kubbede yıllarca dalgalanacak hoş bir sedâ yarattı.”

Dolunay Şiir Şöleni’nin üçüncüsü 11 Şubat 1989’da yine Kahramanmaraş Sabancı Kültür Merkezi’nde gerçekleştirilirken dördüncüsüne Osmaniye ev sahipliği yapmıştı. 12 Mayıs 1990’da Osmaniye’de portakal ve limon çiçeklerinin kokusu altında gerçekleştirilen şölen gerçek bir bayram havasında geçer.

Osmaniye’de gerçekleştirilen Dördüncü Dolunay Şiir Şöleni ile ilgili olarak Bayrak gazetesinde şu haber yer alır:

“Dolunay” Şiir Şöleni

Dolunay dergisi sahibi şair Bahaeddin Karakoç tarafından üç yıldan beri Kahramanmaraş’ta düzenlenen Dolunay Şiir Şöleni’nin dördüncüsü Osmaniye’de yapıldı. Şölene Güneysu Dergisi ev sahipliği yaptı.

Açılış konuşmasını yapan Güneysu Dergisi sahibi ve Yazı İşleri Müdürü A.Neşet Dinçer, şölene iştirak eden şairlere teşekkür ederek böyle bir şölene ev sahipliği yapmaktan mutluluk duyduklarını söyledi.

Dede Korkut’tan okunan bölümlerden sonra Türkiye’nin çeşitli bölgelerinden gelen 40 şair alfabetik sıraya göre şiirlerini okudular. Büyük bir ilgiyle takip edilen şairlere Osmaniyeli seyirciler tarafından çiçekler hediye edildi. Özellikle ipe dizilmiş şekilde hediye edilen portakal çiçekleri şairleri duygulandırdı.

Kapanış konuşmasını yapan şair Bahaeddin Karakoç, Osmaniyelilerin sıcak ilgisine teşekkür ederek bundan sonra da Dolunay Şiir Şölenlerinin devam edeceğini ve seçkin şairlerle Türk şiirinin yeniden ayağa kaldırılacağını söyledi.

Şölen, Dede Korkut’tan okunan bölümlerle sona erdi.

Şölene katılan şairlerden bazıları şunlar: Tayyip Atmaca, Aysen Akdemir, A. Neşet Dinçer, Mustafa Eroğlu, Bahaeddin Karakoç, Osman Karataş, M. Fatih Köksal, Mehmet Narlı, S. Sefa Yazar, Bestami Yazgan...

Dolunay Şiir Şölenlerinin beşincisi 1 Haziran 1991’de, altıncısı 25 Aralık 1993’de, yedincisi 11 Haziran 1994’de, sekizincisi 12 Ağustos 1995’de, dokuzuncusu 20 Mayıs 1996’da yine Kahramanmaraş Sabancı Kültür Merkezi’nde gerçekleştirilir.

Dolunay Şiir Şöleni'nin dokuzuncusunun ardından şair ve hikâye yazarı Şevket Bulut Aksu gazetesindeki köşesinde 28.05.1996'da şu özeleştiriye kaleme alır:

“Milletleri millet yapan birkaç önemli unsur vardır: Din, dil, tarih, ülkü, bayrak, ırk, toprak ve kader birliği... Günümüzde; din, dil, kültür ve kader birliği ön plana çıkmıştır. Kültür birliği deyince, tarih edebiyat gibi homojen bir karışım aklımıza gelmektedir.

Bazen, bir edebi şahsiyet, kendi milletinin sembolü haline gelmektedir. Dünyaca ünlü edebiyatçı ve düşünürler, milletlerinin sembolü haline gelmişlerdir. Doğu ve batı klasiklerini yazan önemli yazarları buna örnek gösterebiliriz. Türk milleti için Yunus Emre, Mevlana gibi isimler birer büyük semboldür...

“Dolunay Şiir Şölenleri”, bazı değerlerimizi yerli yerine oturtan Kahramanmaraş adını geniş ufuklara taşıyan önemli bir kültür ve sanat faaliyetidir. Sanayi veya teknolojik kalkınmanın nüvesini sanat ve kültür kalkınması teşkil eder. Gaziantep Kültür Derneği, Avukat Hulusi Yetkin'in kişisel çabalarıyla sanat ve kültür eserlerini yayımlamaya 1950'li yıllarda başlamıştır. Adı geçen Kültür Derneği'nin yayımlanmış kitap sayısı, şu anda 160'ın üzerindedir. Kahramanmaraş'ta ise, şu anda Kültür Derneğinin varlığı bile söz konusu değildir. Bir Turizm Derneği mevcuttur: Gazeteci Osman Sayın'ın kişisel çabasıyla ayakta durmakta; genel kurul toplantılarında çoğunluk bile zor sağlanmaktadır. Kısacası: Kayseri, Konya, Gaziantep, Adana gibi şehirlerin dokularını incelediğimiz zaman, teknolojik kalkınmalarının gerisinde, yoğun bir kültürel kalkınmanın bariz izlerini görüyoruz... Kültürel kalkınma olmazsa teknolojik kalkınma bir beton yığını, kuru bir kabuk olmaktan öteye gidemez... Kültür Sitesi yapmışız, teknik lise yapmışız, öğrencilere kültür ve edebiyat sevgisi veremiyorsak; gençler birbirlerinin boğazına sarılıyorsa, boş binaların ne önemi var?

Bir gerçeği, burada açıklamak zorundayız: Şair Bahaettin Karakoç, birçok grubun, birçok kuruluşun yapamadığı önemli bir misyonu tek başına yapabilen önemli bir kişidir.... “EKOL” kelimesi, İngilizce olup; Edebiyatta, sanatta belirgin ve köklü bir yer edinmiş gruplara veya topluluklara verilen önemli bir unvandır. Karakoç: “Sanat ve Edebiyat faaliyetleri ancak metropollerde yapılabilir.” geleneğini ve anlayışını yıkan bir insandır. Varlık, Hareket, Hisar, Türk Edebiyatı, Maveria, Diriliş, İslam gibi köklü ve misyonu olan sanat ve düşünce dergilerinin yanına; “DOLUNAY” dergisinin adını da koyabilen bir kişidir...

Resmi ve özel kuruluşlardan destek almadan, dışinden-tırnağından arttırdığı üç-beş kuruşla; gönüldaşlarının çabalarını da birer yumruk yaparak, dergi çıkarmak, şiir antolojisi yayımlamak, şiir şölenleri düzenlemek, büyük ceht isteyen bir çabadır.

Tekirdağ, Erzurum, Elazığ, Batman, İstanbul, Ankara, Konya, Adana gibi yurdun dört bir yanından şair dostları, basit bir davetiye alınca; koşup geliyorlarsa; kürsüye çıkıp şiir okuyorlarsa, bu büyük milletin, öz cevheri, henüz bitmemiş demektir. Elbistan Kaymakamı Davut Haner, Afşin Kaymakamı Kadir Koçdemir 150 km’lik yolu tepip, salonda hazır bulunuyorlarsa, şair ve şiirin daha alıcısı var demektir... Malatya Valisi A. Atilla Osmançelebioğlu taa Malatya’dan Kahramanmaraş’a çelenk yaptırıp gönderiyorsa; idarecilerle halk arasında bir sevgi yumağı yuvarlanıyor demektir...

Cuma Tahiroğlu, Yusuf Rodoplu, Osman Sayın, İbrahim Polat; Salim Kılıç, Selahattin Aksay, Mehmet Törer, Oktay Karageçer, Fatih Erdoğan, Ramazan Avcı, Ali Paksoy, İsmail Korkmaz gibi idareci ve elemanların gayret ve çabaları çoğumuzun gözlerini yaşartmıştır.

Sergilenen kitap paralarını temin edemedikleri için, kitap alamayan ve defterlerinin bir köşesine şairlerin imzalarını yazdıran öğrencilerin acıklı durumu, idareci ve zenginlerimizi düşündürmelidir. Bir ikinci Yakup Aktaş çıkıp da bir hamlede 100

kitabın parasını verip; yakınlarına dağıtamaz mıydı? O Yakup Aktaş ki; hırpalanmasına, itilip toplumdaki tecrit edilmesine rağmen, insanca davranan, her kapısını çalana kucak açan, reklama ihtiyacı olmadığı halde, her gazeteye, her dergiye reklam bedeli olarak küçümsenmeyecek paralar ödeyen cömert bir insandır... Bir Göksunlu encümen üyesi vefat edince, yağmur-kar dinlemeden, işini-gücünü bırakıp cenazesine iştirak edecek kadar ince ruhlu bir insandır... Dilimizde bir söz vardır: “Ağalık vermeyen, dostluk gülmeyen...” Evet, kazanmasını bilen Aktaş, harcamasını da bilen hamiyet sever bir hemşehrimizdir. Çelenk gönderip, salonda bulunması bile, büyük bir inceliktir...

Unutmayalım ki, İstiklal Marşını yazan Merhum Mehmet Akif Ersoy, paltosuz kışı geçirmesine rağmen, İstiklal Marşı ödülünü almayacak kadar asil bir ruha sahiptir... Bir şair, bir hikâyeci, size bir kitap imzalayıp vermişse; en azından, ona hissettirmeden, kitabın satıldığı kitapçıdan, üç-beş kitap satın alıp, eşinize dostunuza vermeniz gerekmez mi?

100 kitap sergileyip de 97'sini geri ambalaj kutusuna koyan ve otobüs biletini cebinden verip, Tekirdağ'a giden bir şairin durumunu düşünün... Acaba 10. Dolunay Şiir Şölenine gelmezse, kabahat kimde?

Her şeye rağmen, Dolunay Şiir Şöleni, tıpkı ayın on dördü gibi, Kahramanmaraş'ımızın ufkunda parladı durdu... Bu sevinç ve mutluluk bile, bizlere yetti...”

Dolunay Şiir Şöleni'nin onuncusu iki kısımdan oluşur. İlk kısım 17 Mayıs 1997'de Kahramanmaraş Sabancı Kültür Merkezi'nde gerçekleştirilirken ikinci kısım Elbistan'da Ceyhan ırmağının doğuş yeri olan Pınarbaşı'nda gerçekleştirilir. Onuncu Dolunay Şiir Şöleni ile ilgili olarak şölenin bir gün öncesinden gazeteci yazar Mehmet Alperen Kahramanmaraş'ın Sesi Gazetesi'nin 16 Mayıs 1997 tarihli nüshasında “Şiirde Bir Zirve Adamı ve Dolunay” başlığı altında şunları yazmaktaydı:

“Bahaattin Karakoç’tan bahsediyorum... Türk şiirinin sağ-sol kutuplaşmalarının yaşandığı bir dönemde sağında, solunda birleştikleri bir insan...

Türk şiirinin; çağdaş, çağ dışı yaftalamaları ile belirtilmeye başlandığı bir dönemde her ikisinin de gölgesine sığındıkları şiirde bir zirve adam... Her önüne gelenin olduğu gibi, şiirden hiç anlamayan benim bile nihayet bir şeyler yazma gereği hissettiğim, şiirin bir kutlu günü Dolunay ve Dolunay’ın babası Bahaattin KARAKOÇ ağabeyimiz...

Teberliğimiz... Türk şiirinin teberiği... Türk Kültürünün yürüyen siması... Müslüman yaşayan tiplerden biri... Söylediklerini şahsında aynileştiren ender tiplerden biri... Gölgesi dağ boyu uzayıp giden, kendisi küçümencik görünen bir şiir atomu... Her an patlayan, her patladığı yerde yeni yeni patlamalara gebe olan, bir patlamalar zinciri... Her an faal olan, enerji yüklü bir yanardağ heybetinde...

Şiirde bastığı yeri gören, gördüğü yere çok sağlam basan, yaşadığı sürece hiçbir çelme ile yıkılmayacak dev bir şair... Allah, gecinden versin dünyadan göçtüğü zaman, gelecek nesillerin, onu gören gözler olarak bizlere bile bir kıymet biçecekleri istikbal yüklü bir zirvesi...

Özellikle son onbeş yıldan beri onun nefesinden etkilenmeyen, onun gölgesinde soluklanmayan, onun kalemine ihtiyaç duymayan, onun şiir dünyasında kendine yol aramayan, yol bulamayan yeni yetmelerin olabileceğini zannetmiyorum. Şiire soyunan herkesin mutlaka onunla ya aynı koğuştan paylaşılmış ya da kitapları ile aynı koğuştan yatmış birer şiir mahkumu olduğuna inanıyorum...

Zaman zaman şiirleri gibi hırçın, zaman zaman şiirleri gibi engin, zaman zaman şiirleri gibi baygın, zaman zaman şiirleri gibi olgun, zaman zaman şiirleri gibi gökyüzünün zirvelerinde soylu bir kartal ihtişamı ile gezinirken, zaman zaman da uçsuz bucaksız ovalar da soylu atlar gibi nefes alış verişinde RAHMAN’ı zikreden ve sınırsız nefes alışverişi ile mesafeleri

kateden bir yarışta... Kendisi ile yarışıyor Bahaattin Karakoç üstadımız...

Ve yine bu şiir devinin dünyasından, tüm dünyasından, tüm şairlere en güzel hediye, en güzel gelenek, edebiyat camiasının buluşma mevsimi Dolunay doğuyor. 17 Mayıs Cumartesi günü Sabancı Kültür merkezinde onuncu yılı gerçekleştirilecek olan Dolunay Şiir Şölenlerine Türkiye'nin dört bucağından şairler katılıyor.. Belki bunlardan bir veya bir kaçının şiir zirvelerine ulaşacak, bir çoğu da kendini kabul ettirmiş kıymetli şairlerimiz...

Biz onlara Kahramanmaraş'ımıza hoş geldiniz diyoruz... Diyoruz da; yıllardan beri şehrimizde bulunan, on yıldan beri de, şehrimize böyle bir etkinliği kazandırıp, gerek şehrimizin tanıtılmasına, gerek Türk dili ve edebiyatımızın canlı ve diri tutulmasına büyük oranda katkı sağlayan Dolunay Şiir Şölenine Kahramanmaraş'ımızın zenginleri, siyasileri, bürokratları, iş adamları ne diye böyle uzak kalıyorlar, bunu anlamış değilim... Bu memleketin sahipsizliğinden yakını dururuz da, ne kendimiz bir faaliyet yaparız, ne de karınca karınca yapanların yanında yer alır, yüklerinin bir kısmını omuzlamaya kalkırız...

Diğer şehirlerde gördüğü ilginin yüzde onunu bile kendi şehrinde, kendi hemşehrilerinden görmeyen bu dev şairi, İngiltere'de İngiliz edebiyatçıları kabul ettiler de, Azerbaycan'da, Azeri edebiyatçıları kabullendiler de; bizim insanlarımız halen ona karşı "gen" durmaları hangi sebebe bağlanır, anlamakta zorlanıyorum...

Ne yerel TV'leri, ne de ulusal bazda yayın yapan TV'lerin Kahramanmaraş'ta görev yapan temsilcileri ve muhabirleri yeteri kadar böyle bir etkinliğe eğildiklerini zannetmiyorum. Dolunay Şiir Şöleni'nin Kahramanmaraş için birinci derecede önemi ayrı... Bu şölenin Türk edebiyatı ve Türk şiiri açısından değeri ve önemi sadece Kahramanmaraş için değil herhalde...

Yüreğinde şiir olupta, bunun ifadesinden, derinliğinden, buudlarından, mesajlarından, kısaca

şairin zenginliklerinden haberi olmayan genç şairlerimiz için tam anlamı ile bir mektep olan Dolunay Şiir Şöleni, Türk alemi için bir kıymet tablosudur, düşüncesindeyim...

Netice olarak; Dolunay Şiir Şölenlerine başta Kahramanmaraşlı işadamlarının ve tüm Kahramanmaraşlıların sahip çıkmaları gerekir. Böyle bir güne canı gönülden maddi ve manevi yardımlarını esirgememelerini ümit ediyorum...

Gölgesi dağ gibi uzayıp giden bu dev şairin, yüreği belki de milyonların yüreğine eş derinlikte her türlü acıyı ve ıstırabı taşıyıda, ancak gerek maddi yükler, gerek ırganize koşuşturmaları atmış küsur yıldan beri yaşayan bu beden ağır gelebilir... Vakit varken, halen gölgesi üzerimizdeyken; yarın, arkasından ağıtlar yakıp, en azından üzerindeki maddi ve fiili yükü azaltmamız gerektiğini düşünüyorum...

-“Sen çimerken şiir ırmağında,

seni aşıklar gözetler,

Ancak gönüller taşır ağırlığı,

Ruh sözlüğü özetler...”

Şölenin ertesi günü ise Zaman gazetesinde şölenle ilgili olarak “K.Maraş’ta Şiir Coşkusu” başlığı ile şu habere yer verilir:

“MEHMET ŞAHİN

K.MARAŞ (cha)- Bu yıl 10’cusu yapılan Geleneksel Dolunay Şiir Şöleni Sabancı Kültür Sitesi’nde dün muhteşem bir kalabalığın katılımı ile gerçekleştirildi. Şair Bahattin Karakoç’un başlattığı ve bu yıl Milli Eğitim Müdürlüğü’nün katkılarıyla yapılan Dolunay Şiir Şöleni’ne Vali Saim Çotur, Azerbaycan Kültür Bakanı Polat Bülbüloğlu, Vali Yardımcısı İsmail Korkmaz, Emniyet Müdürü Ali Kalkan, Milli Eğitim Müdürü Ali Rıza Bağrıaçık ve kalabalık bir vatandaş gurubu katıldı. Tertip Komitesi Başkanı Şair Bahaettin Karakoç, 10 yıl önce şiiri ayağa kaldırmak için yakılan meşalenin her geçen yıl daha da büyüdüğünü ifade ederek, bu sene şölene gösterilen ilginin kendisine heyecan verdiğini söyledi. Karakoç “Burada gördüğüm bu muhteşem coşku, şiir ve sanat

adına bana ümit vermiştir. Bundan böyle daha geniş ufuklara açılacağıma inanıyorum. Ve ben kendimi o günlere göre ayarlıyorum.” dedi. Türkiye’nin sanat ve kültür alanında yeni bir şekillenmeye doğru gittiğini anlatan Karakoç, bu yeni şahlanışın istikbalde yeni doğuşlara gebe olduğunu vurguladı.

Azerbaycan Kültür Bakanı Polat Bülbüloğlu ise, halkının yüzde 90’ının şiirle uğraştığını belirterek, sanat ve sanatçıya büyük saygı gösterdiklerini hatırlattı. Oluşturulan Türk-Soy Kurulu’nda 11 Türk Devleti’nin bulunduğunu açıklayan Bülbüloğlu, 250 milyonluk Türk Dünyası’nın ortak bir dil kullanması isteğinde bulundu.

Dolunay Şiir Şöleni’nde daha sonra ülkenin dört bir yanından gelen yaklaşık 40 şair şiirlerini okudu. Bayram Bilge Tokel’in sunduğu saz dinletisi şölene katılanlar tarafından büyük alkış aldı. Şöleninde şu şairler şiir okudu: Ali Akbaş, A. Vahap Akbaş, Nazir Akalın, Hüseyin Alacatlı, Aysen Akdemir, Tayyip Atmaca, Akif Baltutan, Erdem Beyazıt, Arif Bilgin, Rıdvan Canım, Vadi Çiçekli, Ahmet Evsen, Arif Eren, Nurullah Genç, Bahaettin Karakoç, Ertuğrul Karakoç, Dağıstan Kılıçaslan, Adem Konan, Alim Korkmaz, Celalettin Kurt, M. Önal Mengüşoğlu, Lale Müldür, Günay Özdeniz, Dr. Lütfi Şahsuvaroğlu, Tacettin Şimşek, Bayram Bilge Tokel, Abdulkadir Turan, Özcan Ünlü, Sıddık Özer, Bestami Yazgan, O. Olcay Yazıcı ve Şevket Yücel.”

Onuncu Dolunay Şiir Şöleni için Türkiye Gazetesi de şair Özcan Ünlü’nün yönettiği Kültür-Sanat sayfasında ise “Şiir Maraş’tan Ses Verdi” başlığı altında 25 Mayıs 1997 günü şu değerlendirmelere yer verilir:

“İSTANBUL-Türk şiirinin “Aksakal”ı Bahaeddin Karakoç’un himmet ve gayretleriyle tam 10 yıldır Kahramanmaraş’a şiir zevki aşıl原因an “Dolunay Şiir Şöleni” büyük bir coşkuyla gerçekleştirildi.

Milli Eğitim Müdürlüğü’nün katkılarıyla Sabancı Kültür Sitesi’nde yapılan şölenin açılışında Ramazan Avcı’nın Dede Korkut’tan uyarladığı dua, kalabalıkları, şiirin sıcak atmosferine çekti.

Başarılı Bir Şölen

10 yıldan beri hiç ara vermeden Türkiye şiir coğrafyasını Kahramanmaraş'ta buluşturduklarını söyleyen Bahaeddin Karakoç, "Biz şiir için elimizden geleni yapıyoruz. Bu şölenlerin başlangıcı olan Dolunay dergisi, bugün çeşitli dergilerde imzalarına rastladığımız birçok şairin ilk göz ağrısı olmuştur. Dolunay Yayınları ve Dolunay Şiir Şölenleri ile devam eden bu gelenek, görüyorum ki, görevini başarıya ulaştırmıştır" dedi.

Güzel Bir Müjde

Azerbaycan Kültür Bakanı ve TÜRKSOY Başkanı Polat Bülbüloğlu da, kendi vatanının bir şiir coğrafyası olduğunu, hemen hemen herkesin şiiri çok sevdiğini belirttiği konuşmasında, "Ben isterim ki, böylesine güzel bir şölenin çapları daha da genişlesin ve bütün Türk dünyasına yayılsın. Bizim şairlerimiz Türkiyeli şairleri, Türkiyeli şairler de Türk dünyası şairlerini tanınsın. Bunun için önümüzdeki yıllarda düzenlenen şiir şölenlerinde ortaklaşa çalışmalara girilmesi için elimizden geleni yapacağız" diye konuştu.

Şardağı'nın Gölgesinde

Dolunay Şiir Şöleni'nin ikinci günü, Elbistan Kaymakamlığı tarafından desteklenerek bu şirin ilçede gerçekleştirildi. Ceyhan ırmağı kıyısında, Şardağı'nın gölgesinde yapılan ikinci şölen de en az birincisi kadar ilgi gördü.

Kahramanmaraş'ın bağrından çıkan şairlerin de şiirlerini okuduğu her iki şölene Türkiye'nin dört bir yanından gelen şairler katıldı.

Türk Halk Müziği'ne sazı ve sözü ile önemli katkılar sağlayan Bayram Bilge Tokel'in verdiği mini resital ise, şiirle musikiyi buluşturdu. Tokel'in bestelediği Bahaeddin Karakoç ve Sezai Karakoç şiirleri şiir coşkusuna ayrı bir renk kattı."

Onbirinci Dolunay Şiir Şöleni 23 Mayıs 1998'de gerçekleştirildi. 29 Mayıs 1998 tarihli Yeni Şafak

gazetesi şöleni kültür sanat sayfasından vererek şu değerlendirmelerde bulundu:

“Bahattin Karakoç’un gayretleriyle 11 yıldır düzenlenen Dolunay Şiir Şöleni’nde bu yıl da yurdun dört bir yanından gelen şairler şiir okuyup, şiir konuştular.

Geleneksel Dolunay Şiir Şöleni, 11 yıldır hiç ara vermeksizin şiir dostlarını şiirin ve şairin münbit toprağı Kahramanmaraş’ta bir araya getiriyor. Bu yıl da şiir zamanı geldiğinde Bahattin Karakoç’un çağrısına uyan şairler Tekirdağ’dan, Erzurum’dan, İstanbul’dan gelip şiir ırmağının başında toplandılar. Uzun yıllar okul vazifesi gören Dolunay dergisinin kapanmasının ardından Dolunay geleneğini sürdüren Şiir Şöleni’nde “şiir” başköşede ydi yine. Dolunay’da şiir okuyup şiir dostlarıyla hemhal olan şairler arasında bu yıl A. Vahap Akbaş, Hasan Akçay, Aysel Akdemir, Nazif Akalın, Fatih Okumuş, Celaleddin Kurt, Mehmet Narlı, Mehmet Aksu, Tayyib Atmaca, Dr. Hasan Ali Kasır, Dağıstan Kılıçaslan, Ahmet Tevfik Ozan, İnci Okumuş, Nazım Payam, Olcay Yazıcı, Durmuş Kaya, Bestami Yazgan, Yasin Mortaş ve Akif Cemil de vardı.

Şölen boyunca gözler Dolunay Şiir Şöleni’yle şiir ırmağını Maraş’a akıtan Bahattin Karakoç’taydı. Otuz yedi sayı sürdürdüğü Dolunay dergisinin yayınına maddi zorluklar sebebiyle son vermek zorunda kalan ancak yüreğindeki şiir sevdasını Dolunay Şiir Şöleni’yle besleyen Bahattin Karakoç, şölenin açılış konuşmasında Dolunay macerasını anlatırken, yayıncılık, dergicilik ve şiir şölenini üç kollu bir meşale gibi bir arada götürmeye çalıştıklarını ancak takatlerinin dergiyi yaşatmaya yetmediğini kaydetti. Buna karşılık 11 yıldır sürdürdükleri bu geleneğin Maraş’ı bir şiiristana dönüştürdüğünü ifade eden Karakoç, şölenin süregelmesinde katkıda bulunanlara da birer plaket verdi. Merkez Valileri Atilla Osman Çelebioğlu, Mustafa Demir ile Kahramanmaraş Valisi Saim Çotur ve Belediye Başkanı Ali Sezal’ın da hazır bulunduğu şölende

Bayram Bilge Tokel de mini bir konser verdi.
(GÜLCAN TEZCAN-NEBAHAT BEKİ)

Seviye Dergisi ise “XI. Geleneksel Dolunay Şiir Şöleni'nin Ardından” başlığı ile 1998 yılı Temmuz-Ağustos sayısında şu satırlara yer verdi:

“Şiir şöleni ya da dinletisi dendi mi akla ilk önce Dolunay Şiir Şölenleri gelir. Daha önceleri hiçbir kıpırtı yokken Dolunay Dergisi ve kitap yayınları ekseninde şiir coğrafyamızın toprağı ve suları Dolunay Şiir Şöleniyle uyanır ve dalgalanmaya başlar. İlki 23 Nisan/87'de gerçekleştirilen Geleneksel Dolunay Şiir Şöleni, her yıl biraz daha oylum geliştirerek şiir dünyamıza bir hareketlilik kazandırır. “Şiir Akşamları”, “Şiir İkindileri”, “Şiir Dinletileri”... adları ne olursa olsun hepsinin de özündeki ateş, önündeki kılavuz Dolunay Şiir Şöleni ekinlikleridir.

Şair Bahaettin Karakoç'un başlattığı ve birkaç gönül dostuyla devam ettirdiğı geleneksel Dolunay Şiir Şöleni'nin XI. si bu sene 23-24 Mayıs/98 de Kahramanmaraş'ta gerçekleştirildi ve çok yoğun bir ilgi gördü. Türkiye dikdörtgeninin her köşesinden şairler ve davetliler katıldı. Bugüne kadar katılmayanlar pişmanlıklarını, katılanlar tazeledikleri sevinçlerini dışa vurdular. Kimler katılmadı ki....

Şölen 23 Mayıs/98 tarihinde saat 13:00'de Kültür Müdürlüğü Sabancı Vakfı Kültür Sitesi'nde başladı. Salon tıklım tıklım dolmuş, yüzlerce insan oturacak yer bulamamış ve şöleni bitene kadar ayakta izlemiştir.

Şölen için gönderilen telgraflar, fakslar okunduktan sonra tertip Heyeti Başkanı şair Bahaettin Karakoç, açılış konuşmasını yapmış ardından Dede Korkut'tan uyarlanan ilginç DUA'yı Ramazan Avcı seslendirmiş, duadan sonra da şairler sırayla şiirlerini okumaya başlamışlardır.

Programın birinci bölümünden sonra 15 dakikalık bir ara verilmiş, programın ikinci bölümüne ise Kültür Bakanlığı T.H.M sanatçılarından büyük usta Bayram Bilge TOKEL'in konserleriyle başlanmıştır. Konser biter bitmez ikinci bölümdeki şairler şiirlerini

okumaya başlamışlar, okuma faslı bitince de Dolunaylı bir oluşum içinde sanat ve kültürümüze büyük katkılarından dolayı K.Maraş Valisi Saim ÇOTUR'a Merkez Valilerinden Mustafa DEMİR ve A. Atilla OSMANÇELEBİOĞLU'na Dolunay Şiir Şölenleri'nin hemen hemen hepsine şiiirleriyle, sazı ve sesiyle katılan Bayram Bilge Tokel'e ve K.Maraş Belediye Başkanı Ali Sezal'a Dolunay Şiltleri, bir o kadar şaire de (devamlı katıldıkları için) Tek-Der tarafından şilt verilmiştir. İlk günün programı B. Karakoç'un kısa bir konuşmasıyla sona ermiştir.

İkinci gün ise, yani 24 Mayıs/98 tarihinde topluca K.Maraş'ın ünlü Başkonuş yaylasına (milli park) gidilmiş ve piknik yapılmıştır. Şiirin ayağa kaldırıldığı böyle bir ortamda coşkuyla akıp giden böyle bir programa "Bitti" demek kolay olmuyor. Gelecek yıl tekrar buluşmak temennisiyle vedalaşıp ayrılanlara, "Gelecek yıl da, daha sonraki yıllarda da tekrar geliniz" diyerek bir şölen daha uğurlanmıştır. Selam bütün şairlere, selam bütün şiir severlere ve selam daha güzel yarınlara!

Herkesin yüreğinde gülümseyen Dolunay Şiir Şöleni etkinliklerinin tadı, rayihası sonsuza dek sürsün istiyoruz.

Şölen günü, Sabancı Kültür Sitesi salonu sanki bir çiçek bahçesiydi ve her şair usta bir bülbül. Mevsim bahardı, günlerde şiir, yüreklerde sevgi, herkeste bol bol sevinç vardı..."

Milli Gazete ise 2 Haziran 1998 tarihli nüshasında "Şiirin Kalbi Maraş'ta Attı" diyerek şölen ile ilgili olarak şu değerlendirmeleri yaptı:

"Dolunay Şiir Şöleni bu sene de şairleri ve şiir severleri bir araya getirdi.

GÜLŞEN KILINÇER

Her sene aralıksız olarak yapılan Dolunay Şiir Şöleni'nin 11.si yine şairler toprağı Kahramanmaraş'ta şair Bahaettin Karakoç'un önderliğinde gerçekleştirildi. Çok sayıda şairi ve şiir severi buluşturan şölen muhteşemdi.

Dolunay Şiir Şöleni'nin edep ölçekli fikir-sanat-edebiyat ve kültür üçgeninde bu sene Osman Olcay yazıcı, Hasan Akçay, A. Vahap Akbaş, Aysen Akdemir, Mehmet Aksu, Tayyip Atmaca, Hasan Ali Kasır, Dağıstan Kılıçarslan, Ahmet Tevfik Ozan, İnci Okumuş, Nazım Payam, Durmuş Kaya, Bestami Yazgan, Nazir Akalın, Celalettin Kurt, Mehmet Narlı, Yasin Mortaş gibi gönül bağı olan şairler bir araya geldi. Şöleninde Maraş Valisi Saim Çotur, Merkez Valisi Atilla Osman Çelebioğlu, eski Artvin Valisi Ali Güngör, Kahramanmaraş Belediye Başkanı Ali Sezal, Mali İdareler Şube Başkanı Kadri Koçdemir, Ankara Merkez Valisi Mustafa Demir de hazır bulundu.

Yürekler Tokuştu

Şölenin açılış konuşmasını yapan şair Bahaettin Karakoç, “Bugün bu mekan, bir şiiristan ülkesine dönüşecek, şiir bahar yağmurları gibi kurak topraklarımızı ıslatacaktır. Bugün hepimiz ıslanmak ve çiçeklenmek için buradayız. İnsanları yanıltmayı sevmem ve hayat sözlüğümde de böyle bir söze rastlanmaz. Şu kadarını söyleyeyim ki, bu sessiz ama derinden akan ırmak, insan nesli az kalmış bir Alperen'dir. Daha nice yıllara Dolunay ışığında hep birlikte yürüyelim, sanatımıza, kültürümüze büyük katkılarda bulunalım ve daima sevgiyle yüreklerimizi tokuşturalım” dedi.

Yıllardır süregelen geleneksel Dolunay Şiir Şöleni'nin onbir yıllık macerasını anlatan Karakoç, Dolunay Şiir Şöleni'nin ortaya koyduğu imajı ve yüklendiği işlevi hiç kimsenin inkar edemeyeceğini söyleyerek, valiliğin, belediyenin, Yakup Aktaş, Sıtkı Okumuş, Cuma Tahiroğlu, gibi işadamlarını ve şiir severlerin katkılarından dolayı kendilerine teşekkür etti.

Maraşlının Yoğun İlgisi

Ramazan Avcı, Korkut Ata Duasını okudu ve “Şiir ateşini üç kollu bir meşale gibi tutuşturduk” dedi. Şairler şiirlerini kendi ağızlarından içten bir üslupla okudular. Şölenin yapıldığı salon şiir severlerle dolup taştı.

Çeşitli nedenlerden dolayı şölene katılamayan birçok siyasi de telefon, telgraf ve faks ile katılmak istedikleri halde daha önceden programlanmış ya da sonradan çıkmış bir program dolayısıyla şölene gelemediklerini bildirdiler.

Şölen şairlerin ödül alması ve topluca hatıra fotoğrafı çektilmesiyle sona erdi.”

Şairlerle yapılan kısa söyleşilerde ise şairler düşüncelerini şu cümlelerle dile getirdi:

Olçay Yazıcı: Şiir şölenu şair ve okuyucuyu bir araya getirmesi açısından gerçekten önemli bir olay. Toplumun şiire duyarsızlaşmaya başladığı bir dönemde şiir şölenlerinin topluma bir şiir şuurunu aşılması açısından da önemli.

A.Vahap Akbaş: Şölenler şiirimizle insanları yüz yüze getiriyor. Bir bakıma kültür coğrafyamızı yeniden çiziyor. Şairler buluşuyor. Belli projeler oluşuyor. Sıcığı sıcaklığına kitapları hakkında konuşabiliyorlar. Dolunay şiir şölenu geleneksel olarak niteleyebileceğimiz bir şölen. Tabibunda Kahramanmaraşlıların da payı büyük. Dinleyicilerin salonu doldurması ve ayakta fedakarca şiir dinlemesi bir şair için en güzel manzardır. Kendimi şölenin bir ferdi gibi hissediyorum.

İnci Okumuş: Dolunay bir kültür ailesi, bir kültür şölenu. Daha nicelerine ulaşacak. Bizleri ve bütün dinleyenleri aşk yaylasının doruklarına çıkaracak. Büyük bir emek ve özveriyle hazırlandı.

Bestami Yazgan: Dolunay şiir şölenu Anadolu'da en güçlü yanan şiir ocağı. Anadolu'daki şiirin ayağa kalkması şairlerin kaynaşması bakımından çok önemli bir görevi yerine getirdiğine inanıyorum. Şairlerin bir araya gelmesi, şiirlerini okuması, fikir alışverişinde bulunmaları çok önemli.

Dağıstan Kılıçaslan: Son günlerde milli değerlerimize verilen önem gittikçe azalıyor. Ben dahil buna bir tepkidir aslında. Bu sene şölene ilgi daha çok. Bu büyük ilgi iyiye alamet. Milletimiz çeşitli nedenlerden ötürü şiirden uzaklaşmıştı. Şimdi yeniden

şiiire bir dönüş yaşıyanıyor. Siyasi gündemde bile son zamanlarda şiir önemli bir yere geldi.

Nazir Akalın: Şölenlerin en iyi yanı, gıyaben tanışan ama bir araya gelemeyen insanların buluşma imkanı yakalaması. Bu şölenlerle şiirin halka ulaşacağını sanmıyorum.

Hasan Ali Kasır: Şiir şöleni Bahaettin Karakoç'un gerçekten büyük fedakarlıklarla sürdürdüğü bir çaba. Şiir şölenleri genelde belli kesimlerin gerek şair gerekse dinleyici olarak katıldığı bir nevi lobi faaliyeti haline dönüştü son zamanlarda. Bundan kaçınmak lazım. Bu bir kapan bundan çıkmak gerekli. Bir dergi ya da basın, bir şiir şöleni düzenliyor. Her sene aynı kişileri çağırıyor. Bu şölenin kadrolu şairleri ortaya çıkıyor. Yazarlar Birliği'nin düzenlediği şölenler var. Onlarda bile maalesef bu yanlışlık sürdürülüyor. Bu bakımdan bu şöleni önemli buluyorum.

Hasan Akçay: Şölenlerin hepsi güzel, şiir okumaktan ziyade güzel şiirler dinlemek, şairlerle bir arada bulunmak onlarla sanat adına edebiyat konuşmak daha bir keyif veriyor bana.

Dolunay Şiir Şölenleri'nin onikincisi 22 Mayıs 1999'da, onüçüncüsü 29 Nisan 2000'de Kahramanmaraş Sabancı Kültür Merkezi'nde gerçekleştirildi.

Onüçüncü Dolunay Şiir Şöleni için özel olarak yayınlanan Dolunay dergisinde Ramazan Avcı'nın Üstad Bahaettin Karakoç ile yaptığı uzun bir söyleşi yer aldı. Bu söyleşide Üstad Karakoç Dolunay Şiir Şöleni ile diğerlerini şu cümlelerle kıyaslamaktadır:

“Eskiden şiir pazarları metropol şehirlerin tekelindeydi. Şiir matinelere, şiir saatleri ya da akşamları düzenlenirdi. Düzenleyenler daima okullar, katılanlar bir gurup omuzu heybeli şairler olurdu. Her yerde her zaman onlar bulunurdu. Daha programa başlamaya çok zaman varken katılımcı şairler süslenir-püslenir yola düşerlerdi. Yola çıktıklarında, kendilerinden önce yüzlerce metre öteden parfüm

kokuları gelirdi. Gelirler, kahvelerini içerler, biraz dinlenir ve programa çıkarlardı. Zevkçi (hedonist) duygularla yazılan şiirlere alkış tutulurdu genelde. Hangisinin yanına yaklaşırsanız alkol kokusundan mideniz bulanırdı. Taşra, tamamen edebiyat-sanat dünyasının dışındaydı. Ne zamana kadar? Anadolu ufuklarında DOLUNAY'ın görüldüğü zaman çizgisine kadar. Dolunay'ın doğuşu yeni bir milattır edebiyat dünyamızda.

Dergimizden, kitap yayınlarımızdan söz etmeyeceğim. Dolunay Şiir Şölenleri ne getirdi, ne götürdü, biraz bunlardan bahsedeceğim. Dolunay Şiir Şölenleri sarstı, uyandırdı bütün şiir çevrelerini. Türkiye genelinde müthiş bir hareket başladı; seslerini duyuramayan şairler seslerini duyurmaya başladılar, şiir okumanın şekli ve mekânı değişti. Salt şiir çevresi değil kültürle ilgilenen herkes aldı mesajımızı. Yozlaşmadan, taviz vermeden bu günlere geldi Dolunay Şiir Şölenleri. Bu yıl 13.sü yapılıyor, bu büyük bir rekordur ülkemizde. Başka illerde de şiir şöleni adına parlamaya başladı çoban ateşleri, ama ne kadar sürer bu, bilemeyiz. Mali imkânınız var, bir yere istediğiniz kadar insan toplayıp bir kalabalık oluşturuyorsun; bu yeter mi? Kesinlikle yetmez. Temel bir felsefeniz olacak şiir şölenleri düzenlerken, gerçek şiiri bilecek ve gerçek şairleri arayıp bulacaksınız. Bunlar gözardı ediliyorsa o şiire ayarlı zamanlar heba ediliyor demektir. Ölçünüz, tartınız ve tarafsız bir gözle neresinden bakarsanız bakınız, Dolunay Şiir Şöleni bir ilktir ve tektir. Sonuna kadar da bu özelliğini koruyacaktır.”

Ondördüncü Dolunay Şiir Şöleni 1 Ekim 2000’de Adıyaman Gölbaşı’nda gerçekleştirilir. Onbeşinci Dolunay Şiir Şöleni 5 Mayıs 2001’de tekrar Sabancı Kültür Merkezi’ne taşınır. Onaltıncısı ise 31 Ağustos 2002’de Elbistan ilçemizde gerçekleştirilir. Üstad yorgundur. En büyük güç kaynağı eşi Hatice Hanım olur. Her şölen öncesi Üstad Karakoç eşine “Tamam mı devam mı?” diye sordukça ve vefakar Anadolu kadını tüm zorluklara göğüs gererek “Tamam” cevabını verir.

Ne var ki 2002 sonrası Dolunay Şiir şölenlerine de bir müddet ara vermek zorunda kalınır.

Uzun bir aradan sonra ise Kahramanmaraş Belediyesi'nin ev sahipliğinde 8 Haziran 2013'de 17. Dolunay Şiir Şöleni gerçekleştirilir.

Dolunay Şiir Şöleni'nin 17. ile ilgili olarak basında şu haber yer alır:

“Kahramanmaraş Belediyesi'nin organizesiyle gerçekleştirilen 17. Dolunay Şiir Şöleni oldukça muhteşem geçti.

Necip Fazıl Kısakürek Kültür Merkezi'nde Türk Şiiri'nin Beyaz Kartalı Bahaettin Karakoç paneli ile başlayan şiir şöleninin akşamki bölümünde de şairler şiirlerini okudular.

Program açılış konuşmaları ile başladı ve ilk olarak kürsüye Şair ve Yazar Bahaettin Karakoç geldi.

Bahaettin Karakoç şiir yazmaya 9 yaşında başladığını ifade ederek: “Her şeyin bir sevdası vardır. Şiirin de sevdası aynıdır. Şiir bir gönül oyunu, gönül avuntusu, oynacağı değildir. Şiir kendi dalında bin bir ilim dalıdır. Ben şiire başladığımda ilkokul 3. sınıfa gidiyordum. O zamanlar şiirlerim dergilerde yayınlanıyordu. Ciddi bir şekilde ise 1942'de 12 yaşındayken Behçet Kemal Çağlar'ın gazetesinde yayınlandı. Aynı yıl şiirim Memleket Şiir Antolojisi'ne alındı. Bu hevesle ben kalktım, o zamanın magazin dergilerinden Yedi Gün vardı. Behçet Kemal Çağlar ve Nihat Sami Banarlı'nın ortak yönettiği bir dergiydi. Oraya da şiir gönderdim. Gerçek anlamda şiirin ne olduğunu bilmiyordum. Ne pratiğini ne de teoriğini 15 gün gibi sonra dergi elime ulaştı. Açtım, baktım ki Sedat Simavi şiirimle ilgili bana şunları yazmış; “Sayın Bahaettin Karakoç, zengin bir hayal dünyanız var. Heceyi iyi kullanıyorsunuz. Çalışırsanız çok iyi bir şair olursunuz.” Vay ben şair değil miyim? Bana hakaret mi ediyorsun? diyerek sinirlendim. Kendime mesele yaptım. Tepelerde dolaşıyorum, dağlara bakıyorum, bulutlara bakıyorum ve dolu dolu konuşuyorum. Duyan da yok, işiten de yok, telkin eden de yok. Kendi kendime düşündüm ve açtım ellerimi

Allah'a yalvardım. Dedim ki; “Yarabbi, beni küçük görüyorlar. Ben büyük bir şair olacağım, bana güç ver. Sana söz veriyorum; senin rızanın dışında şiir yazmayacağım, sana söz veriyorum; şiiri şiir için yazacağım, sana söz veriyorum; şiiri kültürüm için yazacağım, sana söz veriyorum; şiiri medeniyetim için yazacağım.” Yemin ederim ki o tarihten bugüne kadar şiiri ben başkası için yazmadım. Kimsenin gölgesine sığınmadım. Köyde doğdum, köyde büyüdüm, köy enstitüsünde okudum, köylerde hizmet verdim. Buna rağmen Ankara'da olsun, İzmir'de olsun, İstanbul'da olsun tüm metropollerde Cenab-ı Allah beni en öne çıkardı. Diyeceğim şu ki; insan bir şeye inanırsa, iman ederse ve kendine güvenirse başaramayacağı hiç bir şey yoktur. Ve şimdi ben, Türk Edebiyatı'nı yargılamaya çalışıyorum. Edebiyatımıza Tanzimat'tan bu tarafa asla Türk Edebiyatı diyemiyorum, Türk Şiiri diyemiyorum, Türk hikâyesi diyemiyorum. Çünkü biz, Tanzimat'la batıya ışınlandık, hala da devam ediyor. Bunu bir kişi de gündeme getirip meseleyi kurcalamaya çalışmıyor. Ben kurcalıyorum, ben belki ukalayım, ben şımarığım. Ne olursa olsun Allah'ım biliyor ki her ne yapıyorsam memleketim ve milletim için yapıyorum” diye konuştu.

Daha sonra kürsüye gelen Belediye Başkanı Mustafa Poyraz, Dolunay'ın bir mektep olduğuna işaret etti. Başkan Poyraz: “Kahramanmaraşlı olarak bizler Necip Fazılları, Bahaettin Karakoçları, Abdurrahim Karakoçları, Erdem Bayazıtları, Cahit Zarifoğulları, Şevket Yücelleri, Aşık Mahzunileri ve burada sayamayacağım yüzlerce şairi yetiştiren bir şair kenti olmaktan dolayı iftihar etmekteyiz. Fakat ilimizin bu üretkenliğinin devamlı olmasını da istiyoruz. Bu bağlamda Bahaettin Karakoç ağabeyimizin yapmış olduğu icraatları takdirle karşılıyoruz.

Böyle bir güzel insanın, ömrünü şiire adanmış yaşayan bir çınarın, 70-80 yaşına ulaşmış bir devin, biz bu şiir şölenini yapmak istiyoruz diye bize gelmeden önce bizim kendisine gidip, biz bu şöleni yapmak istiyoruz dememiz lazımdı. Ama o bize gelerek alicenaplığını gösterdi.

Şiirimizin çınarı Bahaettin Karakoç, eğilip bükülmeyen duruşuyla, ömrünü şiire ve sanata adanmış örnek sanatçı ve bilge kişiliği ile bizim ağabeyimizdir. Yüreğindeki inanç ve aşkla hep diri olmuş, bu özelliği bizlere feyiz ve heyecan vermiştir. Fakat o, yalnızca iftihar ettiğimiz bir şair değil, aynı zamanda genç şairlerin ortaya çıkması için mektep kurmuş bir üstaddir. Bu mektebin adı Dolunay'dır. Maalesef biz o mektepte okuma şansını elde edemedik. Biz biliyoruz ki şu anda aramızda bulunan genç arkadaşlarımızdan bazıları Dolunay Şiir Şölenleri'yle, Dolunay dergileriyle yetişmişlerdir.

Dolunay dergisinin o yıllarda metropolden uzak, Anadolu'nun bir kültür şehri olan Kahramanmaraş'ta, yani Anadolu'da çıkan en uzun soluklu dergi oluşu bizim için bir başka iftihar vesilesi olmuştur.

Dolunay Mektebinin ikinci büyük icraatı Dolunay Şiir Şölenleri olmuştur. Bahaettin Karakoç'un davetiyle 16 yıl boyunca şiirin otağı Kahramanmaraş'a kurulmuş ve bu şölenlere yüze yakın şair katılmış, şiirlerini şiir severlerle paylaşmışlar; böylece şiir gündemiyle Maraş'ı vitrine çıkartmışlardır.

Aradan geçen 13 yıllık aranın ardından Bahaettin Ağabey Dolunay Şiir Şölenini tekrar hayata geçirelim diye bize teklif getirdiğinde bu güzel hizmete katkı sağlamamak mümkün müdür dedik. Şu an bu güzel etkinliğe ev sahipliği yapmanın hazzını ve gururunu yaşıyorum.

Biz Kahramanmaraş Belediyesi olarak kültürsüz, şiirsiz, düşüncesiz ve fikirsiz bir toplumun ayağa kalkmasının mümkün olmadığını biliyoruz. Bizler yerel yöneticiler olarak çeşitli konularda sempozyumlar yaptık, şiir şölenleri düzenledik. 17. Dolunay Şiir Şöleni'nde bir nebze de olsa yerine getirmenin, ben ve arkadaşlarım mutluluğunu yaşıyoruz, yaşayacağız. Bundan sonra da bu şölenle ilgili Bahaettin Ağabeyimiz ne söylese yerine getirmeye hazırız. İnsanların vefatından sonra hatırlanmasını doğru bulmuyorum. Onların yaşarken kadri ve kıymeti bilinmeli. Bahaettin Ağabey, Allah sizlere uzun ömürler versin. Burada yaptığınız

konuşmalarınıza bende imza atıyorum, buradaki hazırın da imza atıyor. Kimseye yamulmadınız, hep başınız dik durdu. Bundan sonraki ömrünüzde Cenab-ı Allah sizlere sağlık ve sıhhat versin.

Biz kùltür ve sanatsız bir büyümenin sağlıklı bir büyüme olamayacağı inancı ve prensibiyle belediyecilik yapmaya gayret ediyoruz. Bunun için yıl boyunca kùltürel ve sanatsal alanlarda panel, sempozyum, yayın, festival gibi etkinliklere ağırlık vermekteyiz.

Nitekim en son geçen hafta 30 Mayıs 02 Haziran 2013 tarihinde Sezai Karakoç temalı Uluslararası Kahramanmarař Őiir Festivalini dűzenledik.

Dolunay Şiir Şöleni için Türkiye'nin dört bir yanından Şehrimize teşrif eden kıymetli Őairlerimize hoş geldiniz diyor, Şölenin başta ilimiz edebiyatına olmak üzere Türk Şiirine hayırlı olmasını diliyor, saygılarımı sunuyorum” diye konuştu.

Açılış konuşmalarının ardından Şairlerin Şiir okumalarına geçildi. Program sunuculuğunu TRT Sanatçısı Harun Yöndem'in yaptığı 17. Dolunay Şiir Şöleni, Ramazan Avcı'nın okuduğu geleneksel Dede Korkut duasıyla başladı. Daha sonra 37 Şair alfabetik sıraya göre Şiirlerini seslendirdi.

Şairlerin Şiirlerini seslendirmelerinin ardından Belediye Başkanı Mustafa Poyraz, Şair Bahaettin Karakoç'a günün anısına Madalya Beratı takdim etti.

Madalya Beratı takdiminin ardından Şairlere Belediye Başkanı Mustafa Poyraz, Belediye Başkan Yardımcısı Cevdet Kabakçı, Bahaettin Karakoç ve Milli Eğitim Müdürü Mesut Alkan tarafından plaketleri verildi.

Programa Belediye Başkanı Mustafa Poyraz, Başkan Yardımcısı Cevdet Kabakçı, KSÜ Rektör Yardımcısı Prof. Dr. Sinan Baş, Sağlık İl Müdürü Dr. İlker itil, İl Kùltür ve Turizm Müdürü Seydi Kùükdađlı, İl Milli Eğitim Müdürü Mesut Alkan ile Őiirseverler katıldı.

Plaket takdiminin ardından programa katılanlar topluca hatıra fotoğrafı çektiler.”

Şölen ile ilgili olarak Ahmet Doğan İlbey ise şu değerlendirmeleri köşesine taşıdı:

“Kahramanmaraş Belediyesi tarafından organize edilen (Belediyenin Kültür ve Sosyal İşler Müdürü Serdar Yakar’ın emeğiyle) “Türk Şiirinin Beyaz Kartalı Bahaettin Karakoç ve 17. Dolunay Şiir Şöleni” şiirseverlere çeyrek asırlık bir geleneği bir daha tattırdı. Program, şiirimizin yaşayan aksakalı Bahaettin Karakoç’un hayatını ihtiva eden slayt gösterisi ile başladı ve Ramazan Avcı tarafından her Dolunay Şiir Şöleni’nde okunan “Dede Korkut Duası” okunarak devam etti.

Şiirler okunmadan önce “Türk Şiirinin Beyaz Kartalı Bahaettin Karakoç Paneli” yapıldı. KSÜ öğrt. gör. Yrd. Doç. Dr. M. Fethi Yanardağ’ın oturum başkanlığındaki panelde; şair Muhsin İlyas Subaşı; “Hayat Çizgisinde İnişi Olmayan Adam”, şair Metin Önal Mengüşoğlu; “Anadolu Duyarlılığının Bahaettin Karakoç’taki Tezahürü”, eğitimci-yazar Ramazan Avcı; “Bahaettin Karakoç’un Şiirlerindeki Aşkın Tezahürü” ve oturum başkanı Yrd. Doç. Dr. M. Fethi Yanardağ ise; “Bahaettin Karakoç’un Poetikası” başlıklarıyla Bahaettin Karakoç’u anlattılar.

Çeyrek asırlık şiir geleneğine sahip 17. Dolunay Şiir Şöleni’nde Türkiye dışından ve Türkiye’nin her bölgesinden gelen kırktan fazla şairin okuduğu şiirlerle mâzi duygularımızı yeniden yaşadık. Hafızamda kalan şairler Hasan Ejderha, Lütfi Şehsuvaroğlu, Yasin Mortaş, Mehmet Mortaş, Bünyamin Küçükkürtül gibi isimlerdir... Bendenizi en çok duygulandıran şair Azerbaycanlı genç bir şairdi. Şiirini okurken “efendim” hitabı çok olan hüzünlü bir türkü söylüyordu adeta.”

11 Haziran 2013 tarihli olan bu yazı Üstad Bahaettin Karakoç’un biyografisine de yer vererek uzayıp gitmektedir.

Onyedincisi gerçekleştirilen, onsekizincisi ise 28 Kasım 2015 tarihinde gerçekleştirilecek olan

Dolunay Şiir Şölenlerinde yer alan şairleri alfabetik olarak şu şekilde sıralayabiliriz:

Abdurrahim KARAKOÇ, Ali AKBAŞ, A. Vahap AKBAŞ, Abdurrahman ADIYAN, Abdurrahman ŞEN, Adem KONAN, Akif BALTUTAN, Aysen AKDEMİR, Ayhan İNAL, Abdulkadir TURAN, Ahmet EFE, Ahmet İRGİN, Ahmet SIVACI, A. Neş'et DİNÇER, A.Tevfik OZAN, Ahmet YAYLA, Ali Şeyh ÖZDEMİR, Arif BİLGİN, Arif EREN, A.İhsan KUYUMCU, A. Muttalip DERE, Aşık ELBRUS, Ataol BEHRAMOĞLU, Avni DOĞAN, Ayşegül KESKİN, Bahaettin KARAKOÇ, Bayram Bilge TOKER, Bekir OĞUZBAŞARAN, Bestami YAZGAN, Beste SAKALLI, Beyazıt ÖZBOSTANCI, Bahri KARAKOÇ, Bünyamin KÜÇÜKKÜRTÜL, Celaleddin Kurt, Cemal KURNAZ, Cemal SAYAN, Cevat AKKANAT, Çiğdem Artar DOĞRU, Dağıstan KILIÇASLAN, Dilaver CEBECİ, Duran BOZ, Durmuş Kaya, Erdem BAYAZIT, Ertuğrul KARAKOÇ, Faruk GENÇ, Fatih OKUMUŞ, Filiz Nur ATALAN, Günay ÖZDENİZ, Günay YARDIMCI, Hadi GÜNGÖR, Hasan EJDERHA, Hasan AKÇAY, Hasan Ali KASIR, Hasan ŞAHMARANOĞLU, Haşim KALENDER, Hayrettin DURMUŞ, Hayrettin ORHANOĞLU, Hüseyin KARAKOÇ, Hüseyin ALACATLI, H.Hüseyin UĞUR, İbrahim Hakkı GÜNDOĞDU, İnci OKUMUŞ, Kemal DENİZ, Lütfi ŞEHSUVAROĞLU, Mahir SÜRMELEBEY, Mahmut BAHAR, M.Atila MARAŞ, M.Akif ALACAOĞULLARI, Mehmet Akif ŞAHİN, Mehmet AYCI, Mehmet BULUT, Mehmet AKSU, Mehmet GÖZÜKARA, M.Fatih KÖKSAL, Mehmet MORTAŞ, Mehmet NARLI, Mehmet TAŞ, Mehmet SILAY, M.Memduh ATALAY, Memmet ASLAN, Metin Önal MENGÜŞOĞLU, Muhammed Nur DOĞAN, Muhsin İlyas SUBAŞI, Musa SERİN, Muhsin KALKIŞIM, Musa YILDIZ, Mustafa KAYA, Mustafa ERKENEKLİ, Mustafa EMRE, Mustafa EROĞLU, Mustafa OKUMUŞ, Mustafa ÖZÇELİK, Mustafa PINARBAŞI, Mustafa TÜRK, Müşür Kaya CANBOLAT, Nazım PAYAM, Nazmi TATAR, Nazir

AKALIN, Nesrin KARACA, Necip OLGUN, Nurullah GENÇ, Osman ASLAN, Osman DOĞAN, Osman SARI, O.Olcay YAZICI, OĞuz KARAKOÇ, Ömer KARAYILAN, Ömer KAZAZOĞLU, Özcan ÜNLÜ, Rıdvan CANIM, Salih Safa YAZAR, Samiha İKBAL, Sıddık ELBİSTANLI, Sıddık ÖZER, Şahin TAŞ, Şahin UÇAR, Şevket BULUT, Şevket YÜCEL, Şükrü KARACA, Şükrü ÜNAL, Tacettin ŞİMŞEK, Tayyip ATMACA, Turan KOÇ, Ümit Fehmi SORGUNLU, Vadi ÇİÇEKLİ, Yahya AKENGİN, Yasin MORTAŞ, Yaşar BAYAR Yılmaz AŞIKALİOĞLU, Yunus Emre ALTUNTAŞ, Ziya ÖZTÜRK,

BİR SÖYLEŞİ

Söyleşi: Sibel GÜLER

“MEMURİYET MAİŞET KAPIMDIR, ASIL MESLEĞİM İSE ŞAİRLİKTİR...”

Halk şiiri geleneğimizin yapı taşlarından biri olan yaşayan usta şairlerimizden Bahaettin Karakoç genç şair adaylar için her zaman yanlarında olacağını belirterek “Yeter ki bu yolda bir adım atsınlar, yeter ki sevgilinin elinden tutar gibi aşk ile kalemi bir tutsunlar gerisi gelir...” dedi.

Bahaettin Karakoç mesleğine, şairliğe olan aşkını şöyle anlattı: “Bana ne zaman mesleğimi sordularsa, cevabım şu olmuştur: ‘Memuriyet maişet kapımdır, asıl mesleğim ise şairliktir... Ben şiiri sokakta bulmadım; ses topladım; harfler, renkler, ritimler topladım beynimin rahmine şiir için mayaladım, çok çileler çektim ama hiç pişman değilim. Şiirlerim sterildir, çağının yüz akıdır; sevgiyi, saygıyı, helali, aşkın yüceliğini ve erdemleri paylaşır...”

Karakoç, şiirin hayatına nasıl girdiğini, şiirle nasıl tanıştığını şu cümlelerle ifade etti: “Şiirle tanışmama gelince, bu hususta dışarıdan içeriye doğru sarmak için hiç ihtiyaç duymadım, çünkü şiir benim ikizimdir. Ben ikizimi, her zaman her mekanda oturduğu minderden kapar kucaklarım, öper koklarım, ilk tanışma merasimlerinin püskülü laf konçertoları hem kulaklarımı, hem beynimi, hem de yüreğimi tırmalar... İddia ederim ki ben ikizimle Kalu Bela'dan beri tanışırız...”

Soyca şair bir ailenin ilk erkek çocuğu olan Bahaettin KARAKOÇ, Kahramanmaraş'ın Elbistan ilçesi doğumludur. Karakoç, henüz küçük yaşlarında kitaplarla tanışmıştır. İlk öğrenimini Ekinözü'de, orta öğrenimini ise Adana-Düziçi ve Ankara-Hasanoğlan Köy Enstitülerinde tamamladı. İlkokul 3.sınıfa giderken bir haftada eski yazıyı öğrendi ve bir ayda

da Kuran-ı Kerimi aktardı. Ölünceye kadar yakasını bırakmayacak olan şiirin rüzgarına da aynı zaman diliminde yakalandı. 29 Ağustos 1948 tarihinde memurluğa atandı. Kahramanmaraş'taki sağlık kuruluşlarında 32 yıl 8 ay sağlık memuru olarak çalıştıktan sonra kendi isteğiyle emekli oldu. Halen de şiirler yazmaktadır ve Türkiye'nin her yanında programlara katılmaktadır.

“Benim felsefemde almak ve çalmak gibi kirlili bir kavram yoktur”

Bahaettin Karakoç kim olduğunu, hayatı boyunca ne yapmak istediğini ve nelere önem verdiğini yaşayışına ve yazdıklarına bakılarak anlaşılacağını belirterek “Sayınız ki bir güneş, bir dolunayım, ne saklayacak iş yaparım ne de saklanacak mekanlarda dolaşırım. Her zaman Rabbim'in gözetiminin dışına çıkamayacağımı bilir, O'nun rızası dışında, keyfim için fırtına yaşamaya asla tenezzül etmem... dedi.

Karakoç, hayatını kısaca özetleyerek şunları dile getirdi: “Rabbim beni Anadolu gibi kutsal bir toprakta bir insan, bir Türk, bir Müslüman olarak yaratmış, bütün güzel ve helal nimetlerini soframa akitmiş, doğduğumda kulağıma babama ezan okutmuş... Nüfus cüzdanımda 05 Mart 1930'da doğduğum yazılı.” Hayatının doruk çizgilerinde kanat çırpıtığını söyleyen Karakoç sözlerine şu şekilde devam etti: “Yedi yaşımdan beri şiir yazıyor ve yayınlıyorum. Şairim, gerçekten iyi ve iddialı bir şairim, hem de şiirin soğuk yüzlü sığırcık kuşlarından birisi değil, alnı ak, elleri pak, yüreği sıcak beyaz kartallarından ilki... Yalanı sevmem, yalakalığı sevmem, benim felsefemde almak ve çalmak gibi kirlili bir kavram yoktur.”

Bahaettin Karakoç bir konudaki kaygısını şu sözlerle dile getirdi: “Etiğimizin sürgün ve küskün, estetiğimizin ayaklar altında solucanlar gibi ezilmiş, kirlili ve çarpık tavırları beni sınırsız kaygılandırmıştır.” Karakoç günümüz şair ve şiirlerine yönelik şu yorumu yaptı: “Bazı

Belediyelere abone daima akçe kovalayan pislik böceği edalı şairciklere rağmen çok az da olsa şiir de şair de vardır. Ben buna inanıyor, bu yolda yoluma devam ediyor; iyi, güzel, doğru ve yararlı olan her şeyin kesintisiz artmasını diliyorum.”

“ Memuriyet maişet kapımdır, asıl mesleğim ise şairliktir...”

Şairliğin bir meslek mi, bir hobi mi yoksa... bir imrenme sarmalında ucuz ve kültür kıtlığında bir özentisi mi? Olup olmadığıyla ilgili düşüncelerini Karakoç şöyle anlattı: “Başkaları ne düşünür bilmem ama ben küçüklüğümde beri şiiri ciddiye aldım, güzel bir iş olarak algıladım bu iş kolunda da şairliği bir meslek kabul ettim. 32 yıl 8 ay devlet hizmetinde memur olarak çalıştım ve kendi isteğimle emekli oldum.”

Bahaettin Karakoç kendisine asıl mesleğini soranlara cevabının şöyle olduğunu söyledi: ‘Memuriyet maişet kapımdır, asıl mesleğim ise şairliktir... Ben şiiri sokakta bulmadım; ses topladım; harfler, renkler, ritimler topladım beynimin rahmine şiir için mayaladım, çok çileler çektim ama hiç pişman değilim. Şiirlerim sterildir, çağının yüz akıdır; sevgiyi, saygıyı, helali, aşkın yüceliğini ve erdemleri paylaşır... ‘

“Şiir benim ikizimdir. İddia ederim ki ben ikizimle Kalu Bela’dan beri tanışırız...”

Şiirle tanışmasını anlatan Karakoç “şiirle tanışmama gelince, bu hususta dışarıdan içeriye doğru sarkmak için hiç ihtiyaç duymadım, çünkü şiir benim ikizimdir. Ben ikizimi, her zaman her mekanda oturduğu minderden kapar kucaklarım, öper koklarım, ilk tanışma merasimlerinin püskülü laf konçertoları hem kulaklarımı, hem beynimi, hem de yüreğimi tırmalar... İddia ederim ki ben ikizimle Kalu Beladan beri tanışırız...” dedi.

Usta şairden “Şair ve Toplum” arasındaki bağ...

Usta şair Bahaettin Karakoç şair ile toplum arasındaki bağı şöyle açıkladı: “Şair, toplumu var eden bireylerden birisidir, şiiri de inşa eden, bir kültür piramidi gibi yükseltip topluma armağan eden o... Bu üçgenin hangi açısından bakarsanız bakınız bağı açık olarak görürsünüz.”

“Felsefe, akıl yolunda acabaları yumruklarıyla ezilir.”

Karakoç, şiir ile felsefe arasındaki ilişkiyle ilgili düşüncelerini şu şekilde anlattı: “Şiir dışı, felsefe ise erkek iki kardeştirler, başka bir deyimle de şiir dolunaydır-hilaldir, felsefe ise güneş... Şiir gönül yolunda kıvrak yürür, felsefe, akıl yolunda acabaları yumruklarıyla ezilir. Ekleyeceğim bir gerçek daha var; (o da ölmek midir diyeceksiniz ama öyle değil bildiğinizi doğru bilmektir.) Ben derim ki şiir ailesi büyük bir ailedir, felsefe de, müzik de, resim de, matematik de bu büyük aile yapısının içinde şiirle hemhaldirler.” Bahaettin Karakoç, kendisinin şiir yazarken bunlara çok dikkat ettiğinin de altını çizdi.

“Ben şimdi en güzel bir üsluba sahip en velut, en namuslu, en donanımlı bir şairim!..”

Kendisinin ilham kaynağının ne olduğu ve nelerden beslenerek eserler ortaya çıkardığı konusuyla ilgili olarak Karakoç şöyle konuştu: “İddialı bir şair olduğumu daha önce vurgulamıştım, start çizdiğimiz bu olunca derim ki, her sanatçı ürettiği kalıcı sanat eseriyle kanıtlar kendisini. Girdiği her yarışta ipi ilk göğüsleyen birisi olarak bu konuyu biraz geniş açmak istiyorum. Ortamın odlu döneminde içimdeki ses tellerine birisi dokunmuştur; toprağa, suya ve havaya ısı mayalayan cemre gibi; bu anam da olabilir babam da... Bu birisi çocukluk arkadaşım da olabilir sevgilim de... Bu bir çiçek de olabilir bir böcek de... Bu bir simurg da olabilir bir serçe de... Önemli olan dokunup uyandırması,

ufuklara yönlendirmesi... Ben şimdi en güzel bir üsluba sahip en velut, en namuslu, en donanımlı bir şairim!.. “

“Toplum için sanat”

Bahaettin Karakoç toplum için mi sanat yoksa sanat için mi sanat ile ilgili olarak fikirlerini şöyle aktardı: “Sanat için kim ne derse desin benim terazilendirmeme göre önce ‘soyut olarak sanat için sanat’ derim, 2. basamağa çıkar ‘kendini var eden sanatkar içindir sanat’ derim, 3. basamakta ise uygarlıklar platformunda büyük havuzu kim inkar eder ki? Evet toplum içindir sanat!.. Bu tanımları bir tek kaleme indirmek de mümkün, dal dal, salkım salkım çoğaltmak da...”

“Yeter ki sevgilinin elinden tutar gibi aşk ile kalemi bir tutsunlar gerisi gelir...”

Karakoç şiirin durumu ile ilgili şunları söyledi: “Edep ölçekli edebiyatımızı, özellikle de şiirimizi, çökertildiği korkunç bataklıktan çıkarmak, ayağa kaldırmak, onuru yüksek tahtına oturtmak Türk Diline, Türk Edebiyatına, özellikle de Türk Şiirine saygısı olan gençlerimizin büyük ödevi olsun!..” Şair olmak, şiir yazmak için bir reçete gerekiyorsa bu reçeteyi gençlerin kendilerinin hazırlayacaklarını belirten Karakoç “Genç şair adayların ben her zaman yanlarındayım; yeter ki bu yolda bir adım atsınlar, yeter ki sevgilinin elinden tutar gibi aşk ile kalemi bir tutsunlar gerisi gelir...” diyerek son olarak da geleceğin parlak olmasını gençlikten beklediğini belirten Karakoç gençlere tavsiyeleriyle sözlerini tamamladı.

Bu Güzel Söyleşi İçin Bahaettin KARAKOÇ’a teşekkürler...

KİM NE DEDİ

Ali Şeyh ÖZDEMİR / “UZAKLARA TÜRKÜ”

1986 senesiydi, Fatsa’da çalışıyordum.

Bir arkadaş gurubuyla sohbet ederken, Yaşar BAYAR Ağabey’im elinde bir paket, yanıma yaklaştı:

-Gözümüz aydın arkadaşlar, bundan böyle, ışığı hiç sönmeyecek, aydınlığıyla donanacağımız Ustamız Bahaeddin KARAKOÇ’un çıkardığı bir “Dolunay”ımız var, dedi.

Heyecanlanmıştık, karda-kışta aç kalmış serçelerin buğday tanelerine üşüşmesi gibi biz de hemen üşüşmüştük Dolunay’ımızın üzerine.

Kapağında yaşlı bir çınarın, toprak üzerine çıkmış ve etrafı sarmaşık gibi sarmış kökleri vardı (Sanıyorum, Enver KARAKOÇ’un bir fotoğrafıydı bu.) Önsözünde:

“Burası K. Maraş... Çok çileli zamanlar yaşamış, ama yiğitliğine hiçbir zaman gölge düşürmemiş bir Anadolu kenti. Burada bizim de söyleyecek sözlerimiz, sergilenecek özlerimiz var. İstiyoruz ki sesimiz, ışığımız dağları ve ufukları sıyırınsın. İşte Dolunay, bu gaye için açılan bir bayraktır.” Diyerek manifestosunu özetliyordu okurlarına.

İlk tanışmamız böyle olmuştu Dolunay’la. Sonrasında, iple çeker olmuştuk yeni bir ayın gelmesini; yeni bir ay, yeni bir sayı, yeni bir Dolunay demekti bizim için. Biz, o mektebin öğrencileri, Üstadımız Bahaeddin KARAKOÇ da Dolunay Mektebi’nin hocasıydı. Biz, ondan aldığımız ışığı karanlıklara iletip aydınlatmaya çalışıyorduk muttasıl.

Buram buram Anadolu kokan Dolunay; hiçbir holdingin, şirketin, hiçbir sermayedarın kumandasına girmeden direnip durdu haksızlığın, edepsizliğin /edebiyatsızlığın karşısında. O, artık bir taşra dergisi olmaktan çok, ulusal dergileri çok geride bırakmış, ülke genelinde edebiyat sevdalılarının merakla

beklediği, Türk Edebiyatı'na, şiirine, hikâyesine, denemesine... yön veren bir dergi olmayı başarmıştı.

Kâh “Ulu Çınarlar konuşuyordu Anadolu Türkçesiyle”, kâh “Turalanmış saçlarını uçuruyordu Elif.” Kimi gün de Dolunay'ın “Göklerinde yeşeriyordu menekşe tohumları”. O, “Özünü, özentiden değil özden, Türkiye dikdörtgenini merkez bilen, Müslüman Türklerin yaşadıkları bütün mukaddes topraklara, iman ve coğrafyalarına sevgi ve selâmlar uçuran ılık bir yürek” olmuştu.

Kimler geçmedi ki o koca yüreğin rahle-yi tedrisatından, kimler okumadı ki Dolunay Mektebi'nde: Sadettin KAPLAN'dan Emine İŞINSU'ya, Nevzat YALÇIN'dan Nurullah GENÇ'e, Muhsin İlyas SUBAŞI'dan Ali AKBAŞ'a, Nazan BEKİROĞLU'ndan Yaşar BAYAR'a, Ali YURTGEZEN'den, Fazıl TİYEKLİ'ye, Aysen AKDEMİR'den Tacettin ŞİMŞEK'e, Memmed ASLAN'dan Yasin MORTAŞ'a... kadar; kimler gelip geçti, kimlerin alınına vurmadı ki dolunayın şavkı? Kimler içmedi ki dolunayın berrak akan pınarından?

Türk Şiiri'nin Büyük Ustası, durmak dinlemek bilmeden, yılmadan, imkânsızlıklara aldırmandan Dolunay'ın ışığını yaymaya çalışıyordu ha bre. Bu mümbit topraklarda çöreklenmiş ayrık otları bir bir kuruyor, edebiyat adına ortaya konulanlar çürüyordu Dolunay'ın ışığı karşısında. Ve Dolunay, yürekleri yakan bir Anadolu Türküsü oldu dillerde, gönüllerde. O türkünün ezgisiyle büyüdü bir nesil, o türkünün nağmeleri çınlıyor hâlâ kulaklarda. “İlk Yazda” Bir Çift Beyaz Kartal” oldu Dolunay. “Mülteci Yalnızlıklar”da “Sürgün Vezirin Aşk Neşideleri” oldu ve gönüllere doldu Dolunay...

“Selâm; gözlerinizde parıldayan nura, selâm!

Selâm; gönül –gönül bengi- çiçek yağmura, selâm!

Selâm; şiir cumhuriyetine, cumhura selâm!

Selâm ki tam kıvamında, ne de çok önce...

Aşk ve salât

En Güzel hil'at

Gönüller abâd

Dostlar bir araya gelince.”

Bestami YAZGAN /
DOLUNAY'IN ŞAVKI VURSUN ŞİİRE

İçindeki şifreyi çözebilmesi için tohumun toprakla kucaklaşması gerekir. Şairin gönlündeki şiir nüvesinin yeşermesi için de uygun bir ortama ihtiyacı vardır.

1985 yılında şiir yazmaya başlamışız. Rahmetli A. Neşet Dinçer, Tayyip Atmaca ve bir grup arkadaşla Güneysu dergisini çıkarıyoruz. Şiirin ve dergiciliğin ne olduğunu bildiğimiz söylenemez. El yordamıyla bir şeyler yapıyoruz.

Bu sırada Dolunay dergisini çıkarıyor Bahaettin Karakoç Ağabey ve dergiyle beraber Dolunay Şiir Şölenleri başlıyor. Dolunay'ın her sayısı bizim için bir Kutup Yıldızı oluyor. Ona bakarak yönümüzü belirlemeye çalışıyoruz. Dergimizin sahibi A. Neşet Dinçer'le dostluğu sebebiyle Bahaettin Ağabey dergiye şiir gönderiyor. Seviniyoruz...

Çalışmalarımız devam ediyor ama yazdıklarımızın şiir olup olmadığı konusunda karar vermiş değiliz. Eserlerimizin mihenk taşına vurulması gerekiyor. Bu kaygı içimizde büyürken Dolunay Şiir Şölenine davet ediliyoruz. Biraz kendimize güven geliyor.

Şölene ülkenin en tanınmış şairleri davet edilmiş. Onlara yakın durup anlattıkları tecrübeleri ve şiirleriyle hamlığımızı gidermeye çalışıyoruz. Dolunay'ın şavkı, yüzümüzü ve gönlümüzü aydınlatıyor. Daha sonraları en az on defa arı duru ışık denizinde yıkıyoruz içimizi.

Bu yıl 18. Dolunay Şiir Şöleninin yapılacağını duyunca nice güzel hatıra parlıyor gözümüzde.

Evet, bu yıl 18. Dolunay Şiir Şöleni yapılacak Kahramanmaraş'ta. "Şiirin Başkenti" kavramının oluşmasında, bu şölenlerle atılan adımların büyük katkısı olduğuna inanıyorum. Değerli üstadımız Bahaettin Karakoç'a hayırlı ömürler diliyor, katkıda bulunanlara teşekkür ediyorum...

İnci OKUMUŞ /
BİR EDEB/İYAT MEKTEBİ OLARAK
DOLUNAY'IN ŞAVKIMASI ÜZERİNE...

Bir dergiden çok, kültür ve edebiyat, en mühimi de bir 'Edebiyat Mektebi' olarak Dolunay deyince şu soru geçer karşımıza oturur: Her şeyin mekteplisi var ama edebî ve edebî vefanın, hülâsa kadim eserlerin mekteplisi olabilmek diye bir şey de mümkün mü? Sorunun cevabını; Cumhuriyet Dönemi Türk Edebiyat Tarihi'nin, maziye atıya taşıyan en müşahhas oluşumlarından biri olan Üstad Bahaettin Karakoç'un Dolunay Mektebi sıralarında hâlen şiirlerinin mürekkebinin kurutmaya çalışan bir şiir işçisi olarak vermek isterim...

Edebî hareketlerin çeşitliliği olarak edebiyat tarihine baktığımızda, bugüne dek hemen her edebî oluşumun yeni bir duyuma sahip oldukları inancını taşıdıklarına şahit oluruz. Bu oluşumların tamamına yakın bir çoğunluğunda kullanılan dilin manaya yeterliliği tartışılır olmasına rağmen, bu durumun pek de umursanmadığını görürüz. Yine birçoğunda, konuşan bir ruhun kendini ifade edebilme yeteneğinde, ne kadarlık bir hazineye sahip olduğunun çok da mühim olmadığına rastlarız. Öyle ki, dilin nakışlarını eserlerden söküp, bir ticari ürün olarak her nevi kalem üretiminin, yalnızca zihinsel kıymetleriyle harcanmasından övünç duyanları da işitiriz. Hatta duyguyu salt lügate, lügati ise salt duyguya nakâhlayarak iç dünyasının sınırlarını kendi dışına kapatanlara da şahit oluruz. İşte böyle böyle; bütün derdimiz /hakikati/anlatmakken, hakikatten kopuşumuzun derdini eserleştirdiğimizin farkında bile olamayız.

Peki, bunca oluşum arasında Dolunay'ı bir Edebiyat Mektebi olarak mühim kılan değerler nelerdir?

Şiirimizin "Ak Sakal Ak'ı" Bahaettin Karakoç'un Dolunay Mektebine, hem şair ve yazar, hem okur ve hem de şölenlerini esas alarak dinleyici

nezdinde bakalım: Dolunay huzmeleri, muhatabına dokunduğu yerde, yalnızca ışıtan değil, ışıttığı yerde muhatabının gönül nehrinde aynalaşan ve bu aynalaşmayla onu kendi iç güzelliğine şahit kılandır...

Edebî camianın bütün kamplaşmalarına nazire, Dolunay Mektebi; evrensel enerjisiyle herkesi kucaklayandır...

Gerek yazarı, gerekse okuru olan onca yüreğin gönül ocağını körükleyerek, edebe ve edebiyata niyet ve azim verendir...

Şiirden evvel şuuru, yazmaktan evvel mesuliyeti, saadetten evvel sadakati, edebiyattan evvel edebi; dualı/vefalı/sarsan/toparlayan/şahsiyetleştiren ve elbette hürriyetleştiren bir nefes talimiyle öğreten mekteptir Dolunay...

Şimdi bu yazının ahirine geldiğim şu an, şöyle bir soru muhatabı da olabiliriz: ‘‘Biz Dolunay’ı Bahaettin Ağabeyin neşrettiği bir dergi olarak bilirdik.’’ Elbette doğru. Bir derginin aynı zamanda bir mektep olduğunu biz Dolunay’dan öğrendik.

Şimdilerde, şairinden öykücüsüne, ne çok dergi ve ne çok yazarı var... Olsun...

Velâkin hep o çıkmaz soru yine sorduruyor kendini: Toprağa çok su dökmek, çok çiçek yeşertir mi? İşte, bataklık olmakla verimli toprak olabilmek arasındaki denge burada gizli. **Demem o ki Dolunay; gerek tartışmasız edebî ağırlığıyla; bir dergi olan, gerek eşsiz şölenlerinde bir kürsü talimiyle; Türk Şiiri’ni ve elbette Şuara’yı zinde tutan ve gerekse yeni filizlenen yüreklerin heyecanlarını eserleştiren yanı sıra, Cumhuriyet Dönemi Edebiyatında ilk ve tek mektep olabilme özelliğindedir.** Hülâsa Karakoç’un Dolunay Mektebi, edebiyat ve şiir toprağına verdiği can suyuyla, edep ve şiir genimizi bataklıktan kurtarması bakımından edebî evrenimizi özveriyle nasıplandırmaya devam etmektedir.

Yolun istikameti, yolcunun hakikatiyledir. Dolunay Mektebi’nin sıralarında sırasını bekleyenlere ve Bahaettin Karakoç rahlesinde talim eden bahtiyarların cümlesine selam olsun...

Metin Önal MENGÜŞOĞLU /
BAHAETTİN KARAKOÇ VE DOLUNAY

Sanatın, teknik anlamda evrensel bir dili vardır. Sanat ürünü hangi mahalli damardan beslenmiş olursa olsun eğer sahici bir ustalık taşıyorsa bütün insanlık âleminin doğuştanlığında karşılığını bulacaktır. Güney Amerikalı Kızılderili'nin okuduğu türkü ile Elbistanlı Bahaettin Karakoç'u buluşturan dokunuş işte bu ustalıktır. Ve ustalık besbelli ki insan doğuştanlığına Yüce Yaratıcı'nın ruh üfleyerek yerleştirdiği kabiliyetten kaynaklanıyor. Bu kabiliyeti keşfedebilen nadir şahsiyetler karşımıza Bahaettin Karakoç olarak çıkıyorlar.

Bazı mimari şaheserlerde kilit taşlar vardır. Muhteşem yapıyı ayakta tutar o taşlar. Dolunay Şiir Şölenleri'ni böyle bir yapıya benzetecek olursak, aradan Bahaettin Karakoç'u çıkardığımızda elde ne kalır? Ve elbette o kilit taşın bütün öteki taşları kucaklayan, koruyan, her birisi ile vazgeçilmez irtibatlar kuran yanını ihmal etmemelidir.

Bir şiir şöleninin muhtevasına kabataslak nazarla baktığımızda şiir okuyan üç beş kişiden başka bir şey göremez hatta şaşırırız. Bunun dünyaya, hayata ne kattığını anlamak zordur. Lakin toplumların en karanlık, en sıkışık günlerinde bazen Bahaettin Karakoç gibi bir ustanın tek bir mısraı, o milletin onurunu kurtarır. Tek başına bir ümmet gibi ömrünü şiire vermiş bu ustanın kimi mısraları da ölümcül bunalıma düşmüş fertlere sakinleştirici ödevi görecektir.

Dolunay Şiir Şölenleri'ni merkezinde Bahaettin Karakoç'un yer aldığı bütün insanlığa hizmet sunan bir şifahanenin acil hekimliği olarak görmek mümkündür. Orada uzmanlar yanında staj gören genç kabiliyetlerin bütün dünyayı kucaklamaya çabalayan heyecan ve hevesleri, gelecek zamanların ve nesillerin zor dönemlerinde, karanlık vakitlerinde aydınlatma fişeklerine dönmüştür.

Sanat, usta çırak münasebetiyle gelişen, mektebi medresesi ustalardan ibaret bir alandır. Bu sebeptendir ki tek başına Dolunay'dan söz edilemez. Bahaettin Karakoç anılmadan bunu yapamazsınız. Zira bütün çıraklar ustasız ve araçsız kalırlar.

Rabbim Bahaettin Karakoç'un ömrüne bereket versin ki, Dolunay şiir Şölenleri'nin acil polikliniği yalnızca kendi mahalline değil tüm dünyaya şifa sunsun.

Mustafa OKUMUŞ /
DOLUNAY KAHRAMANMARAŞ'TA YAKILAN BİR
KÜLTÜR VE SANAT MEŞALESİYDİ

“DOLUNAY” Dergisinin Ocak 1986’da yayına girdiği günlerin, öncesinde ve sonrasında (1994’e kadar) İstanbul’daydım. Başlangıçta bu oluşumun içinde yer alamamak benim için bir şanssızlık olmuştur. Dolunay salt bir dergi adı değil, o bir edebiyat ekolüdür, bence. Bu ekolün kurucusu ve önderi günümüz şiirinin alemdarı üstat Bahaettin KARAKOÇ’tur. Kültür ve sanatın durağanlaştığı, Anadolu dergiciliğinin saman alevi gibi yanıp-söndüğü bir döneme rastlatılması oldukça anlamlıdır.

İlk sayıda Bahaettin KARAKOÇ:

“Özenti Değil, Özden” başlığı altında topladığı yazısında derginin öznel ve özgün ilke ve amaçlarını açıklıyordu. O bir kültür ve sanat ateşiydi. Yandı, ısıttı, ısıttı ve söndü. Ancak onda ısınan, aydınlanan edebiyat-kültür-sanat yetenekleri, gönül dostları, o ısıyı, o ışığı Anadolu’nun her köşesine taşıdılar. Bu açılımla Anadolu aydınlanmasına önemli katkılar sağladılar ve “Dolunay” imajını ölümsüzleştirdiler.

“Dolunay, Dergiciliği” üç yıl boyunca ilkelerini koruma ve dik durma adına zorluklara göğüs gerdi. Ne var ki, 37. Km. taşında, kaynak sorununa takılıp kaldı. Ancak o, bir ekol olarak diğer birimleriyle yoluna devam etti. “Dolunay Kitap Yayıncılığı,” Şiiri ayağa kaldırma adına 16 yıl boyunca aralıksız düzenlenen “Dolunay Şiir Şölenleriyle” misyonunu sürdürdü. On yıllık arada il ve ilçelerde yerel ve ulusaldan oluşturduğu bir grup şairle minik şiir şölenleri düzenleyerek şiiri ayağa kaldırma misyonunu devam ettirdi.

On yıllık aradan sonra Kahramanmaraş Belediyesinin sponsorluğunda ve Bahaettin KARAKOÇ’un organizasyonunda 17. Dolunay Şiir Şöleni gerçekleştirilmiştir. İleri yaşına, sağlık sorunlarına karşın, idealist ve enerjik coşkusu hep diri tutan, şiirin azimli ve üretken mimarı Bahaettin KARAKOÇ, bugünlerde 18. Dolunay Şiir Şöleni’nin hazırlığını bitirme çabası içindedir. Dolunay oluşumunda yer alan ve emeği geçen herkesi saygı ile anıyorum.

Daha nice Dolunay Şiir şölenlerinde buluşmak temennisiyse, Üstat’ı kutluyor, sağlıklı ömürler diliyorum.

Nusret ŞAN /
DOLUNAY RUHLARA TESELLİ SUNAN PINAR

İnsanlığın en güzel duyguları unutuldu bu kaktüsler ormanında... Güneşi içmek güllere mahsus. Oysa ne gül kalır, ne güneş, karanlığın bağrında...

İşte bu noktada çılgının sükûtle terennümüdür şiir. Bazen bir hüznün kalesidir gülüşler ülkesinde, bazen içli, ezik, duyarlı... Ve bazen neşenin doruklarında...

Aslında kutlu bir bağıdır şiir; semasında yıldızlar kaynaşır ve ay ışık suları yağdırır toprağa ve çiçeklere... O bir sırlar uçurumudur, keşfedilmeyi bekleyen...

Bir soruydu hep: "Gerçeği mi yaşamalı, yoksa güzel olanı mı?" ifadeleri... Eğer gerçekler çirkinliklere bulanmışlarsa, hayattan kopmayacağım diye inadına tahammül mü gerekiyordu ruhları bedbîn kılan bu işkenceye?.. Yoksa güzele mi adamalıydı ömrü; güllere mi?

Biliyorduk ve inanıyorduk güllerle yoğrulmuş bir şiirin sedası küskün ve kırgın yürekleri yeniden hayata çağırın bir sür olabilirdi.

Ve bir karardı artık; kendi içimize sığınmak yerine gerçekleri güzel kılabilmenin ve saklı güzellikleri yeniden ortaya çıkarabilmenin mücadelesini verecektik.

İşte bu düşüncelerle şiirin ve şehrinin kara sevdalısı olan Bahaettin KARAKOÇ ağabeyin Kahramanmaraş'ı merkez alarak 1987 yılında başlattığı Dolunay Şiir Şöleni tertip heyetine biz de 1991 yılında dahil olduk.

Tertip komitesinin başında bulunan Bahaettin ağabeyimiz ile Cuma TAHİROĞLU, İnci OKUMUŞ, Ramazan AVCI, Ali PAKSOY ve bendeniz Nusret ŞAN olmak üzere kesintisiz yirmi yıl daha devam edecek Dolunay Şiir Şölenleri'ne büyük katkılar sağladık. Sevgisini bir can gibi içimizde taşıdığımız bu güzel şehirde yıllar boyu şiiri yeniden ayağa kaldırmanın mücadelesini veren Bahaettin ağabeyin hep yanında yer aldık.

Çileye talip olmadan, güzele ulaşmak olmuyor. İşte bu yüzden başarımızın ölçüsünün fedakârlığımızın ölçüsüne bağlı olduğunu bilerek azim ve kararlılıkla bütün zorluklara rağmen yolumuza devam ettik.

Tertip komitesi olarak kafa kafaya, yürek yüreğe, gönül gönüle verdik. Gece demeden, gündüz demeden ülkemizde şiirin başkenti diye adlandırılan Kahramanmaraş'ımızda bir kültür ve sanat mücadelesi başlattık.

Bazı günler Bhaettin ağabeyin evinde gece geç saatlere kadar Dolunay Şiir Şöleni'yle ilgili toplantılar yaptık. Birbirimize uzun uzun şiirler konuştuk. Maraş'ımıza davet edilecek olan şâirlerden eski ve yeni isimleri özenle belirlemeye çalıştık. Etkili ve güzel hitapların, orijinal seslerin peşine takıldık. Rahmetli Abdurrahim KARAKOÇ, Erdem BAYAZIT, Şevket YÜCEL, Celalettin KURT gibi isimlerin yanında Nurullah GENÇ, Bestami YAZGAN, Nazım PAYAM, Özcan ÜNLÜ gibi isimleri davet listemize aldık.

Bu toplantılarda kimi zaman heyecanlandık, kimi zaman yorgun düştüğümüz o koyu sükûnet demlerinde, gecenin ay penceresinden mehtap evrenine savrularak şiirin bütün cilve hazinelerini yakalayabilmenin peşine düştük. Sonunda o şiir iklimlerinin hazla yoğrulu egzotik yorgunluğunu atabilmek için devrildiğimiz uyku inzivalarının ardından yeniden şiirin rengine büründük...

Bütün gayemiz güzel olanı bulmak ve onu hem kendi halkımızla ve hem de basın-yayın yoluyla tüm Türkiye'yle buluşturabilmektir.

Ulusal çapta gerçekleştirdiğimiz bu şölenlere bazı yıllar Türkî Cumhuriyetlerinden de şâirler davet ederek uluslararası bir boyut kazandırdık. Ve Kahramanmaraş'ımızı ileri seviyede bir san'at ve kültür merkezi yapmak için çabalar sarfettik.

Etik ve estetik öğeleri ön plana çıkararak gerçekleştirdiğimiz bu şölenler, sonradan Anadolu'nun değişik şehirlerinde yapılan ve yapılmakta olan şiir şölenlerine de örnek teşkil etti.

Bu şölenlerimizde başta Kahramanmaraş Valiliği olmak üzere belediyemiz, il millî eğitim müdürlüğümüz maddî ve manevî destekleriyle hep yanımızda oldular. Tabi bunlarla beraber teşekkür zincirimize eklenecek daha nice kimseler var.

Yalnız hiç şüphe yok ki bu teşekkür yağmurlarımızdan en çok nasiplenmeyi hak edenlerden birisi de şiir dinletimize yoğun bir ilgi gösteren, salonlarımızı dışarılara taşıyacak kadar dolduran sanat sever halkımızdır.

Kendisi yaşlı, şiiri genç Bhaettin KARAKOÇ ağabeyimize ve halkımıza selam ve saygılarımla...

Ramazan AVCI /
SUNUCUSUNUN GÖZÜYLE DOLUNAY ŞİİR
ŞÖLENLERİ

Dolunay Dergisi'nin misyonunu devam ettirmek, yazılı edebiyatla sözlü edebiyatı paralel yürütmek, şiiri ayağa kaldırmak ve şairleri şiir severlerle buluşturmak amacıyla Bahaettin Karakoç tarafından düzenlenen Dolunay Şiir Şölenleri; amacı, yöntemi, adı, katılımcılarının nitelikleri bakımından özgün, örnek, müstesna bir özellik taşıyor.

Her şeyden önce bu etkinliğin adının Dolunay olması tesadüf değildir. Dolunay, yeryüzünü aydınlatmaya aday bir hâldir. Gizlisi, saklısı yoktur. Dolunay Şiir Şöleni de Kahramanmaraş semalarında doğup Türk şiirine yön vermek, yol göstermek için doğmuş, iddiası ve davası büyük bir etkinliktir.

Bu etkinlik bir şölendir. Yani Bahaettin Karakoç, “düzensiz toplantı, curcuna” anlamlarına da gelen festival dememiştir. Türk kültür ve sosyal hayatına ait bir ad koymuştur. Bu tavır, Dolunay mektebinin millî çizgisini de yansıtmaktadır.

Dolunay Şiir Şöleni, metropol şehirlerde değil, Anadolu'nun bağımsızlık mücadelesine örnek olmuş, meşale olmuş bir şehirde; şairlerin baş kalasında, Kahramanmaraş'ta düzenlenmiştir. Şiir dünyamıza hareketlilik kazandıran bu şölenler, Anadolu'nun diğer şehirlerine de ilham olmuş, şölene katılan şairler, şölenin meşalesini döndükleri şehirlere taşımışlardır. Adı “Güneysu Şiir Şöleni”, “Gölbaşı Şiir Şöleni”, “İznik Göl Akşamları”, “Elbistan Şiir Şöleni”, “Hazar Şiir Akşamları”, “Küçükçekmece Göl Saatleri Şiir Akşamı” vb. adlarıyla çoğalarak ülke geneline yayılmıştır.

Dolunay Şiir Şölenleri, Kahramanmaraş Belediyesinin katkısıyla düzenlenen 17. şölenin dışında kurum ve kuruluşların küçük katkılarıyla ve Bahaettin Karakoç'un azmi, yanına aldığı tertip heyetinin özverili çalışmalarıyla bir Bahaettin Karakoç etkinliği olarak gerçekleşti. Emekli maaşından başka hiçbir şeyi olmaksızın Türkiye'nin dört bir yanından ve Türk dünyasından onlarca şairi davet edip Kahramanmaraş'taki şöleninde ağırlaması, ancak Türk şiirinin Beyinin, Dede Korkutu'nun, aksakal akınının başarabileceği bir iş olsa gerektir.

Dolunay Şiir Şölenleri, her haliyle millî bir özellik gösterir. Bu şölenler, tarafımdan okunan, her okuyuşumda

Dede Korkut'un ruhunun damarlarımda gezindiğini hissettiğim ve hissettirmeye çalıştığım Dede Korkut duasıyla başlamıştır. Türkçenin bütün güzelliğinin sergilendiği bu dua, Türk kültürünün temellerini hatırlatıyor, şiirimsi üslubuyla şölene katılanları şire hazırlıyordu.

Şölenlere, Kahramanmaraş'ın dışından katılan onlarca şairin, şair olmanın yanısıra ortak bir özellikleri vardır: Gerçek birer gönül adamı olmaları. Abdulvahap Akbaş Tekirdağ'dan, Aysen Akdemir İstanbul'dan, Tacettin Şimşek Erzurum'dan, Abdurrahim Karakoç Ankara'dan, Dağıstan Kılıçaslan Zonguldak'tan, Bayram Bilge Tokel Ankara'dan, Osman Olcay Yazıcı İstanbul'dan, Nurullah Genç Erzurum'dan, Dilaver Cebeci İstanbul'dan, Hayrettin Durmuş Sakarya'dan, Nazım Payam, Ömer Kazazoğlu Elazığ'dan, Muhsin İlyas Subaşı Kayseri'den, Metin Önal Mengüşoğlu Bursa'dan ve adlarını sayamadığım Türkiye'nin dört bir yanındaki diğer şairler, Bahaettin Karakoç'un "Şölene buyrun" davetine hiçbir karşılık beklemezsizin kusursuzca icabet ederlerdi. Ve, geliş gidiş yol ücretlerini ceplerinden karşılarlardı. Şölene katılmadaki amaç bir şiir okumak değildi. Türk şiiri adına harman olmak, bir olmak, diri olmak, şiiri solumak, tanışmak, dayanışmak gibi ulvi amaçlar vardı. Bu durum, etkinliğin niçin festival olmadığını daha iyi anlatmaktadır.

Dolunay Dergisi, Dolunay Şiir Şölenleri ve Dolunay Yayınları, Bahaettin Karakoç'un ifadesiyle "Şiiri ayağa kaldırmaya soyunmuş" bir harekettir. Nitelikli içeriği, dik duruşu, genç şair ve yazarlara öncelik tanıyarak yeni kalemlerin ortaya çıkmasını sağlaması, ülke genelinde düzenlediği şölenlerle Kahramanmaraş'ı ev sahibi yapması Dolunay'ı bir okul yapmıştır.

Bütün bu çalışmalar ve çalışmaların ortaya çıkardığı eserler, bir gerçeği ortaya koymaktadır. Karakoç bireysel yaşayan, âşiyanalarda yazan, fil kulelerinden bakan birisi değil; Üstad olmanın vicdanî muhasebesini yapan ve sorumluluk üstlenen büyük bir ustadır.

Sıddık ELBİSTANLI /
DOLUNAY ŞİİR ŞÖLENLERİ ÜZERİNE KISA
ANEKDOT

Kutlama Mesajı
Dolunay'ın ışıklı gecesine selam!
Selam, milli kültür emekçilerinin yiğit öncüsüne
Dolunay, ruhlarda doğmuş yeni bir 12 Şubat'tır
Kahramanmaraş'ın fikir hürriyetinin kalesine
çekilen bayrak;

Hür gönüllerin Ulucami'sinde kılınan Cuma
namazıdır

Fikirdir, inançtır, namustur, kavgadır;

Barıştır, dostluktur, birliktir, çiledir.

Uzakta da olsam kalbim sizinleedir

Sıddık Elbistanlı, Konya Bozkır Lisesi
Rehber Öğretmeni, 10.02.1987

8 Ekim 2015'de Serdar Yakar arkadaş telefon etti. Bahaettin Karakoç'un Dolunay Şiir Şölenleri hakkında bir kitap çalışması yapıyorlarmış. Benden de kısa bir anekdot yazıp göndermemi istedi.

Şiir şölenlerini değil de, asıl Dolunay dergisinin o dönem ulusal edebiyat alanımızdaki yerini ve önemini irdelemeli bize göre... Çünkü bu şölenler, Dolunay Dergisi'nin doğal bir uzantısından ibarettir sonuçta.

Dergi 1986 yılında yayın hayatına atılıyor Kahramanmaraş'ta... Anadolu da.

12 Eylül fırtınası siyasi sosyal akımlarla beraber kültür sanat ve edebiyatımızı da silip süpürmüş, hurdahaş etmiş, susturmuştur bir bakıma. Gerek kimi yetersiz ve aykırı, yanlış eğilimler taşıdıkları için ve gerekse yükselen bu Amerikancı askeri darbe belasını önleyecek moral atmosferi oluşturamadıkları için; metropol dergileri, sanat edebiyat yönünden de ana işlevini yitirmiş durumdadır o yıllarda.

Şimdi artık söz söyleme sırası Anadolu'ya gelmiştir, kaçınılmaz olarak. Ve Dolunay ışığı bu ortamda gökte parlamıştır.

Kendimiz de böylesi bir değerlendirmeye aynı yıl katıldık Dolunay kadrosuna. Güneş ışığında olmasa da, ay aydınlığında bir süre Karakoçzade ile birlikte yol almanın gereğine inandık. Yetinmedik, bu güzel birlikteliğe ve uğraşa rahmetli dostumuz Şevket Yücel'i de kattık.

Şiir edebiyatın koçbaşdır biliyorsunuz. Ama o yıllarda şiir artık yerlerde sürünmektedir ne yazık ki. 'Doğrulup Yeniden' yekinmeye, ayağa kalkmaya gereksinim duyulmaktadır.

Bahaettin Karakoç usta da, 'şiiri ayağa kaldırmak' maksadıyla, bir edebiyat dergisi çıkarmakla yetinmeyip, bir de ayrıca 1987 yılından itibaren, her yıl şölen ateşleri tutuşturmaya adım atmıştır, yine ilimiz Kahramanmaraş'ta.

Önce kendi özverisi ile işe başlamış, git git Valiliğin ve Belediyenin katkılarını da alarak bu çabasını uzun zaman (on yıldan fazla...) peşpeşe sürdürmüştür.

İlk üç dört şölene Şevket Yücel dostumla birlikte ben de katıldım. Orada güzel şiir sunmanın yanında, 'şiir okuma sanatı'nın icra edilmesine de çalışılmıştır zaman zaman...

Yurdun dört bir köşesinden şölene katılan şairler, ozanlar aracılığıyla şehrimizin kültürel yönden tanıtımına da katkı yapılmıştır.

Ayrıca Maraş'ı şairler kenti yapmada bu şölenlerin ve Dolunay dergisinin payı büyüktür kanımızca.

Sıddık ÖZER /
DOLUNAY NEDİR

Kültür dünyamızda ‘Dolunay’ dendi mi... Türk edebiyatımızın yaşayan şairlerinin duayeni ‘Bahaettin Karakoç’ Hocam akla gelir.

Dolunay bir mefkûrenin adıdır. Bir rumuzdur, imgedir, simgedir... Dolunay yeni bir ufuktur. Güneş’ten kristallere vuran bir ışık demeti. Dünyamızda rengârenk bir aydınlık. Karma kültürlerden ve abartılardan ötede seçkin, edebî bir dergi.. Arı-duru bir fikir akımı. Eğitimde bir doktora, tez. Güzel Türkçemizin hizmetine sunulan, kültür dünyamızda bir ekol... Köklü, derin kültürümüzün bir ‘güherisi’.. Edebiyatımızın özüdür. Balkanlardan, Çin seddine kadar uzanan medeniyetlerimizin mayasıdır, DOLUNAY!

Dolunay’a bir de metafor olarak; mânâ ve mecazî yönüyle, KUR’an ışığında bakarsak: Güneş gibi, Ay gibi bir simgeden ibaret olduğunu görürüz. Güneş bir simgedir, hep verir. Ay ise parlaklığını, Güneş’ten alır ve küremize gönderir. Bu özelliklerinden dolayı ‘Ay’ Peygamber Efendimize benzetiliyor, Peygamberimizin (SAV)’in gökyüzünde aydınlığıdır. Güneş de dünyada ‘RABBÛL-ÂLEMÎN ZÛLCELÂL-I VEL-İKRÂM’A simge mesabesinde evrende bir yıldız... Yaratıcısından üstlendiği hizmet görevini yapar gökyüzünden bu aleme... Ama diğer uydulardan hiç almadan; seyri seferini yerine getirir... hep verici özelliği ile. ‘RABBÛL-ÂLEMÎN’ O’nu öyle donatmış... Aralıksız eşref-i mahlûkatın hizmetinde bulunsun diye... O da bir rumuz... O da nihayette bir imgedir bu âlemde!.. Bütün semâvât HAKK’ın kendilerine ikramda buldukları niğmetlerini.. Yüce yaratıcının; bütün yarattıklarının hizmetlerine sunarlar! İşte DOLUNAY’ın da kültürümüzdeki aksiyonerliği ‘Ay’ mesabesinde! Donanımlarını bu âlemde insanlığın hizmetlerine sunarlar.

Bu bağlamda ‘Kültür ve Sanatımızdaki Işıltılar’ say ki; ‘Ay’ aydınlığının yeryüzüne teşrifleridir! Ben bunu böyle bilirim. Sizler nasıl bilirsiniz bilemem! Saygılarımla...

Tacettin ŞİMŞEK /
DOLUNAY'IN AYNASINDA

Dolunay'la

Özlem dolunay düş dolunay

yâr dolunay

Gözlerdeki yağmur dolunay

kar dolunay

Bir sahnede

şair Karakoç varsa eğer

Gündüz gece

ellerinde parlar Dolunay

*

Her ayın on dördüncü gününün gecesinde Dolunay'ı gök kubbeye bir kandil gibi asan yüce Rabbimize hamd, işaret parmağının bir hareketiyle Dolunay'ı ikiye bölen sevgili Peygamberimize selam olsun.

Dolunay'ı bu hamd ve selam çizgisinde yepyeni bir var oluşun simgesine dönüştüren ak saçlı bilge şair Bahaettin Karakoç'a saygı.

Bir mekteptir Dolunay. “Şiiri ayağa kaldırmak” gibi asil ve saygıdeğer bir hamlenin adıdır.

Anadolu kaynaklı bir hassasiyeti edebiyat dünyasında görünür kılmak, Dolunay'ın rüyasıydı. Hafızamızın tozlarını silkeleyip kadim medeniyetimizin sesini, rengini, kokusunu, dokusunu ve ruhunu edebiyatın dünyasına taşımak, Dolunay mektebinin müfredatıydı. Bu rüyayı ilk defa gören de, Dolunay çevresinde kümelenen edebiyat sevdalılarına bu rüyayı gördüren de o ak saçlı bilge şairdi. Tam bir gönül huzuruyla “bizim ve bizden” dediğimiz o aziz “şiirin perçemini taramak” da en çok ona yakışırdı. Kartal gibi, tek başına, eğilmeden, yiğitçe, adanmışçasına...

Dolunay, “merkez” tarafından “taşra” diye küçümsenen cevherin kendine özgüven inşasıdır. Cesaret aşısıdır bir bakıma. Edebiyat tarihimize düşülmüş zarif bir kayıttır.

Son otuz yılın edebiyat perdesine bu mütevazı derginin aydınlık suretleri yansımıştır. Derginin kıyısında köşesinde adı geçmese bile kendini Dolunay’a nispet edenler varsa maya tutmuştur. Bu satırların yazarı da kutlu Dolunay ailesinin gönülden bağlısıdır ve bunu bir ayrıcalık, bir lütuf ve bir talih bilir. Karakoç’un “görklü nazarı”nı gönüllere ayna görür.

Derginin adıyla açılan şiir şölenleri, Dolunay’ın sesini gökyüzüne salan coşku törenleridir. Bir sözü birlikte büyütmenin, bir sevdâyı birlikte çoğaltmanın ışıltılı ve pırıltılı saatleridir. Karakoç’un azim ve iradesiyle diktiği umut anıtlarıdır. Her seferinde görülmüştür ki şiir ayaktadır. Buna tanık olmak ayrıcalıktır bizim için, onurdur. Ne kadar şükretsek az.

*

Ustaya şükran

Karakoç’a saygı gecesinde

Hep “kar sesi” var sesinde

destanlar var

Hünkâr gibisin

dilinde fermanlar var

Yetmiş senedir

sen bize anlam kattın

Bizden de bu akşam sana

şükranlar var

(14 Mayıs 2015)

Yasin MORTAŞ /
DOLUNAY'DA TURNA SESLERİ

Dolunay, kalem tutanların ne kutlu bir kandilidir.

Karanlık, gecenin en koyu odasında olsun; kalemin ışığını kağıtlara düşürmüş ve birbirine sunabilmişlerin evi, ne şiirden bir mekândır; gönüller birbirine nasıl da dolunaydır.

“Dolunay” şiirin kandili... Yakıtını “aşk” tan alan ve kendi kültürünün ateşiyle ısınan selâm ülkesinin şûlesi.

Şöyle ki dolunay; uçsuz-bucaksız yollara revan olan bir seyyahın “şiir alıp şiir sattığı” yükünde hep baharlar çığılığı allı turnaların türküsüyle; “mevsimlerin ötesine” geçerek, gönülleri tutuşturacak; aşk, şiir, seveda, dil, güzellik, bayrak... çingilarını heybesine koyup, yüreklere sunmuş; sarp yolları aşk yürüleriyle geçmiş, saçları dolunay ışıklarına bulaşmış Bahaettin Karakoç’un bitimsiz sevdası bu kutluluk.

“Dolunay” edebiyatın Beyaz Kartalı... Taşradan havalandığında konacak ülkeler arayan çok kanatlı bir yalnızlık kuşu.

Kanatlarının altına öz kültürü alarak, yaratılanın en naif dalına konmayı, lügatlerdeki sığ ve bizden olmayanın önünde bir sur gibi durmayı, yükseklerde uçup şiirin en sağlam burçlarına konmayı şiar edinmiş, dert edinmiş; “Hangi yayla yüce, nerde kavga yok, Gel seninle orda olalım çocuk” düsturuyla gönül coğrafyaları fethetmiş.

“Dolunay, ıhlamur çiçeğinin içinde gizlenmiş baharın “aşk” sırrıdır. Eğer bir gönül perdesi yırtılmışsa, ilkyazla yamanır tarumar olmuş gül bahçeleri.

Şöyle ki o, aşk duvarını aşmış bir seveda paratoneri. Aşk şölenlerinin yıkık köprülerini onarmış, derin kuyularda bazen Yusuf, bazen de çıkık olmuş; “karanlıklar hep ağ örerken” o hep dolunayı beklemiş.

“Dolunay,” şiirin kapılarında bekleyenlere bir anahtar olmuş; kendine özel motifli anahtarıyla...

“Geçmişin ve geleceğin dili olan şiire” bir şerh düşmüş.

Edebiyat pencerelerinin kırık camlarından “Selâm alıp vermiş kaleme, kâğıda.”

Dolunayla, türkülerinin akordunu hep doruklarda yapmış. “Ben hep uzaklara türkü yazarım” derken, ötelere; “Ey sevgili; Yüreğim sevgine kelepçeli” duasıyla hep gökyüzüne asılı kalmış elleri.

*

Bedr-i tam, bir güneş defteridir sayfalarca.

Yaşar BAYAR /
DOLUNAY: ANADOLU DERGİCİLİĞİNİN
FÜSUNLU KANA VİÇESİ

Bugün bize tarihimizin renkli krokilerini çizmiş, satvet ve azamet yıllarının engin manzaralarını seyrettirmiş, sade ve samimi ifadesiyle, maziyi olduğu gibi o füsunkâr kalemiyle aksettirebilme bahtiyarlığına nail olmuş, tarihine bağlı, rüyasına sadık ve göğsünde gururla taşıdığı madalyasıyla milli mücadelemizin giriş kapısı olarak bilinen Kahramanmaraş; asırlar boyunca havasının güzelliği, toprağının bereketi, manzarasının letafeti, sularının şifa verici taraflarıyla sevilmiş, benimsenmiş; ruhumuza girmek sûretiyle, türkülerimizde, şiirlerimizde, edebiyatımızda yer almış; vatan bekçiliğinde önderlik etmiş ve bu hâliyle gönlümüzde büyümüş tarihî, pitoresk ve Anadolu dergiciliğinin kalbinin durduğu yerde "Dolunay"la yeniden attığı bir şehirdir.

Dolunay; Türk Şiirinin yaşayan Dede Korkut'u Bahattin KARAKOÇ tarafından vücuda getirilen bir dergicilik hazinesidir. Dolunay; Anadolu insanının kalbidir, zihnidir... Âmâ birinin yıllar sonra gözlerinin açılmasıdır. Koşabilmesidir yıllar sonra bir çift bacağı. Kuşuklarla dolu bir yüreğin birdenbire kendini topluma anlatışıdır.

Kurumuş bir nehrin coşarak, haykırarak akmasıdır Dolunay... Rüzgâr vurmayan ağaçların dallarına rüzgâr vurmasıdır. Gökkuşağındaki sekizinci renk, üçüncü göz, ikinci bahar, söylenmemiş en güzel türküdür. Uzun soluklu bir kaside, çöllere yağın kar, kutuplara vuran güneştir.

KARAKOÇ; yalnız kendi yazgısını mı sırtlanmıştı Dolunay'la? Hayır; o iç içe, üst üste kaderler yumağıdır. Hâlden hâle, ondan tahavvül eden edebiyatımızın gelgitlerin de, bir kum saatidir. Bir yandan, varlık âyinesine yansımış veya yansıtılmış duyarlılıkları tamamlar, çizgileri nakşeder, zaman ilerler, bir yandan da her bitiş anında, yeni

başlangıçlar, taçlanmalar; özel ve mahrem kaderin gergefini ilmikleyip durur.

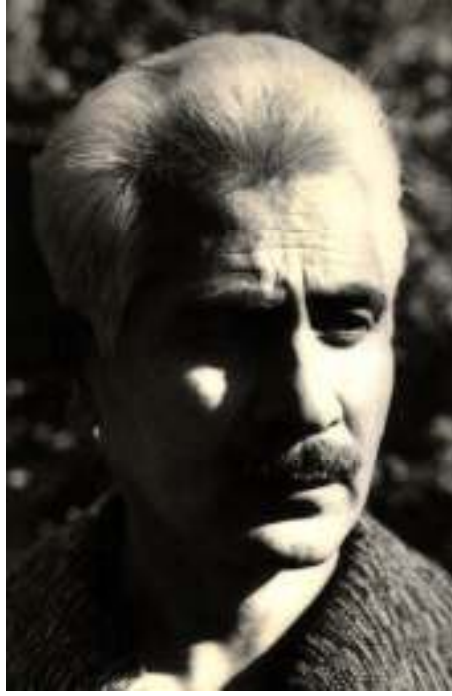
KARAKOÇ; yedi ceddin ve yedi geleceğin, yedi gök ve yedi yerin, bizim ve bizden çok uzaktakilerin, her hususiyetiyle yaşadıkları her taşın ses verdiği, her yağmur damlasının şarkı söylediği, her toprak tanesinin, her ağacın, her kaldırımın, her pervazın yağmurun sesine karşılık verdiği her sözün ve her unsurun birer köprü olduğu ne kadar muhayyel ise o denli gerçek bir şairdir.

Hayallerimize istikamet veren KARAKOÇ'un Dolunay'ının serencamını uzun uzadıya anlatmak bize düşmez. Dolunay'ın, "sırrı" da, "kokusu" da, "iklimi" de, "şiiri" de ortadadır. Derin ve köklü bir entelektüel geleneğe, sağlam kültür ve medeniyet değerlerine yaslanan kadim bir mirasın temsilcisi olduğunu da biliyoruz. Kitap, yazı, kalem kültürümüzde basit işlevlerin ötesinde hikmetin ve irfanın nesillere aktarılmasında kullanılan araçlardır. Bizim kültürümüzün, değerler sistemimizin merkezinde insan vardır. Yaratılışı itibariyle müstesna yeteneklere, haklara sahip olan her bir birey, toplumun içinde eşit muamele görmeyi hak etmektedir.

Bu ulu amaca hizmet eden, kendi ruh köklerimizden yeniden yeşereceği bir dünyaya ait bir rüya kasrı olan Dolunay'ın, şiirsel ve pastoral üsluplu anlam prizmaları; tarihin bir hülasası ve derine inildiğinde zarif nüanslarıyla hem yeni güç geometrilerinin hem de yeni oluşum momentlerinin bütün potansiyellerini bizzat kendi içinde taşıyan ve onun mütemmim cüz'ü olma özelliği hafızalarımızdan silinmeyecektir.

Hâsılı, Dolunay ve KARAKOÇ; şiirin sonsuzluğuna atılan bir adım, yarınlarına imzalanan en güzel anlaşmadır.

ALBÜM

Dolunay Şiir Şöleni I'in Davetiyesi

BAHAETTİN KARAKOÇ

Bir Çift Beyaz Kartal

ediney

MENZİL

Bahaettin KARAKOÇ

AŞK MEKTUPLARI
(Şiirler)

Bahaettin KARAKOÇ

BEN SENİN YUSUF'UN OLMUŞUM
(Şiirler)

Bahaettin KARAKOÇ

SERDAR YAKAR'IN YAYINLANMIŞ KİTAP ÇALIŞMALARI:

1. Memleketime Dair (Tarihi, Ekonomisi, Sosyal Yapısı ile Kahramanmaraş), 1995,
2. Gönül Dostu Mehmed Zahit Koktu ve Bağlanma, 1995,
3. Necip Fazıl ve Mücadelesi, 1996,
4. Kurtuluşa Dair Üç Eser (Derleme), 1996,
5. Hayatı ve Mücadelesi İle Hafız Ali Efendi (Yıldırım Alkış ile müşterek, 1998),
6. Yerel Yönetimlerde Alternatif Hizmet Sunma Yöntemleri, 2003,
7. Kahramanmaraş'ta Ceridoğulları, (Ömer Kaya ile müşterek, 2003),
8. İstiklâl Savaşında Maraş, (Yaşar Alparslan ile müşterek, 2008),
9. Âşık Durdu Mehmet Yoksul (Âşık Mahfuzî) Hayatı ve Şiirleri, (müşterek, 2008),
10. Âşık Mustafa Zulkadiroğlu Hayatı ve Şiirleri, (Yaşar Alparslan ile müşterek, 2008),
11. Dulkadir Beyliği Araştırmaları I-II, (müşterek, 2008)
12. Memleketime ve Şahsıma Dair Bir Hukuk Mücadelesi, 2009,
13. Muhammed Kâmil Ağdaş (Bahçeci Hoca) Hayatı ve Şiirleri, (müşterek, 2009),
14. Maraş'ta Divanından Parça Kalmış Halk Şairleri, (müşterek, 2009),
15. Türk Edebiyatında Maraşlılar, (müşterek, 2009),
16. Seyâhatnâme, Şehir Târîhi ve Coğrafya Kitaplarına Göre Maraş, (müşterek, 2009),
17. Maraş Meşhurları, (müşterek, 2009),
18. Muhtelif Cönklerden Maraş Halk Şairlerine Âit Şiirler, (müşterek, 2009),
19. Elbistan ve Maraş'ta Dulkadir Oğulları Hükûmeti, (Arifî Paşa'dan, müşterek, 2011)
20. Eski Maraş'ta Âlim Çıkarılmış Âileler, (müşterek, 2011),
21. Dostozan (M.Hanifi Sarıyıldız) Hayatı ve Şiirleri, 2012
22. Maraş Milli Mücadelesinde Bayrak Olayı ve Aşıkloğlu Hüseyin, 2012,
23. Maraş-Fransız Harbi Belgeler-Hatıralar (müşterek, 2012)
24. Şeref Turhan'ın Bütün Şiirleri, 2012
25. Maraş Milli Mücadelesinde Şeyh Ali Sezai Efendi, 2012,
26. Kahramanmaraş'ın Öyküsü (Mahalle, Cadde, Bulvar, Sokak, Park), 2013
27. Kahramanmaraş'ta Sezai Karakoç Sempozyumu (müşterek), 2014
28. Maraş Milli Mücadelesinde Hüsameddin Karadağ, 2014
29. Maraş Milli Mücadelesinde Arslan Bey, 2014.
30. İstiklâlden İstikbâle Bir Hayat Mücadelesi Ali Rıza Pişkin, 2014
31. Maraş Milli Mücadelesinde Önden Gidenler, 2014.
32. Maraş Milli Mücadelesinde Uzunluk ve Adil Bağdadlıoğlu, 2014.
33. Ahmet Çıtak Hayatı ve Şiirleri, 2014
34. Milli Mücadele Kahramanlarımız, 2015.
35. Kahramanmaraşlı Şair ve Yazarların Diliyle Abdurrahim Karakoç, 2015